Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas fils, Alexander.; paa dansk ved Carl Muusmann.
Titel | Title:	Kameliadamen : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. L. Wulffs Forlag, 1897
Fysiske størrelse | Physical extent:	303 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58. - 4 56

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 11274 X

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kameliadamen.

Kameliadamen.

Roman

af

Alexander Dumas fils.

Paa dansk ved

Carl Muusmann.

Kjøbenhavn.
J. L. Wulffs Forlag.
1897.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

M. & Jenny Lazarus. Kjøbenhavn V.

Første Kapitel.

Efter min Mening er det umuligt at skabe Karakterer, førend man har studeret Menneskene til Bunds, paa samme Maade som man ikke kan tale et Sprog, førend man grundig har sat sig ind i det.

Da jeg endnu ikke er i den Alder, da man selv begynder at skabe, nøjes jeg med at fortælle.

Jeg beder derfor Læseren være overbevist om, at denne Historie virkelig er sand, og at alle de optrædende Personer med Undtagelse af Heltinden endnu ere i Live.

Iøvrigt er der Vidner nok i Paris, som kunne bekræfte Rigtigheden af det Meste af, hvad jeg her fremfører, saafremt mit eget Vidnesbyrd ikke skulde anses for tilstrækkelig Borgen.

Paa Grund af særlige Omstændigheder er jeg imidlertid den Eneste, der er i Stand til at kunne nedskrive disse Begivenheder, da alene jeg har været den fortroligt Indviede i de sidste Enkeltheder, uden hvilke det vilde være umuligt at give en virkelig interessant og udtømmende Fremstilling.

De nærmere Omstændigheder ere komne til min Kundskab paa følgende Maade:

— Den 12te Marts 1847 læste jeg paa en stor, gul Gadeplakat en Bekjendtgjørelse om offentligt Bortsalg af Møbler og interessante Værdigjenstande. Det var et Dødsbo. Plakaten meddelte ikke Noget om, hvem det var, der var død, men Auktionen skulde finde Sted den 16de mellem 12 og 5 i Antingade Nummer 9.

Plakaterne meddelte endvidere, at Effekterne vare til Eftersyn den 14de og 15de i den Afdødes Hjem.

Jeg har altid sværmet for Kuriositeter. Jeg foresatte mig da ogsaa at benytte Lejligheden og, selv om jeg ikke kjøbte Noget, dog at tage Gjenstandene i Øjesyn.

Den næste Dag gik jeg hen i Antingade Nr. 9.

Jeg var kommen i god Tid. Imidlertid var der allerede en Del Besøgende og mellem dem ogsaa Damer. Skjøndt de vare klædte i Fløjl og Cachemir og havde deres elegante Vogne holdende udenfor, betragtede de alligevel den Luxus, der her udfoldede sig, med en vis Forbauselse, næsten Beundring.

Det varede ikke længe, inden jeg forstod denne Beundring og Forbauselse. Efter at jeg havde set nærmere til, opdagede jeg nemlig hurtigt, at den Kvinde, der havde boet her, maatte have været betalt. Hvis der er Noget, som den fine Verdens Damer gjerne ville se, og der var Flere af dem

her, saa er det netop, hvorledes de Kvinder bo, hvis Ekvipager hver Dag overstænke deres, der ligesom de og ved Siden af dem have deres Loger i Operaen, og som i Paris udfordrende rutte med deres Skjønhed, deres Juveler og deres Skandaler.

Hun her var død. Selv de mest Dydsirede kunde derfor gaa helt ind i hendes Sovekammer. Døden havde desinficeret denne Elegancens Kloak, og dersom det var nødvendigt, kunde man jo undskylde sig med, at det var et offentligt Bortsalg, og at man ikke vidste efter hvem. Man havde læst Plakaterne og vilde se, om de holdt, hvad de lovede, og træffe sit Valg i Forvejen. Det var jo den naturligste Sag af Verden, men det forhindrede dem alligevel ikke i midt imellem alle disse Kostbarheder at efterforske Sporene af det Courtisaneliv, om hvilket de uden Tvivl havde hørt mange mærkelige Beretninger.

Men Mysterierne vare desværre døde sammen med Gudinden, og trods al god Villie lykkedes det dem ikke at finde Andet end, hvad der solgtes efter en Afdød, men Intet af, hvad der efterlodes af en Levende, der havde boet her.

Iøvrigt var der nok at vælge imellem. Indboet var fortrinligt. Der var Rococomøbler af Rosentræ med Beslag, Sevres Vaser, chinesisk Porcellain, sachsiske Smaafigurer, Atlask, Fløjl og Blonder, Intet manglede.

Jeg gik rundt i Lejligheden efter de fine Damer. De gik ind i et Værelse med persisk

Betræk, og jeg fulgte med. I samme Øjeblik kom de hurtigt tilbage, medens de smilede og syntes at blive flove over en ny Overraskelse. Selvfølgelig blev jeg dobbelt ivrig efter at komme ind. Det var Toiletværelset. Det var komplet i de mindste Enkeltheder, gjennem hvilke den Afdødes Ødselhed syntes at udfolde sig i hele sin Glands.

Op mod Væggen stod et tre Fod bredt og sex Fod langt Bord. Paa det straalede alle de intime, unævnelige Skatte. Det var en glimrende Samling. Der manglede ikke en af de tusinde Smaagjenstande, der ere saa nødvendige for Toilettet hos en Kvinde som den, der havde boet her, og ikke en af dem var af andet Metal end Guld og Sølv. Men denne Samling maatte være voxet frem lidt efter lidt, og det kunde ikke være den samme Kjærlighed, der havde kompletteret den.

Jeg, der ikke lader mig skræmme af en lidt tvivlsom Dames Toiletværelse, morede mig med at undersøge Alt i dets Enkeltheder og lagde Mærke til, at hver af disse pragtfuldt ciselerede Nødvendighedsgjenstande bare forskjellige Navnetræk og uensartede Kroner.

Jeg betragtede disse Smaating, som hver for sig rettede en Anklage mod den stakkels unge Pige, og jeg sagde ved mig selv, at Gud havde været hende naadig, ved ikke at lade hende ifalde den sædvanlige Tugtelse, men ladet hende dø midt i hendes Luxus og Skjønhed, førend hun indhentedes af Alderdommen, Courtisanens første Død.

Hvad er i Virkeligheden mere trist at se end Lastens Ælde, især hos Kvinden? Den rummer ingen Værdighed, og den vækker ingen Interesse. Denne evige Anger, ikke over et daarlig ført Liv, men over daarligt gjorte Beregninger og daarligt udgivne Penge, er Noget af det Tristeste, man kan tænke sig. Jeg har kjendt en ældre galant Dame, der ikke havde Andet tilbage af sin Fortid end en Datter, der omtrent var lige saa smuk, som hendes Moder havde været. Det stakkels Barn, til hvem Moderen aldrig havde sagt: Du er min Datter, uden for at paalægge hende at ernære hende paa de gamle Dage, paa samme Maade som hun selv havde ernæret sig fra sin tidligste Ungdom. Denne stakkels Skabning hed Louise. Og paa sin Moders Opfordring hengav hun sig uden Villie, uden Lyst, uden Lidenskab, som hun vilde have hengivet sig til en eller anden Beskjæftigelse, dersom Nogen havde tænkt paa at lære hende den.

Den stadige Udsvævelse, der var begyndt i en tidlig Alder, næredes af hendes altid sygelige Tilstand og havde udslukt enhver Gnist af den Evne til at skjelne mellem Godt og Ondt, som Gud maaske havde givet hende, men som Ingen havde tænkt paa at udvikle.

Jeg kommer stadig til at tænke paa denne unge Pige, der altid gik paa Boulevarden omtrent ved samme Klokkeslet. Hendes Moder ledsagede hende stadig, ligesaa omhyggelig som en virkelig Moder vilde have ledsaget sin virkelige Datter.

Jeg var meget ung den Gang, og tilbøjelig til at tilegne mig mit Aarhundredes lette Moral. Jeg husker dog, at Synet af dette skandaløse Opsyn indgjød mig Foragt og Væmmelse.

Desuden synes jeg aldrig, jeg har set et saa uskyldigt ungt Pigeansigt, et saadant Udtryk af melankolsk Liden.

Det var et Resignationens Ansigt.

En Dag lyste det op i disse Træk. Midt i de Udsvævelser, som hendes Moder omgav hende med, forekom det Synderinden, at Gud forundte hende en Naade. Og hvorfor skulde Gud ikke gjøre det? han, som havde skabt hende uden Kraft, som havde ladet hende være uden Trøst, og saa havde ladet hende segne under Livets smertefulde Byrde! En Dag opdagede hun, at hun var frugtsommelig, og det, der endnu var i hende af Kyskhed, skjælvede af Glæde. Louise skyndte sig at fortælle sin Moder den Nyhed, der gjorde hende selv saa glad. Det er nedværdigende at maatte tilstaa det, vi ere imidlertid ikke umoralske for vor Fornøjelse, vi meddele kun et Faktum, som vi maaske hellere maatte tie stille med, dersom vi ikke havde den Overbevisning, at man af og til maa fremdrage disse stakkels Martyrer, som man dømmer uden at høre dem, og som man foragter uden at dømme dem; det er nedværdigende, have vi sagt, hvad Moderen svarede Datteren: at hun i Forvejen ikke havde for meget til To, og at hun

ikke vilde have tilstrækkeligt til Tre, at den Slags Børn er unyttige, og at Svangerskab er spildt Tid.

Den næste Dag kom en Jordemoder, som vi her betegne som en Veninde af Moderen, og saae til Louise, der blev nogle Dage liggende i Sengen, og som rejste sig endnu mere bleg og endnu mere svag end tidligere.

Tre Maaneder senere tog en Mand hende til sig af Medlidenhed og paatog sig hendes moralske og fysiske Helbredelse, men det sidste Slag havde været for voldsomt, og Louise døde under Følgerne af en for tidlig Nedkomst.

Moderen lever endnu: Hvordan? det maa Herren vide.

Denne Historie var falden mig ind, medens jeg undersøgte Sølvtoiletgjenstandene. Disse Tanker maa have taget nogen Tid, thi efterhaanden var der ikke Andre tilbage i Lejligheden end mig og en Opsynsmand, der henne fra Døren passede paa, at jeg ikke stak Noget til mig.

Jeg gik hen til den brave Mand, som jeg havde forvoldt saa megen Uro.

„De skulde vel ikke kunne sige mig, hvad den Dame hed, som boede her?“

„Frøken Marguerite Gautier.“

Jeg kjendte hende af Navn og Udseende.

„Hvad for Noget,“ sagde jeg til Opsynsmanden, „er Marguerite Gautier død?“

„Ja, hun er.“

„Hvornaar da?“

„Jeg tror, det er en tre Ugers Tid siden.“

„Hvorfor er Lejligheden tilgjængelig?“

„Kreditorerne mente, at det kun kunde drive Priserne i Vejret, at Folk fik at se, hvordan Stoffer og Meubler tager sig ud. Det ægger dem til at kjøbe.“

„Saa havde hun Gjæld?“

Ja, en stor en.“

„Salget dækker den vel nok.“

„Ja, mer end det.“

„Hvem skal saa have Overskudet?“

„Familien.“

„Havde hun Familie?“

„Ja, det lader til det.“

„Tak skal De have.“

Opsynsmanden, der nu var beroliget med Hensyn til mine Hensigter, hilste, og jeg gik min Vej.

„Stakkels Pige,“ sagde jeg til mig selv, idet jeg gik hjem, „hun maa have havt en trist Død, thi i hendes Omgangskreds har man kun Venner, saalænge man er sund.“ Uvilkaarligt følte jeg Medlidenhed med Marguerite Gautiers Skjæbne.

Det vil maaske forekomme Mange latterligt, men jeg nærer en ubegrændset Overbærenhed overfor Courtisanerne, og jeg gjør mig ikke engang den Umage at diskutere denne Overbærenhed.

En Dag, da jeg var henne paa Politikontoret for at faae et Pas, saae jeg i en af de tiltødende Gader to Betjente, der trak af med en Pige. Jeg

aner ikke, hvad hun havde gjort, Alt hvad jeg ved, er, at hun græd hede Taarer og omfavnede et Barn paa et Par Maaneder, som vilde blive skilt fra hende ved hendes Arrestation. Siden den Dag har jeg aldrig kunnet foragte en Kvinde ved første Øjekast.

Andet Kapitel.

Auktionen skulde afholdes den 16de.

Der var lagt en Dag mellem Eftersynet og Auktionen, for at Sadelmagerne kunde faa Tid til at tage Betrækkene bort og Gardinerne ned.

Jeg var lige kommen hjem fra Rejse. Det var ganske naturligt, at jeg ikke havde faaet Marguerites Død fortalt som en af de store Nyheder, som Ens Venner strax meddele den, der vender tilbage til Nyhedernes Hovedstad. Marguerite var smuk, men saa stor Omtale der gaar af disse Kvinders overglade Liv, saa ringe er den, der gaar af deres Død. Disse Sole gaa ned, som de ere staaede op: uden at Nogen lægger Mærke dertil. Naar de dø unge, faa alle deres Tilbedere det at vide samtidigt, thi i Paris leve næsten alle en mere bekjendt Kvindes Tilbedere paa en fortrolig Fod med hinanden.

Man udvexler nogle Erindringer om hendes Fortid, og hver enkelt fortsætter sit Liv, uden at

der skjænkes den Tildragelse saa meget som en Taare.

Nu tildags ere Taarer en saa sjælden Vare naar man er 25 Aar, at man ikke kan offre dem paa den Første den Bedste. Det er daarligt nok, at Forældrene, der betale for at begrædes, blive det i Forhold til, hvad de sætte ind derpaa.

Skjøndt mit Navnetræk ikke fandtes paa nogen af Marguerites Smaagjenstande, saa lod den instinktmæssige Overbærenhed, denne naturlige Medfølelse, som jeg nylig tilstod, jeg er i Besiddelse af, mig tænke længere paa hendes Død, end hun maaske egentlig fortjente, at man beskjæftigede sig med den.

Jeg havde i Tanker dette, at jeg meget ofte havde mødt Marguerite i de elysæiske Marker, hvor hun ufravigelig viste sig hver Dag i en lille blaa Vogn, forspændt med et Par prægtige rødbrune Heste. Jeg havde lagt Mærke til en Fornemhed i Væsen, der adskilte hende fra hendes Lige, og denne Fornemhed var endda indrammet i en ganske usædvanlig Skjønhed.

Disse stakkels Skabninger ere altid, naar de ere ude, ledsagede af En eller Anden, uden at man ved, hvem det er.

Da ingen Mand har Lyst til at skilte med den natlige Kjærlighed, han nærer til dem, og da de selv have en sand Rædsel for at være ene, tage de enten dem med sig, der ere mindre lykkelige end de selv, og som ingen Vogn have, eller en af disse altid Søndagsklædte, hvis Elegance

ikke har nogen bestemt Forklaring, og til hvem man altid kan henvende sig, dersom man vil have en eller anden nærmere Oplysning om den, de ledsage.

Saadan var det ikke med Marguerite. Hun kom altid alene i de elysæiske Marker og skjulte sig altid saa meget som muligt i sin Vogn. Om Vinteren var hun indhyllet i et stort Caschemirs Shawl, om Sommeren var hun klædt i meget enkle Rober. Skjøndt hun kjendte Mange paa sin Yndlingspromenade, var det Smil, hun tilfældigt kunde sende dem, kun bestemt for dem, og en Hertuginde kunde have smilet saadan.

Hun kjørte ikke paa Parade saaledes som de fleste af hendes Lige, fra Runddelen til Indgangen til de elysæiske Marker. Hendes to Heste førte hende hurtigt helt ud til Boulogneskoven. Der steg hun ud af Vognen, spadserede en Times Tid, steg saa atter op i Vognen og kjørte tilbage i skarpt Trav.

Alle disse Omstændigheder, som jeg undertiden havde været Vidne til, dukkede frem for mig, og jeg beklagede denne Kvindes Død, som man beklager et smukt Kunstværks totale Ødelæggelse.

Det var da ogsaa umuligt at se en mere henrivende Skjønhed end Margueriteś. Høj og slank indtil Magerhed forstod hun til Fuldkommenhed den Kunst at skjule, hvad Naturen havde glemt, ved et Arrangement af sine Klæder. Hendes Caschemirs Shawl, der var saa langt, at dets

Spids berørte Jorden, lod paa hver Side de vide Silkepufærmer komme frem, og den svære Muffe, der skjulte hendes Hænder, og som hun altid holdt op mod Brystet, var saa snildt kantet, at Øjet, selv om det var aldrig saa kritisk, ikke havde Noget at udsætte paa Liniernes Skjønhed.

Det prægtige Hoved besad et særligt Koketteri. Det var ganske lille, og som Alfred de Musset vilde sige, det syntes, som om hendes Moder havde dannet det saaledes for at kunne anvende mere Omhu paa det.

Tænk Dem en Oval af en ubeskrivelig Ynde, sæt i den sorte Øjne, overskyggede af Bryn i en Bue saa ren, at den synes malet, tilslør disse Øjne med lange Vipper, som, naar de sænke sig, kaste en let Skygge over Kindernes Rosenteint, tegn en fin, lige, opvakt Næse med Boer, der ere let opspilede af en glødende Hang mod det Sandselige, træk en regelmæssig Mund, hvis Læber yndefuldt aabne sig over Tænder, hvide som Mælk, læg over Huden det Fløjlsskjær, der dækker de Ferskner, som ingen Haand har berørt, saa vil De have et Totalindtryk af dette prægtige Hoved.

Haaret, der var sort som Stenkul, aabnede sig flammet ved Kunst eller Natur midt i Panden til to brede Baand, der gik sammen i Nakken med fremtittende Øreflige, i hvilke der blinkede to Diamanter til en Værdi af fire, fem tusinde Francs Stykket.

Hvorledes hendes ophidsende Liv kunde for-

lene hendes Ansigt med det jomfruelige, næsten barnlige Udtryk, der prægede det, det er Noget, vi ere nødte til at notere som et Faktum uden at kunne forklare det.

Marguerite havde et udmærket Portrait af sig selv malet af Vidal, den eneste Kunstner, hvis Blyant kunde gjengive hendes Træk. Efter hendes Død har jeg i nogen Tid havt dette Billede til min Disposition, og det lignede saa slaaende, at det har kunnet give mig de Detailler, overfor hvilke min Hukommelse ikke slog til.

Flere Enkeltheder i dette Kapitel har jeg først samlet senere, men jeg har strax skrevet dem ind her for ikke at være nødt til at komme tilbage til dem senere, naar denne Kvindes egentlige Historie skal begynde.

Marguerite overværede alle Premièrer og tilbragte hver Aften i Theater eller Selskab. Hver Gang der gik et nyt Stykke, var man sikker paa at se hende i Theatret, og der var da tre Ting, der vare uadskillige fra hende, og som laa paa Randen af hendes Parketloge: Hendes Lorgnet, en Pose med Konfekt og en Bouket Kameliaer.

Den halve Del af Maaneden vare Kameliaerne hvide, den anden Halvdel røde. Ingen har nogensinde forstaaet, hvad Grunden var til denne Vexlen i Farverne, og jeg fremdrager det kun uden iøvrigt at kunne forklare det, og alle Stamgjæsterne i de Theatre, hvor hun kom oftest, og hendes Venner have lagt Mærke dertil ligesom jeg.

Marguerite var aldrig bleven set med andre Blomster end Kameliaer. Hos hendes Blomsterhandlerske kaldte man hende tilsidst kun: Kameliadamen, og det Navn beholdt hun.

Jeg vidste iøvrigt ligesom alle dem, der færdes i en vis Sphære i Paris, at Marguerite havde været søgt af de mest elegante unge Mennesker, at hun selv fortalte det rent ud, og at de ogsaa gjorde sig til deraf, hvad der beviste, at Elsker og Elskerinde gjensidig vare tilfredse med hinanden.

I Løbet af de sidste tre Aar fortalte man imidlertid, at hun efter en Baderejse udelukkende levede sammen med en gammel udenlandsk Hertug, der var umaadelig rig, og som havde forsøgt saa vidt muligt at drage hende bort fra hendes tidligere Liv, hvad hun iøvrigt syntes at have været meget villig til.

Herom er der bleven fortalt mig Følgende:

I Foraaret 1842 var Marguerite saa svag og forandret, at Lægerne raadede hende til at tage til et Badested. Saa rejste hun ned til Bagnères.

Mellem de Syge befandt sig ogsaa den paagjældende Hertugs Datter. Hun led ikke blot af den samme Sygdom som Marguerite, men havde ogsaa fuldkommen hendes Ansigt, saa at man kunde tage dem for to Søstre. Den unge Hertuginde var imidlertid paa Brystsygens tredie Stadium, og faa Dage efter Margueriteſ Ankomst bukkede hun under.

Hertugen blev i Bagnères, som man bliver paa et Sted, der rummer en Del af Ens Hjærte. En Morgen saae han Marguerite ved Omdrejningen af en Allé.

Det forekom ham, at det var hans Datters Skygge, der passerede forbi, han tog hendes Hænder og kyssede hende grædende, og uden at spørge, hvem hun var, bad han om i hende at maatte beskue og elske det levende Billede af sin afdøde Datter.

Marguerite, der var alene i Bagnères med sin Kammerjomfru, og som for Resten ikke nærede nogen Frygt for at blive kompromitteret, tilstod Hertugen, hvad han bad om.

Der var Folk i Bagnères, som kjendte hende, og som højtideligt indfandt sig hos Hertugen for at meddele ham, hvem Frøken Gautier egentlig var. Det var et haardt Slag for den gamle Mand, thi her holdt Ligheden med Datteren op, men det var for sent. Den unge Kvinde var bleven hans Hjærte en Trang, hans eneste Paaskud, hans eneste Undskyldning for endnu at leve.

Han gjorde hende ikke Bebrejdelser, dertil havde han jo ingen Ret, men han spurgte hende, om hun følte sig i Stand til at forandre sin Levevis og tilbød hende til Gjengjæld for det Offer alt, hvad hun kunde ønske sig. Hun lovede ham det.

Marguerite, der var en Natur med Indbildningskraft, var paa dette Tidspunkt syg. Det forekom hende,

som om Fortiden var den væsentligste Grund til hendes Sygdom, og en Slags Overtro lod hende ane, at hun vilde faae sin Skjønhed og Sundhed tilbage som Belønning for sin Anger og Omvendelse.

Badene, Spadseretourene, den naturlige Træthed og Søvn havde da ogsaa omtrent bragt hendes Helbred paa Fode, da Efteraaret kom.

Hertugen ledsagede Marguerite til Paris, hvor han vedblev at besøge hende ligesom i Bagnères.

Dette Forhold, hvis egentlige Oprindelse og egentlige Grund ikke kjendtes, vakte stor Opsigt, thi Hertugen, der tidligere var bekjendt for sin Rigdom, gjorde sig nu bemærket ved sin Ødselhed.

Denne Tilnærmelse mellem den gamle Hertug og den unge Kvinde tilskreves den Libertinertilbøjelighed, der er saa hyppig hos gamle Rigmænd. Man gjætter altid paa Alt, undtagen paa det Rigtige.

Denne Faders Følelse overfor Marguerite havde imidlertid et saa rent Grundlag, at enhver anden Forbindelse end Hjærtets mellem ham og hende vilde have forekommet ham at være Blodskam, og aldrig havde han sagt et Ord til hende, som hans Datter ikke kunde have taalt at høre.

Det er langtfra, at vi ville gjøre Mere ud af vor Heltinde, end hvad hun i Virkeligheden var. Saalænge hun opholdt sig i Bagnères, havde det ikke været vanskeligt for hende at holde sit Løfte, og hun havde holdt det, men da hun først var kommen tilbage til Paris, forekom det hende, der

var vant til et afvexlende Liv med Deltagelse i Fester, ja selv i Orgier, at denne Ensomhed, der kun oplivedes af Hertugens regelmæssige Visiter, maatte dræbe hende med Kjedsommelighed, og et varmende Pust fra hendes forbigangne Liv aandede pludselig paa hendes Hoved og Hjærte.

Hertil maa nu føjes, at Marguerite var vendt tilbage fra en Rejse, smukkere end nogensinde, at hun kun var tyve Aar gammel, og at hendes Sygdom, der slumrede uden at være dræbt, vedblev at indgyde hende et feberagtigt Begjær, der næsten altid følger med Brystsyge.

Det var derfor en virkelig Sorg for Hertugen, da hans Venner, der uafbrudt lurede paa at overraske og skandalisere den unge Kvinde, med hvem han efter deres Mening kompromitterede sig, kom og meddelte ham og beviste det, at hun, saasnart hun var sikker paa, at han ikke kom, modtog Visiter, og det Visiter, der ofte udstrakte sig til den næste Dag.

Da Hertugen spurgte hende, tilstod hun Alt og raadede ham uden Bagtanke til at holde op med at beskjæftige sig med hende, thi hun følte ikke mere Kraft til at holde, hvad hun havde lovet, og hun vilde ikke længere modtage Velgjerninger af den Mand, hun bedrog.

Hertugen blev borte i otte Dage. Saa kunde han ikke udholde det længere. Den ottende Dag kom han og tiggede Marguerite om at maatte vedblive at besøge hende. Hvis han blot maatte have

Lov at se hende, vilde han tage hende, som hun var, og svor, at han aldrig skulde lade hende høre en Bebrejdelse, om det saa skulde koste ham Livet.

Saadan stod Sagerne tre Maaneder efter Marguerites Tilbagekomst altsaa i November eller December 1842.

Tredie Kapitel.

Den 16de Klokken eet gik jeg hen i Antingade.

Gjennem Entréedøren hørte man Auktionsholderens Opraab.

Lejligheden var fuld af Nysgjerrige.

Her var alle den elegante Lasts Berømtheder samlede, medens de i Smug bleve iagttagne af et Par fornemme Damer, der endnu en Gang havde brugt Auktionen som et Paaskud til at have Lov til at se paa nært Hold de Kvinder, som de aldrig havde Lejlighed til at komme sammen med, og hvis lette Fornøjelser de maaske i deres Hjærte misundte dem.

Vi kunde godt opremse Begyndelsesbogstaverne paa dem, der her vare tilstede, og som her vare meget forbavsede ved at træffes Ansigt til Ansigt, men vi frygte for at trætte Læseren.

Vi skulle derfor indskrænke os til at sige, at hele Forsamlingen var ualmindelig oprømt, og at Mange af de Tilstedeværende havde kjendt den Afdøde, uden at de nu syntes at erindre det.

Der blev leet meget. Auktionsholderen skreg af sine Lungers fulde Kraft, de professionelle Kjøbere, der havde taget Plads rundt om det store Bord, forsøgte forgjæves at skaffe Stilhed tilveje, for at de i Ro kunde passe deres Forretninger. Man skulde lede om en saa forskjelligartet og bevæget Forsamling.

Jeg gik stilfærdig ind i denne Forvirring og blev helt nedslaaet ved Tanken om, at dette fandt Sted lige ved Siden af det Værelse, i hvilket den stakkels Skabning havde udaandet, hvis Møbler nu bleve solgte for at klare hendes Gjæld. Jeg var mere kommen for at se end for at kjøbe, og jeg iagttog de Matadorer, der havde forlangt Auktionen, og hvis Ansigter lyste, hver Gang en Gjenstand gik op til en uventet høj Pris.

Det var nette Folk, der havde spekuleret i denne Kvindes Stilling, og havde tjent deres hundrede Procent paa hende, som havde forfulgt hende med Stævninger de sidste Øjeblikke af hendes Liv, og som nu efter hendes Død kom for at nyde Frugterne af deres hæderlige Beregninger sammen med Udbyttet af deres skjændige Kredit.

Hvor de Gamle dog havde Ret, da de gav Kjøbmændene og Tyvene den samme Gud!

Kjoler, Cachemirshawler og Smykker, Alt blev solgt med en utrolig Hurtighed. Der var ikke noget af det, jeg brød mig om, og jeg holdt mig stadig tilbage.

Pludselig hørte jeg, at der blev raabt op:

„Et Bind, smukt indbundet, Guldsnit, Titel: Manon Lescaut. *Der er skrevet Noget paa det første Blad.* Ti Francs!“

„Tolv“, lød en Stemme efter en lang Stilhed.

„Femten“, sagde jeg.

Hvorfor? Ja, jeg veed det ikke selv. Det var vel, fordi der var *skrevet Noget.*

„Femten“, gjentog Auktionsholderen.

„Tredive“, sagde den Førstbydende i en Tone, der tydelig nok udtrykte, at han ikke ønskede at overbydes.

Det blev en formelig Kamp.

„Fem og tredive“, sagde jeg i samme Tone.

„Fyrre“.

„Halvtreds“.

„Treds“.

„Halvfjerds“.

„Hundrede“.

Jeg maa indrømme, at hvis det havde været min Hensigt at henlede Opmærksomheden paa mig, var det fuldstændig lykkedes. Under dette Opbud blev der lydløs Stilhed, og alle betragtede mig for at se, hvem det kunde være, der var saa forhippet paa at faae fat i dette Bind.

Det lod til, at Tonen i mit sidste Bud havde faaet Bugt med min Modpart. Han opgav en Kamp, der kun vilde føre til, at jeg kom til at betale Bogen med ti Gange Mere, end den var værd, og idet han bukkede, sagde han overmaade høfligt, men temmelig sent:

„Jeg trækker mig tilbage for Dem“.

Da Ingen yderligere bød, fik jeg Hammerslag paa Bogen. Da jeg frygtede, at min Forfængelighed mulig skulde engagere mig i et nyt Kapløb, der sikkert vilde have bekommet min Pung meget ilde, opgav jeg mit Navn og lod Bogen lægge til Side. Jeg gav sikkert de gode Folk, der vare Vidne til denne Scene, meget at spekulere paa, idet de uden Tvivl spurgte sig selv, af hvad Grund jeg havde betalt hundrede Francs for en Bog, som jeg overalt kunde kjøbe for ti eller højst femten Francs.

Paa Titelbladet var skrevet med Pen og med en elegant Haandskrift. Det var en Dedikation fra Giveren. Den indeholdt kun disse Ord:

Til Marguerite
med Agtelse
fra
Manon.

Den var underskrevet: Armand Duval.

Hvad skulde dette med Agtelse sige.

Anerkjendte Manon i Marguerite efter denne Armand Duvals Mening sin Overmand i Letsindighed eller i Hjærtensgodhed?

Den sidste Fortolkning var den sandsynligste, thi den første vilde have været en aaben Uforskammethed, som Marguerite ikke vilde kunne have taget imod, hvad Mening hun end havde havt om sig selv.

Jeg gik igien, og jeg tænkte ikke mere paa denne Bog før om Aftenen, da jeg gik i Seng.

„Manon Lescaut“ er ganske vist en meget rørende Bog, i hvilken jeg omtrent kjender den mindste Enkelthed. Og dog, hver Gang jeg faaer denne Bog i Hænde, tiltrækker den mig altid, jeg aabner den, og for hundrede Gang gjennemlever jeg atter Oplevelserne med Abbed Prévosts Heltinde. Denne Heltinde er da ogsaa saa sandt skildret, at det forekommer mig, at jeg har kjendt hende. Under de nye Omstændigheder gav denne Anledning til at anstille Sammenligning mellem hende og Marguerite Læsningen en uventet Tiltrækning for mig, og min Overbærenhed forøgedes med Medlidenhed, næsten med Kjærlighed til den unge Pige, hvis Efterladenskaber jeg kunde takke for dette Bind. Manon var ganske vist død i en Ørken, men i Armene paa den Mand, som elskede hende med hele sin Sjæls Styrke, og siden, da hun var død, gravede hende en Grav, som han vandede med sine Taarer, og i hvilken han nedsænkede sit eget Hjærte. Marguerite var vel en Synderinde som Manon og maaske omvendt ligesom hun, men hun var død midt i en overdaadig Luxus, og hvis jeg kunde stole paa, hvad jeg havde set, i den samme Seng, der havde været hendes Fortids Vidne, men hun var alligevel død midt i denne Hjærtets Ørken, der er endnu mere vild, endnu mere øde, endnu mere ubarmhjærtig end den, i hvilken Manon blev begravet.

Efter hvad jeg havde hørt af nogle nære Venner, der kjendte hendes Livs sidste Tildragelser, havde Marguerite ikke set nogen virkelig Trøst sidde ved sit Hovedgjærde i de to Maaneder, i hvilken hendes lange, smertefulde Sygeleje havde varet.

Og fra Manon og Marguerite gik nu Tanken videre til dem, som jeg kjendte, og som jeg saae drage syngende afsted mod den Død, der næsten altid bliver den samme.

Stakkels Skabninger! Dersom det er en Fejl at elske dem, er det vel ikke for meget at beklage dem. Vi beklage de Blinde, der aldrig have set Dagens Lys, de Døve, der aldrig have hørt Naturens Stemme, den Stumme, der aldrig har kunnet give sin Sjæl Sprog, og under et falskt Undseeligheds-paaskud ville vi ikke beklage den Hjærtets Blindhed, den Sjælens Døvhed, den Samvittighedens Stumhed, der gjør den ulykkelige Angrebne gal, og som mod hendes Villie sætter hende ude af Stand til at se det Gode, høre Herren og tale Kjærlighedens og Troens rene Sprog.

Hugo har skabt „Marion Delorme“, Musset har skabt „Bernerette“, Alexander Dumas har skabt „Fernande“, alle Tidens Tænkere og Digtere have forenet sig om at bevidne den opofrende Courtisane deres Medlidenhed, og undertiden har en stor Mand givet dem Oprejsning med sin Kjærlighed, ja selv med sit Navn. Naar jeg trænger saa stærkt ind paa dette Punkt, saa er det, fordi der maaske er

Mange af dem, der ville læse, hvad jeg her skriver, der allerede ere paa Nippet til at kaste denne Bog fra sig af Frygt for i den kun at finde en Apologi til Lasten og Prostitutionen, og Forfatterens Alder vil maaske yderligere motivere denne Frygt.

Lad dem, der tænke saaledes, berolige sig, og lad dem kun læse videre, dersom det er deres eneste Frygt.

Jeg er kun simpelthen overbevist om eet Princip, og det er dette: For den Kvinde, for hvem Opdragelse ikke har aabnet Blikket for det Gode, baner Gud i Reglen to Stier, der føre hende dertil. Disse Stier ere: Smerten og Kjærligheden. De ere vanskelige at betræde. De, der gaa ad dem, rive Fødderne i Stykker og Hænderne til Blods, men samtidig lade de Lastens Kjortel blive hængende paa Vejens Brombærbuske, og de naa til Maalet i den Nøgenhed, i hvilken man ikke behøver at rødme for Herren.

De, der møde disse fremadstræbende Vejfarende, maa hjælpe dem og fortælle Alle, at de have mødt dem, thi samtidig derved vise de dem Vejen.

Det kan ikke nytte Noget, at man ved Indgangen til Livets Dør opslaar to Plakater, den ene med Paaskriften: Det Godes Vej, den anden med Ordene: Det Ondes Vej, og at man siger til dem, der komme: Vælg selv. Nej, man maa ligesom Christus anvise dem, hvorledes de, der ere farne vild, kunne komme fra den sidste til den

første, og fremfor Alt maa man sørge for, at Begyndelsen paa Vejen ikke synes altfor smertefuld og ikke synes altfor utilgængelig.

Christendommen har den vidunderlige Lignelse om den forlorne Søn for at indprænte os Overbærenhed og Tilgivelse. Jesus var fuld af Kjærlighed til disse Væsener, der vare Ofre for Menneskets Lidenskaber, og som han elskede at helbrede for deres Saar, idet han uddrog den lægende Balsam af Saarene selv. Saaledes sagde han til Magdalene: „Dig skal tilgives Meget, fordi Du haver elsket meget“. Det er en ophøjet Tilgivelse, der maa fremkalde en ophøjet Tro.

Hvorfor ere vi strængere end Christus? Hvorfor holde vi paa denne Verdens Meninger, denne Verden, der gjør sig haard, for at man kan anse den for stærk, og støder de Sjæle tilbage, der bløde af Saar, gjennem hvilke deres Fortids Daarskab flyder ud som Blod fra en Syg, og som kun vente paa en venlig Haand, der vil forbinde dem og gjøre deres Hjærte sundt igjen.

Jeg henvender mig til min egen Generation, til dem, for hvem Voltaires Theorier heldigvis ikke mere existere, til dem, der ligesom jeg forstaa, at Humaniteten i de sidste femten Aar er i en rivende Udvikling. Kundskaben paa Godt og Ondt er forlængst anerkjendt, Troen er ved at voxe frem igjen, vi have faaet Respekten for det Hellige tilbage, og selv om Verden ikke bliver helt god, saa bliver den i det Mindste bedre. Alle intelligente

Folks Stræben gaar i samme Retning, og alle store Villier lægge sig i Selen for det samme Princip: Lad os være gode, lad os være unge, lad os være sande. Det Onde er kun en Forfængelighedssag, lad os have det Godes Stolthed, og lad os først og fremmest aldrig fortvivle. Lad os ikke foragte den Kvinde, der ikke er Moder, ikke Søster, ikke Datter, ikke Hustru. Lad os ikke indskrænke Agtelsen til Familien, Overbærenheden til Egoismen. Da Himmelen er mere glad over een Synder, der omvender sig, end over hundrede Retfærdige, der ikke have Omvendelse behov, lad os saa forsøge paa at glæde Himmelen. Den kan give os det tilbage med Aagerrenter. Vi bør lade vor Tilgivelses Almisse ligge paa Vejen, den kan maaske vække et guddommeligt Haab hos de Fortabte, og for at bruge de gamle Koners Udtryk, naar de give et af deres Husraad: Selv om det ikke hjælper, skade kan det i hvert Fald ikke.

Ganske vist kan det synes dristigt af mig at ville fremkalde saa store Resultater af et saa ringe Sujet som det, jeg behandler, men jeg hører til dem, som tro, at Alt udvikler sig af det Smaa. Barnet er lille, og det rummer Manden, Hjærnen er indsnævret, og den huser Tanken, Øjet er et Punkt, og det drager Miles Billeder til sig.

Fjerde Kapitel.

To Dage senere var Auktionen fuldstændig forbi. Den havde indbragt hundrede og halvtredsindstyve Tusinde Francs.

Kreditorerne havde delt de to Trediedele, og Familien, der bestod af en Søster og en lille Neveu, havde arvet Resten.

Denne Søster havde gjort store Øjne, da det forretningsmæssigt var blevet hende meddelt, at hun havde arvet halvtredsindstyve tusinde Francs.

I fem, sex Aar havde den unge Pige ikke set sin Søster, der en Dag var forsvunden, uden at der kom nogen Underretning enten gjennem hende selv eller gjennem Andre om den mindste Enkelthed i hendes Liv fra det Øjeblik, hun var forsvunden.

I største Hast kom hun til Paris, og de, der havde kjendt Marguerite, bleve meget forbausede, da de saae, at hendes Arving var en stor, smuk Bondepige, der aldrig havde været udenfor sin Landsby.

Hendes Lykke var gjort med eet Slag, uden at hun selv vidste, fra hvilken Kilde denne uventede Lykke strømmede ind til hende.

Jeg har senere hørt, at hun vendte hjem igjen, meget nedslaaet over Søsterens Død, men dog nogenlunde trøstet ved den uventede Lykke, der var bleven hende til Del.

Alle disse Omstændigheder begyndte at blive

glemte i Skandalernes Moderby Paris, og jeg glemte selv den Andel, jeg havde havt i disse Begivenheder, da der skete Noget, som satte mig i Kundskab om hele Marguerites Liv og gav mig Indblik i saa rørende Enkeltheder, at jeg fik Lyst til at skrive den Bog, jeg her skriver.

Lejligheden, der var berøvet alle sine Meubler, havde allerede staaet ledig en tre, fire Dage, da det en Morgen ringede paa hos mig.

Min Tjener, eller rettere min Portner, der ogsaa agerede Tjener hos mig, gik hen og lukkede op og bragte mig et Kort. Der var En, der ønskede at tale med mig.

Jeg kastede et Blik paa Kortet og læste de to Ord:

Armand Duval.

Jeg søgte at erindre, hvorfra jeg kjendte det Navn, og kom i Tanke om, at det stod paa Titelbladet af Manon Lescaut.

Hvad kunde han ville mig, den Mand, der havde givet Marguerite den Bog? Jeg lod ham strax komme ind.

Det var en ung, blond, høj, bleg Mand, der var klædt i en Slags Jagtkostume, som han syntes at have været iført flere Dage og end ikke havde gjort sig den Ulejlighed at børste, efter at han var kommen til Paris, thi den var helt overstøvet.

Hr. Duval var meget bevæget og gjorde ingen Anstrængelser for at skjule sin Bevægelse. Han

havde Taarer i Øjnene og en Skjælven i Stemmen, da han sagde:

„Jeg maa endelig bede Dem undskylde, at jeg kommer i dette Kostume, men imellem unge Mennesker tager man det jo ikke saa nøje. Jeg vilde saa gjerne besøge Dem allerede idag, at jeg ikke en Gang har givet mig Tid til at gaa op paa Hotellet, hvor jeg havde sendt mine Kufferter hen, jeg er løben lige herhen af Frygt for, skjøndt det endnu var tidligt, ikke at træffe Dem."

Jeg bad Hr. Duval om at sætte sig hen ved Ilden. Det gjorde han og tog et Lommetørklæde op af Lommen. Han skjulte et Øjeblik sit Ansigt i det.

„De kan selvfølgelig ikke forstaa," sagde han og smilede sørgmodigt, „hvad en ubekjendt Besøgende vil paa denne Tid af Døgnet, i denne Paaklædning og grædende, som jeg. Jeg kommer for at bede Dem bevise mig en stor Tjeneste."

„Lad mig høre, det skal være mig en Fornøjelse."

„De var tilstede ved Marguerite Gautiers Auktion."

Da den unge Mand nævnede dette Navn, blev den Bevægelse, som han hidtil havde undertrykt, Herre over ham og tvang ham til at føre Hænderne op for Øjnene.

„De synes vist, at jeg gjør en meget latterlig Figur, men De maa undskylde mig, og vær for-

visset om, at jeg aldrig skal glemme den Taalmodighed, med hvilken De har været saa elskværdig at høre paa mig.“

„Dersom den Tjeneste, som det synes, jeg har gjort Dem, allerede har dulmet Deres Sorg lidt, saa sig mig hurtigt, hvad det er, jeg kan hjælpe Dem med, og De kan være sikker paa, at det skal være mig en Fornøjelse at opfylde Deres Ønske.“

Hr. Duvals Sorg virkede saa sympathetisk, at jeg uvilkaarligt fik Lyst til at hjælpe ham.

Han svarede:

„De har kjøbt Noget paa Marguerites Auktion.“

„Ja, en Bog.“

„Manon Lescaut.“

„Akkurat.“

„Har De den Bog endnu?“

„Den ligger inde i mit Soveværelse.“

Ved disse Ord syntes Armand Duval at føle sig meget lettere, og han takkede mig, som om jeg allerede havde gjort ham en Tjeneste ved at beholde Bogen.

Jeg rejste mig, gik ind i Sovekammeret, tog Bogen og gav ham den.

„Ja, det er den,“ sagde han, saae paa Titelbladet og bladede i Bogen.

To store Taarer faldt ned paa de hvide Blade.

Han saae op. Han prøvede ikke engang paa

at skjule, at han græd, og at han var lige ved at briste i Graad paany, men sagde:

„Sætter De megen Pris paa denne Bog?“

„Hvorfor?“

„Fordi jeg gjerne vilde have, at De overlod mig den.“

„Undskyld min Nysgjerrighed,“ sagde jeg, „det er altsaa Dem, der har givet den til Marguerite Gautier?“

„Ja, det er mig.“

„Bogen er Deres. Tag De den blot, jeg er glad ved at kunne overlade Dem den.“

Hr. Duval blev helt forvirret.

„Jeg maa i det Mindste betale Dem det Samme, som De selv har givet.“

„Lad mig faa Lov til at forære Dem den. Ved saadan en Auktion spiller et enkelt Bind jo ingen Rolle, og jeg husker ikke mere, hvad jeg har betalt for det.“

„De har betalt hundrede Francs.“

„Ja, det er rigtigt,“ sagde jeg, og denne Gang var det mig, der blev forlegen, „men hvorfra veed De det?“

„Det er meget simpelt. Jeg havde haabet at naa til Paris, inden Marguerites Auktion fandt Sted. Jeg er først naaet hertil idag til Morgen. Jeg vilde absolut have en Ting, der havde tilhørt hende, og jeg gik hen til Auktionsholderen og bad ham om Tilladelse til at se Fortegnelsen over de solgte Ting og dem, der havde kjøbt dem. Jeg

saae, at De havde kjøbt dette Bind, og jeg bestemte mig til at bede Dem om at overlade mig det, skjøndt den Pris, De havde betalt, lod mig befrygte, at der for Dem selv knyttede sig en eller anden Erindring til Besiddelsen af denne Bog.“

Det var tydeligt, at Armand syntes at ængstes for, at jeg havde kjendt Marguerite paa samme Maade som han selv.

Jeg skyndte mig at berolige ham.

„Jeg har kun kjendt Frøken Gautier af Udseende,“ sagde jeg. „Hendes Død har udelukkende gjort det Indtryk paa mig, som fremkaldes, naar en ung Mand hører, at en ung, smuk Kvinde er død, som han har havt den Fornøjelse at træffe paa. Jeg havde faaet Lyst til at kjøbe en Ting paa Auktionen, og jeg satte mig i Hovedet at faa fat i denne Bog, hvorfor veed jeg ikke, det var vist for at have den Fornøjelse at ærgre en Herre, der ogsaa havde kastet sig over den, og som syntes at ville gjøre mig Rangen stridig. Jeg gentager: Bogen staar til Deres Disposition, og jeg beder Dem paany om at modtage den, for at De ikke skal faa den af mig paa samme Maade, som De vilde have faaet den af Auktionsholderen, og for at den kan blive Anledningen til et nærmere Bekjendtskab og en mere intim Omgang imellem os.

„Tak,“ sagde Armand, han rakte mig Haanden og trykkede min. „Jeg tager imod det, og jeg skal være Dem taknemmelig hele mit Liv.“

Jeg havde stor Lyst til at udspørge Armand om Marguerite, thi Dedikationen i Bogen, den unge Mands Rejse og hans Iver efter at faa fat i dette lille Bind, pirrede min Nysgjerrighed. Men hvis jeg udspurgte ham, var jeg bange for, at det skulde se ud, som om jeg afslog hans Penge for at faa Lov til at blande mig i hans Affærer.

Det var, ligesom han gjættede min Tanke, thi han sagde:

„Har de læst Bogen?“

„Fra Ende til anden“.

„Hvad har De tænkt om de to Linier, jeg har skrevet i den?“

„Jeg har strax forstaaet, at den unge Pige, De har givet denne Bog, i Deres Øjne ragede op over sine Lige, thi jeg har ikke villet opfatte Ordene som en almindelig flov Kompliment“.

„Det har De Ret i. Denne Kvinde var en Engel. Se her, læs dette Brev.“

Han rakte mig et Papir, der syntes at være læst igjennem atter og atter.

Jeg foldede det ud. Det indeholdt Følgende:

„Kjære Armand! Jeg har modtaget Deres Brev. De er vedbleven at være god, og det takker jeg Dem for. Ja, min Ven, jeg er syg, og jeg lider af en af de Sygdomme, der ikke kjender til Skaansel; men den Interesse, med hvilken De endnu stadig omfatter mig, mildner i høj Grad mine Lidelser.

Jeg vil vist ikke leve længe nok til at kunne have den Lykke at trykke den Haand, der har skrevet det kjære Brev, som jeg lige har modtaget, og hvis Ord vilde helbrede mig, om ellers Noget kunde helbrede mig. Jeg vil ikke komme til at se Dem, thi jeg er Døden nær, og Hundreder af Mile adskille os. Stakkels Ven! Deres Marguerite er meget forandret fra tidligere, og det er maaske bedre, at De slet ikke ser hende mere, end at De ser hende saadan, som hun nu er. De spørger, om jeg tilgiver Dem. Af mit fulde Hjærte, min Ven, thi det Onde, De har villet gjøre mig, var kun et Bevis paa den Kjærlighed, som De havde til mig. I en Maaned har jeg nu ligget til Sengs, og jeg sætter saa stor Pris paa Deres Agtelse, at jeg hver Dag skriver mit Livs Dagbog lige fra det Øjeblik, vi skiltes, og indtil jeg ikke har Kraft mere til at skrive.

Dersom Deres Interesse for mig er oprigtig, Armand, saa gaa hen til Julie Duprat, saasnart De kommer tilbage. Hun vil give Dem Dagbogen. De vil deri finde Grunden til og Undskyldning for, hvad der er passeret imellem os. Julie har været rigtig god imod mig, vi snakke ofte sammen om Dem. Hun var her, da Deres Brev kom, og vi græd Begge, da vi læste det.

I Tilfælde af, at De ikke havde ladet høre fra Dem, havde hun faaet det Hverv at give Dem Papirerne ved Deres Tilbagekomst til Frankrig.

De skal ikke takke mig derfor. Den daglige Tilbagevenden til de eneste lykkelige Øjeblikke i mit Liv gjøre mig saa uendelig godt, og dersom De under Læsningen skulde finde en Undskyldning for Fortiden, saa vil det være en stor Lettelse for mig.

Jeg vilde saa gjærne efterlade Dem en eller anden Ting, der stadig kunde gjenkalde mig i Deres Erindring, men Alt, hvad jeg ejer og har, er der gjort Arrest i, og Intet tilhører mig.

Kan De sætte Dem ind i det, min Ven? Jeg ligger for Døden, og fra mit Soveværelse hører jeg Skridt inde i Dagligstuen. Det er Fogedassistenten, som mine Kreditorer have sendt herop for at passe paa, at Intet føres ud af Lejligheden, og sørge for, at jeg ikke ejer Nogetsomhelst, i Tilfælde af, at jeg ikke skulde dø. Jeg haaber, at de vente med at sælge, til det er forbi.

Hvor Menneskene dog ere ubarmhjærtige! Eller rettere, jeg skulde hellere sige, hvor Gud er retfærdig og ubønhørlig.

Kom derfor til min Auktion, kjære Ven, og kjøb Et eller Andet, thi hvis jeg stillede den mindste Bagatel til Side til Dem, og det blev opdaget, var de i Stand til at anklage Dem for at have taget Noget ud af Boet.

Et sørgeligt Liv, det, som jeg nu skal forlade.

Gid Gud vil være god, gid han vil forunde mig at se Dem, inden jeg dør. Dog efter al Rimelhed: Farvel, min Ven! Tilgiv mig, at jeg ikke skriver længere, men de, der paastaa, at de hel-

brede mig, afkræfte mig ved Blodudtømninger, og min Haand nægter at skrive mere.

Marguerite Gautier.“

De sidste Ord vare ganske rigtig næsten ikke til at tyde.

Jeg rakte Armand Brevet tilbage. Han havde sikkert læst det igjennem paany i Tankerne, ligesom jeg havde læst det paa Papiret, men han sagde, idet han tog det:

„Hvem skulde tro, at det var en falden Kvinde, der havde skrevet det! Bevæget af sine Erindringer betragtede han i nogen Tid Haandskriften i Brevet og førte det slutteligt til sine Læber.

Og naar jeg saa tænker paa, at hun er død, uden at jeg har set hende, og uden at jeg skal faae hende at se mere, naar jeg tænker paa, at hun har gjort for mig, hvad en Søster ikke vilde have gjort, saa vilde jeg aldrig kunne tilgive mig selv at have ladet hende dø saaledes. Død! død! medens hun tænkte paa mig, medens hun skrev til mig og nævnte mit Navn, kjære stakkels Marguerite!“

Armand gav sine Tanker og sine Taarer frit Løb. Han rakte mig Haanden og vedblev:

„Det maa tage sig meget barnligt ud at se mig klage saadan over et Dødsfald af den Art, men det er, fordi man ikke veed, hvad jeg har ladet denne Kvinde lide, hvor jeg har været grusom imod hende, og hvor hun har været god og op-

ofrende imod mig. Jeg troede, at det var mig, der skulde tilgive hende, og nu føler jeg mig uværdig til den Tilgivelse, som hun giver mig. Jeg vilde give ti Aar af mit Liv for at kunne græde en Time ved hendes Fødder.“

Det er altid vanskeligt at trøste en Sorg, man ikke kjender, og dog havde jeg faaet en levende Sympathi for denne unge Mand. Han havde gjort mig til sin Fortrolige med en saadan Aabenhjærtighed, at jeg troede, at mine Ord ikke vilde være ham ligegyldige. Jeg sagde derfor:

„Har De ikke Slægtninge eller Venner? Gaa til dem, de vil nok trøste Dem, jeg kan kun beklage Dem.“

„Ja, det er rigtigt“, sagde han og rejste sig. Han gik op og ned ad Gulvet med lange Skridt. „De maa undskylde mig. Jeg trætter Dem naturligvis. Jeg tænker ikke paa, at min Smerte ikke kan røre Dem synderlig, og at jeg besværer Dem med en Sag, som ikke kan og ikke bør interessere Dem det Bitterste.“

„De misforstaar mine Ord, jeg vil saa gjerne hjælpe Dem, men jeg beklager min svigtende Evne til at kunne dulme Deres Sorg. Dersom mit og mine Venners Selskab kan adsprede Dem, dersom De iøvrigt skulde have Brug for mig i et eller andet Tilfælde, saa maa De være overbevist om, at det skal være mig en Fornøjelse at staa til Deres Disposition.“

„Ja, De maa mange Gange undskylde. Smerten

har oprevet mig saa stærkt, maa jeg blive et Par Minuter endnu, til jeg har faaet tørret Øjnene. Jeg vil dog nødig have, at Folk paa Gaden skal se paa det voxne Menneske, der græder, som paa en Mærkværdighed. De har gjort mig meget lykkelig ved at overlade mig den Bog. Jeg veed ikke, hvorledes jeg nogensinde skal kunne betale Dem, hvad jeg skylder Dem."

„Det kan De gjøre ved at give mig lidt af Deres Venskab og betro mig Grunden til Deres Sorg. Man trøstes bedst ved at fortælle om det, hvorunder man lider."

„De har Ret; men idag er jeg altfor tilbøjelig til at græde. Det vil ikke blive Andet end usammenhængende Ord. En anden Dag vil jeg indvie Dem i den Historie, og De vil selv kunne dømme, om jeg har Grund til at beklage den stakkels Pige. Og nu, tilføjede han, idet han for sidste Gang tørrede sig over Øjnene og saae sig i Spejlet, nu maa De ikke synes, at jeg er altfor barnagtig, og tillade mig at komme igjen og besøge Dem."

Den unge Mands Blik var saa godt og blidt, at jeg var lige ved at omfavne ham.

Hans Øjne begyndte atter at sløres af Taarer, han saae, at jeg lagde Mærke til det, og han tog Blikket til sig.

„Naa, op med Modet," sagde jeg.

„Farvel," sagde han.

Han gjorde sig forgjæves Anstrengelse for ikke at græde og forsvandt hurtigere, end han var kommet.

Jeg trak Rullegardinet op og saae ham springe op i den lille Vogn, der ventede paa ham udenfor, men næppe var han kommen til Sæde, før han brast i Graad og skjulte Ansigtet i sit Lommetørklæde.

Femte Kapitel.

Der gik temmelig lang Tid, uden at jeg hørte Tale om Armand, men til Gjengjæld var der meget hyppigt Tale om Marguerite.

Jeg veed ikke, om De har lagt Mærke til det, men det kan ske, at et Navn, der hidtil har været Dem ubekjendt eller i hvert Fald ligegylgigt, bliver udtalt blot en eneste Gang, og saa danner der sig lidt efter lidt Enkeltheder om dette Navn, og alle Deres Venner underholde Dem om et Thema, som De aldrig tidligere har bragt paa Bane. De opdager da, at den paagjældende Person næsten har berørt Dem, og oftere har passeret Deres Liv, uden at De har lagt Mærke dertil. I det, som fortælles, finder De et Sidestykke, et Berøringspunkt i Begivenheder fra Deres eget Liv. For mig var Forholdet ikke absolut saaledes overfor Marguerite, eftersom jeg havde set hende, mødt hende og kjendt hendes Udseende og Vaner, men efter den omtalte Auktion kom hendes Navn mig imidlertid saa hyppigt for Øre, at de Omstændigheder, som jeg har

meddelt i det sidste Kapitel, og under hvilke det var knyttet til en saa stor Sorg, fik mine Studier til at voxe og forøgede min Nysgjerrighed.

Følgelig spurgte jeg alle mine Venner, til hvem jeg tidligere aldrig havde talt om Marguerite:

„Har De kjendt en Marguerite Gautier?“

„Kameliadamen?“

„Akkurat.“

„Temmelig nøje!“

Dette: Temmelig nøje! var undertiden ledsaget af et Smil, som udelukkede enhver Tvivl om, hvad det betød.

„Hvem var hun egentlig, vedblev jeg?“

„Det var en rigtig rar Pige.“

„Var det det Hele?“

„Du gode Gud, hvad ellers? Hun havde maaske lidt mere Hoved og lidt mere Hjærte end de Andre.“

„Og De veed ikke noget Særligt om hende?“

„Hun har ruineret en Baron“.

„Ikke Andet“.

„Hun har været en Hertugs Elskerinde“.

„Var hun virkelig hans Elskerinde?“

Ja, det sagde man. I hvert Fald gav han mange Penge ud paa hende.“

Det var stadig de samme almindelige Oplysninger.

Imidlertid var jeg nysgjerrig efter at faae Noget at vide om Margueriteſ og Armands Forhold.

En Dag mødte jeg En af dem, der leve i

stadig intim Forbindelse med de kjendte Kvinder. Jeg spurgte ham:

„Har De kjendt Marguerite Gautier?“

Svaret var det samme: Temmelig nøje!

„Hvad var hun for et Pigebarn?“

„En kjøn, god Pige. Hendes Død gjorde mig meget ondt.“

„Har hun ikke haft en Elsker, der hed Armand?“

„En høj blond Fyr?“

„Ja.“

„Jo.“

„Hvem var den Armand?“

„Jah! Jeg tror nok, at han brugte den Smule, han havde, sammen med hende, indtil han blev nødt til at forlade hende. Man sagde, at han blev gal deraf.“

„Og hun?“

„Hun holdt nok ogsaa meget af ham, bliver de ved at fortælle, men hvad vil det sige, at den Slags Piger holder af En. Man kan ikke forlange Mere af dem, end de kan give.“

„Hvad er der blevet af Armand?“

„Det ved jeg ikke. Vi kjendte ikke Meget til ham. Han levede en fem, sex Maaneder sammen med Marguerite, men det var ude paa Landet. Da hun kom tilbage, var han rejst.“

„Og De har ikke set ham siden?“

„Aldrig!“

Jeg havde heller ikke set Armand. Jeg be-

gyndte at spørge mig selv, om ikke den pludselige Meddelelse om Marguerites Død havde vakt hans gamle Kjærlighed og derigjennem ogsaa hans Smerte, den Gang han besøgte mig, og jeg sagde til mig selv, at han maaske sammen med Døden ogsaa havde glemt det Løfte, han havde givet mig om at aflægge mig et Besøg.

Denne Antagelse vilde være meget sandsynlig overfor enhver Anden, men der havde i Armands Fortvivlelse været absolut Oprigtighed, og idet jeg gik fra den ene Yderlighed til den anden, forestillede jeg mig. at hans Sorg var gaaet over til Sygdom, og at Grunden til, at jeg ikke hørte fra ham, var, at han var syg eller maaske død.

Jeg interesserede mig uvilkaarligt for denne unge Mand. Maaske var der nogen Egoisme i denne Interesse, maaske havde jeg under denne Smerte vejret en rørende Hjærtehistorie, maaske laa Ønsket om at kjende ham i den Ærgrelse, jeg følte over Armands Tavshed.

Da Hr. Duval altsaa ikke kom til mig, besluttede jeg at gaa til ham. Det var ikke svært at finde et Paaskud. Desværre kjendte jeg ikke hans Adresse, og Ingen af dem, jeg spurgte, kunde opgive mig den.

Jeg gik hen i Antin-Gade. Maaske vidste Marguerites Portner, hvor Armand boede. Det var en ny Portner. Han vidste ligesaa lidt Besked som jeg. Jeg forhørte mig derefter om, paa hvil-

ken Kirkegaard Frøken Gautier var bleven begravet. Det var paa Montmartre.

April var kommen. Vejret var smukt. Gravene havde ikke mere det sorrigfulde og trøstesløse Udseende, som Vinteren giver dem, det var blevet saa mildt i Vejret, at de Levende begyndte at erindre de Døde og se til dem. Jeg gik ud paa Kirkegaarden, idet jeg sagde til mig selv: Ved et eneste Blik paa Marguerites Grav vil jeg strax se, om Armands Smerte er levende endnu, og jeg vil maaske erfare, hvad der er blevet af ham.

Jeg gik ind paa Graverkontoret og spurgte, om ikke en Kvinde ved Navn Marguerite Gautier var bleven begravet paa Montmartre Kirkegaard den 22de Februar.

Manden, der sad paa Kontoret, bladede i en stor Protokol, i hvilken alle de, der vare søgte til dette sidste Hvilested, vare indregistrerede og numererede og svarede, at en Kvinde af dette Navn ganske rigtig var bleven begravet paa Montmartre Kirkegaard den 22de Februar Klokken 12.

Jeg bad ham om at ledsage mig ud til Graven, thi uden Fører er det umuligt at finde sig til Rette i denne de Dødes By, der har sine Gader ligesom de Levendes. Graveren kaldte paa en Gartnerkarl og gav ham den nødvendige Besked, men han afbrød ham med de Ord: „Javel, javel! . . . den Grav er let nok at finde," tilføjede han, idet han vendte sig mod mig.

„Hvorfor det?" spurgte jeg.

„Fordi den har helt andre Blomster end de andre.“

„Er det Dem, der passer den?“

„.Ja, og jeg vilde ønske, at alle Slægtninge vare saa omhyggelige for deres Efterladte som den unge Mand, der har paalagt mig at holde den vedlige.“

„Efter at vi vare gaaede rundt i nogen Tid, standsede han og sagde:

„Nu ere vi der.“

Der laa ganske rigtig et Blomsterbed, som man aldrig vilde have taget for en Grav, dersom ikke en hvid Marmorplade med et Navn tilstrækkelig havde godtgjort det.

Marmorpladen var anbragt ligefor. Det kjøbte Jordstykke var indhegnet med et Jerngelænder og var beplantet med hvide Kameliaer.

„Hvad siger De til det?“ sagde Gartnerkarlen.

„Det er meget smukt.“

„Hver Gang en Kamelia visner, har jeg Ordre til at plante en ny.“

„Hvem har givet Dem Ordre til det?“

„En ung Mand, der græd den første Gang, han kom; det var vist en gammel Ven af den Afdøde, thi hun skal jo have været en lidt løs Dame; de sagde, hun var meget smuk. Har Herren kjendt hende?“

„.Ja.“

„Ligesom den Anden?“ spurgte Gartnerkarlen med et tvetydigt Smil.

„Nej, jeg har aldrig talt med hende.“

„Og saa kommer De og ser til hende, det er pænt af Dem, thi de, der kommer for at se til den stakkels Pige, laver just ikke Opløb paa Kirkegaarden.“

„Kommer der Ingen?“

„Ingen, undtagen den unge Mand, der kun har været her een Gang.“

„Kun een Gang?“

„Ja.“

„Og han er ikke senere kommen igjen?“

„Nej, men han kommer.“

„Er han da paa Rejse?“

„Ja.“

„Veed De, hvor han er henne?“

„Jeg tror nok, at han er hos Frøken Gauthiers Søster.“

„Hvad bestiller han der?“

„Han vil bede hende om Tilladelse til at grave den Døde op for at begrave hende et andet Sted.“

„Hvorfor vil han ikke have hende liggende her?“

„Ja, De veed, at overfor Døde have Folk deres egne Tanker. Det ser vi hver Dag herude. Stykket er kun kjøbt paa fem Aar, og den unge Mand vil have et større Stykke og have det paa Tid og Evighed, det gaar bedre an i den nye Del.“

„Hvad er det, De kalder den nye Del?“

„Det er de Jordstykker, der bliver solgt der-

henne til Venstre. Dersom Kirkegaarden altid havde været holdt som nu, saa vilde der ikke have været Mage til den i hele Verden; men der er endnu langt igjen, inden Alt bliver, som det skal være."

„Hvad mener De med det?"

„Jeg mener, at der er Folk, som er store paa det, selv efter at de ere komne herud. Se nu denne Frøken Gautier, der dog har været lidt med paa Livet, ja undskyld, at jeg udtrykker mig saaledes. Nu er den stakkels Frøken død, og der er ikke mere tilbage af hende end af dem, paa hvem der ikke var Noget at sige, og hvis Grave vi hver Dag vande. Naa, da Slægtningene til dem, der laa ved Siden af hende, fik at vide, hvem hun var, følte de sig forpligtede til at protestere mod, at hun blev begravet her, og mente, at der maatte være særlig Jord lidt afsides . . . til den Slags ligesom til Fattige. Jeg maatte jo ordentlig læse dem Texten, saadanne Velhavere, der ikke kommer fire Gange om Aaret for at se til deres Døde, og som selv tager Blomster med, og hvad er det saa for Blomster! De kniber paa Betalingen til Vedligeholdelsen af Gravene over dem, som de siger, de begræder; de skrive paa Ligstenen om de Taarer, de aldrig har udgydt, og de gjør Ophævelser over Naboskabet. De kan nu tro mig, om De vil, Herre. Jeg kjender ikke denne Frøken, og jeg veed ikke, hvad hun har gjort, men jeg holder nu af hende, den lille Stakkel, jeg hæger

om hende, og jeg giver hende Kameliaerne til den nøjeste Pris. Hun er min Yndlings-Døde. Vi Folk her paa Kirkegaarden ere nødte til at holde af de Døde, thi vi ere saa optagne, at vi næsten ikke have Tid til at holde af Andet."

Jeg saae paa Manden, og uden at jeg behøver at forklare det, vil nogle af mine Læsere forstaa det Indtryk, hans Ord gjorde paa mig.

Han lagde vistnok Mærke til det, thi han vedblev:

„Der skal have været Folk, der ruinerede sig for hendes Skyld, og hun skal have havt Elskere, der forgudede hende. Naar jeg tænker paa, at ikke En af dem kommer og kjøber saa meget som en Blomst til hende, saa forekommer det mig ejendommeligt og sørgeligt. Naa, hun her behøver jo ikke at beklage sig, hun har sin Grav, og selv om der kun er En, der husker hende, saa gjør han det for de Andre med. Men vi har her stakkels Kvinder af samme Art og samme Alder, der bliver kastede i Fællesgrav, og det skjær mig i Hjærtet, naar jeg hører deres sølle afsjælede Legemer falde ned i Jorden. Ikke en Moders Sjæl bryder sig om dem, naar de først ere døde. Vor Haandtering er ikke altid saa morsom, især naar man har en Smule Hjærte i Livet. Hvad skal man sige! det tager nu paa En. Jeg har selv en stor, smuk Datter paa tyve Aar, og hver Gang de kommer herud med en i hendes Alder,

saa kan jeg ikke lade være med at blive rørt, enten det saa er en fornem Dame eller en Rendemaske.

Men jeg kjeder Dem naturligvis med mine Historier, og det er ikke for at høre paa dem, De er kommen herud. Jeg har faaet Paalæg om at vise Dem Frøken Gautiers Grav, nu er vi der. Er der ellers Noget, jeg kan tjene Dem med?“

„Kjender De Armand Duvals Adresse?“ spurgte jeg Manden.

Han opgav mig en Gade og tilføjede:

„Det er i hvert Fald der, jeg henter Penge for alle de Blomster, De ser der.“

„Tak skal De have.“

Jeg kastede et sidste Blik paa denne blomstrende Grav, hvis Dyb jeg uvilkaarlig fik Lyst til at undersøge for at se, hvad Jorden havde gjort ved denne skjønne Skabning, der var sænket i dens Skjød, og helt sørgmodig gik jeg bort.

„Vil Herren besøge Hr. Duval?“ spurgte Gartnerkarlen, der gik ved Siden af mig.

„Ja.“

„Jeg er temmelig sikker paa, at han ikke er kommen tilbage endnu, ellers vilde jeg nok allerede have set ham.“

„De er altsaa sikker paa, at han ikke har glemt Marguerite?

„Jeg er ikke alene sikker paa det, men jeg tør ogsaa holde paa, at hans Ønske om at give

hende en anden Grav kun er et Ønske om at se hende en Gang til.“

„Hvoraf slutter De det?“

„Det Første, han sagde til mig, da han kom her ud paa Kirkegaarden, var: Hvordan skal jeg komme til at se hende een Gang endnu? det kunde ikke ske uden ved at skifte Grav, og jeg gjorde ham opmærksom paa alle de Formaliteter, der skulde iagttages for at faae Tilladelse til en saadan Flytning, thi De veed nok, at naar de Døde skal overføres fra en Grav til en anden, skal deres Identitet først godtgjøres, og det er kun Familien, der kan give Tilladelse til, at det maa ske, og der skal være en Politimand tilstede. Det er for at faae denne Tilladelse, at Hr. Duval er taget ned til Frøken Gautiers Søster, og hans første Gang efter Hjemkomsten vil sikkert være herud.“

Vi vare naaede til Kirkegaardens Port. Jeg takkede atter Gartnerkarlen og trykkede ham nogle Smaapenge i Haanden, saa gik jeg efter den Adresse, han havde opgivet mig.

Armand var ikke kommen tilbage.

Jeg lagde et Par Ord til ham og bad ham ham se hen til mig, naar han kom tilbage eller sige mig, hvor jeg kunde træffe ham.

Næste Morgen tidlig modtog jeg et Brev fra Duval. Han underrettede mig om sin Tilbagekomst og bad mig se op til sig, idet han tilføjede, at

det var ham umuligt at gaa ud, da han var ødelagt af Træthed.

Sjette Kapitel.

Jeg fandt ham i Sengen.

Da han saae mig rakte han mig sin brændende hede Haand.

„De har Feber," sagde jeg.

„Det betyder ikke Noget. Det er kun Træthed efter en forceret Rejse, det er det Hele."

„De har været hos Marguerites Søster?"

„Hvem har fortalt Dem det?"

„Jeg veed det nu, har De opnaaet, hvad De ønskede?"

„Ja, og mere end det, men hvem har fortalt Dem om min Rejse og Hensigten med den?"

„Gartnerkarlen ude paa Kirkegaarden."

„Har De set Graven?"

Jeg vovede næppe at svare, thi Tonen i Spørgsmaalet beviste, at den, der gjorde det, stadig var et Bytte for den Bevægelse, jeg tidligere havde været Vidne til, og at denne Bevægelse endnu længe vilde tage Magten fra hans Villie, hver Gang hans Tanke eller en Andens Udtalelser førte ham tilbage til det smertelige Emne.

Jeg indskrænkede mig derfor til at svare ved at nikke med Hovedet.

„Bliver den passet omhyggeligt?“ vedblev Armand.

„Ja.“

To store Taarer rullede ned over de blege Kinder. Han vendte Hovedet bort for at skjule det. Jeg lod, som om jeg ikke saae det og forsøgte at skifte Samtaleemne.

„Det er tre Uger siden, De rejste,“ sagde jeg.

Armand holdt Haanden over Øjnene og svarede:

„Akkurat tre Uger.“

„Var det en lang Rejse?“

„Jeg har ikke rejst hele Tiden. Jeg har været syg i fjorten Dage, ellers vilde jeg være kommen hjem for længe siden, jeg var næppe naaet derned, før jeg fik Feber og maatte holde mig inde.“

„Og De er vendt tilbage uden at være fuldstændig rask.“

„Hvis jeg skulde være bleven otte Dage endnu dernede, var jeg død.“

„Men nu, da De er kommen tilbage, maa De ogsaa pleje Dem. Deres Venner vil komme og se til Dem, jeg først og fremmest, dersom De ikke har Noget imod det.“

„Om et Par Timer staar jeg op.“

„Det er uforsigtigt.“

„Jeg maa gjøre det.“

„Hvad har De at gjøre, som haster saa stærkt?“

„Jeg maa hen til Politiassistenten.“

„Hvorfor vil De ikke hellere overdrage en Anden Udførelsen af det Hverv, der kun vil gjøre Dem endnu mere syg.“

„Det er det Eneste, der kan helbrede mig. Jeg maa se hende. Siden jeg har hørt, at hun er død, men især siden jeg har set hendes Grav, sover jeg ikke mere. Jeg kan ikke faae i mit Hoved, at den Kvinde, som jeg forlod saa ung og smuk, ikke er mere. Jeg maa selv forvisse mig derom. Jeg maa se, hvad Gud har gjort ved dette Væsen, som jeg elskede saa højt, og maaske vil Væmmelsen ved Synet træde i Stedet for Fortvivlelsen over Erindringen. De vil gaa med, ikke sandt, dersom De da ikke er altfor kjed af det.“

„Hvad sagde hendes Søster?“

„Ikke Noget. Hun lod til at være meget forbavset over, at en Fremmed vilde kjøbe Jord og indrette et Gravsted for Marguerite, og hun undertegnede strax den Autorisation, som jeg bad hende om.“

„Tro De mig, De skulde vente med denne Overførelse til De er helt rask.“

„Nej, jeg er stærk, vær De blot rolig. Iøvrigt vil jeg blive gal, dersom jeg ikke hurtigst muligt faar udført den Beslutning, hvis Iværksættelse er bleven en Nødvendighed for min Smerte. Jeg forsikrer Dem til, at jeg ikke kan være rolig, førend jeg har set Marguerite, det er maaske Febertørsten, maaske et Udslag af min Vildelse, men om jeg saa skulde lade mig gjøre

til Trappist ligesom de Rançé *), efter at have set hende, saa vil jeg dog se hende.“

„Jeg forstaar det,“ sagde jeg, „og er fuldstændig til Deres Disposition, har De talt med Julie Duprat?“

„Ja, jeg talte med hende samme Dag, jeg kom hjem.“

„Har hun givet Dem de Papirer, som Marguerite havde efterladt til Dem?“

„Her er de.“

Armand trak en Rulle frem under Hovedpuden og lagde den strax tilbage igjen.

„Jeg kan Papirerne udenad,“ sagde han. „I tre Uger har jeg læst dem atter og atter ti Gange om Dagen. De skal ogsaa læse dem, men senere, naar jeg er bleven mere rolig, og naar jeg kan gjøre Dem forstaaelig Alt, hvad disse Selvbekjendelser rumme af Hjærte og Kjærlighed.“

„Foreløbig har jeg en Tjeneste at bede Dem om.“

„Hvad er det?“

„De har Vogn holdende nedenfor?“

„Ja.“

„Vil De saa ikke tage mit Pas og kjøre hen paa Posthuset og høre, om der ligger nogle Breve til mig post restante. Min Fader og min Søster

---

*) Bouthillier de Rançé stiftede Trappistordenen, efter at en rystende Begivenhed havde gjort stærkt Indtryk paa ham.

O. A.

maa have skrevet til mig; jeg tog afsted over Hals og Hoved, saa jeg ikke fik Tid til at forhøre mig derom inden min Afrejse. Naar De kommer tilbage, gaa vi sammen til Politiassistenten angaaende Arrangementet imorgen.“

Armand gav mig sit Pas, og jeg gik hen paa det nærmeste Postkontor.

Der var to Breve til Duval, jeg tog dem og kjørte tilbage.

Da jeg kom igjen var Armand fuldt paaklædt og færdig til at gaa ud.

„Tak,“ sagde han og tog Brevene. „Ja,“ tilføjede han efter at have set paa Adresserne, „det er fra min Fader og Søster.“

„De kan vist ikke begribe, hvorfor de ikke har hørt fra mig.“

Han aabnede Brevene og gjættede sig snarere til Indholdet end læste det, thi de vare hver paa fire Sider, og i et Øjeblik havde han løbet dem igjennem.

„Lad os saa komme afsted, jeg kan svare imorgen.“

Vi gik hen til Politiassistenten. Armand gav ham Marguerites Søsters Fuldmagt.

Politiassistenten udstedte derefter en tjenstlig Meddelelse til Graveren ved Kirkegaarden. Det blev bestemt, at Opgravningen skulde finde Sted næste Formiddag Klokken ti. Jeg skulde hente ham en Time før, og vi skulde tage sammen ud paa Kirkegaarden.

Ogsaa jeg var spændt paa Overværelsen af dette Optrin, og jeg tilstaar, at jeg ikke sov den Nat.

At dømme efter de Tanker, der strømmede ind paa mig, maa det have været en lang Nat for Armand.

Da jeg næste Morgen Klokken ni kom hen til ham, var han meget bleg; men tilsyneladende rolig.

Han rakte mig smilende Haanden.

Hans Lys var brændt helt ned i Stagen, og før han gik, tog han et meget tykt Brev, der var adresseret til hans Fader, og som uden Tvivl indeholdt en Bekjendelse af den forløbne Nats Indtryk.

En halv Time senere naaede vi op til Montmartre.

Assistenten ventede allerede paa os. Langsomt begav vi os paa Vej henimod Marguerites Grav. Politimanden gik foran, Armand og jeg fulgte ham i nogle Skridts Afstand.

Af og til følte jeg, at min Ledsagers Arm rystede hæftigt, som om pludselige Kuldegysninger gik igjennem ham. Jeg saae paa ham. Han forstod mit Blik og smilede til mig. Siden vi vare gaaede hjemme fra ham, havde vi ikke vexlet et Ord.

Lige før vi naaede Graven, standsede Armand og tørrede sig over Panden, paa hvilken der perlede store Sveddraaber.

Jeg benyttede den korte Hvil til at trække Vejret dybt. Mit Hjærte snøredes sig sammen som i en Skruestik.

Hvorfra kommer den smerteblandede Nydelse, som vi føler ved saadanne Optrin! Da vi kom hen til Graven, havde Gartnerkarlen fjernet alle Potteplanterne, Gitteret var taget bort, og to Mænd hakkede Jorden op.

Armand støttede sig mod et Træ og saae til.

Hele hans Liv syntes at passere forbi ham!

Pludselig stødte en af Hakkerne skurrende mod en Sten.

Armand foer sammen ved denne Lyd som ved en elektrisk Berøring, han trykkede min Haand saa haardt, at det gjorde ondt.

En Graverkarl tog en Skovl og tømte lidt efter lidt Graven, indtil kun de Sten vare tilbage, som man plejer at lægge ovenpaa Kisten. Han smed dem op en efter en.

Jeg iagttog Armand; thi jeg frygtede hvert Øjeblik for, at de Følelser, som han holdt nede med en synlig Kraftanstrengelse, skulde overvælde ham. Men han saae stadig til. Hans Øjne vare stive og aabne som hos en Vanvittig, og kun en let Skjælven af Ansigt og Læber forraadte, at han var et Bytte for en hæftig nervøs Krisis.

For mit eget Vedkommende kan jeg kun indrømme, at jeg fortrød, at jeg var gaaet med.

Da Kisten stod helt blot, sagte Politiassistenten til Graverkarlene:

„Luk den op.“

Mændene adlød, som om det var den naturligste Ting af Verden.

Kisten var af Egetræ. De gav sig til at brække Laaget fra, Jordens Fugtighed havde rustet Skruerne, og de havde Mas nok med at faae Laaget op. En giftig Stank strømmede ud og blandede sig med den aromatiske Duft af Blomsterne.

„Aa Gud, aa Gud!“ sagde Armand mellem Tænderne og blev endnu blegere. Selv Graverkarlene gik et Skridt tilbage. Et stort, hvidt Klæde dækkede Liget og tegnede enkelte af dets Former. I et Hjørne var Klædet næsten helt ædt op, og den Dødes ene Fod stak frem; jeg var nærved at faa ondt, og selv i dette Øjeblik, hvor jeg nedskriver dette, staar Erindringen om dette Optrin for mig i sin knugende Virkelighed.

„Lad os skynde os,“ sagde Politimanden. Den ene af Mændene rakte Haanden frem og begyndte at sprætte Ligklædet op. Han tog fat i en Ende af det og blottede med et Ryk Marguerites Ansigt.

Det var skrækkeligt at se, det er forfærdeligt at fortælle!

Øjnene vare kun to Huller, Læberne vare borte, og de hvide Rækker Tænder vare bidte fast sammen mod hinanden. Det lange, sorte tørre Haar var klæbet fast i Tindingerne og pjuskede sig frem over de liggrønne Kinder; og dog gjenkjendte jeg dette blege, blomstrende, straalende Ansigt, som jeg saa ofte havde set.

Armand kunde ikke faae Blikket bort fra dette Ansigt. Han holdt Lommetørklædet for Munden og bed i det.

Det var, som om en Jernring pressede sig sammen om mit Hoved, og der laa et Slør for mine Øjne, medens det susede for Ørerne, og Alt, hvad jeg formaaede, var at aabne en Flakon, som jeg rent tilfældig havde taget med, og kraftigt at indaande dens flygtige Salt.

Medens det sortnede for mig, hørte jeg Politimanden sige:

„Gjenkjender De hende?“

„Ja,“ svarede Armand dumpt.

Graverkarlene kastede atter Klædet over den Dødes Ansigt, lukkede Kisten til, tog den hver i sin Ende og slæbte den hen mod det Sted, der var bleven dem anvist.

Armand rørte sig ikke. Hans Blik var som naglet til denne tomme Grav. Han var bleg, som det Lig, vi lige havde set . . . Man skulde tro, han var bleven forvandlet til en Støtte.

Jeg forstod, hvad der vilde ske, naar Smerten tog af, efter at Optrinet var overstaaet og ikke mere holdt ham i Spænding.

Jeg gik hen til Politimanden.

„Er det nødvendigt, at den Herre bliver her længere?“ spurgte jeg og pegede paa Armand.

„Nej,“ sagde han, jeg vil endogsaa raade Dem til at faae ham bort, thi det ser ud til, at han er daarlig.“

„Kom," sagde jeg til Armand og tog ham under Armen.

„Hvad er det?" sagde han og saae paa mig, som om han ikke kjendte mig.

„Nu er det overstaaet, lad os gaa min Ven, De er bleg og fryser, den Bevægelse kan slaa Dem ihjel."

„Ja, De har Ret, lad os gaa," sagde han mekanisk, men uden at røre sig af Stedet.

Saa tog jeg ham i Armen og trak ham afsted.

Han lod sig føre villigt som et Barn, idet han kun af og til sagde:

„Saae De Øjnene?"

Han vendte sig om, det var som drog dette Syn ham atter tilbage.

Hans Gang blev imidlertid mere og mere usikker, han bevægede sig kun stødvis fremad, hans Tænder klapprede, hans Hænder vare kolde og en hæftig nervøs Ophidselse greb hele hans Legeme.

Jeg talte til ham, men han svarede ikke.

Alt, hvad han kunde gjøre, var at lade sig lede.

Ved Kirkegaardsporten fik vi fat i en Vogn. Det var paa høje Tid.

Næppe var han kommen op i den, før Kuldegysningerne tog til, og han fik et voldsomt Nerveanfald, under hvilket han af Frygt for at gjøre mig ængstelig uafbrudt gjentog, medens han trykkede min Haand:

„Det betyder ikke Noget, det betyder ikke Noget, jeg vil blot græde.“

Jeg hørte, hvordan det arbejdede i hans Bryst, Blodet traadte i Øjnene, men der kom ingen Taarer.

Jeg lod ham lugte til den Flakon, jeg selv havde brugt, og da vi naaede hjem til ham, mærkedes endnu kun Kuldegysningerne.

Ved Tjenerens Hjælp fik jeg bragt ham til Sengs og fyret ordentlig op i Værelset. Jeg skyndte mig hen til min Læge og fortalte ham, hvad der var sket. Han kom hurtigt.

Armand var blodrød i Ansigtet, han var vild, og talte uophørligt uforstaaelige Ord, under hvilke kun Marguerites Navn hørtes tydeligt.

„Naa,“ sagde jeg til Lægen, efter at han havde undersøgt Patienten.

„Det er hverken mere eller mindre end en Hjærnebetændelse, og det er godt for ham, thi ellers tror jeg min Sandten, han var bleven gal. Den legemlige Sygdom vil dræbe den sjælelige; i Løbet af en Maaneds Tid vil han være helbredet for den Første og maaske ogsaa for den Anden.

Syvende Kapitel.

Den Slags Sygdom, af hvilken Armand var bleven angrebet, har det Gode ved sig, at den enten dræber paa Stedet eller hurtigt lader sig helbrede.

Fjorten Dage efter det Optrin, som jeg nylig har beskrevet, var Armand midt i Rekonvalescensen, og vi vare knyttede sammen ved et nært Venskab.

Under hele hans Sygdom havde jeg næsten ikke forladt hans Værelse.

Foraaret havde fyldt Naturen med Blomster, Blade, Fugle og Sang, og min Vens Vindue aabnede sig friskt mod Haven, hvis styrkende Duft trængte op til ham.

Lægen havde tilladt ham at staa op, og vi bleve ofte siddende ved det aabne Vindue og passiarede de Par Timer, da Solen havde mest Magt, mellem tolv og to.

Jeg tog mig vel i Vare for at lede Samtalen hen paa Marguerite, thi jeg frygtede stadig for, at dette Navn skulde vække en trist Erindring, der var slumret ind under den Syges tilsyneladende Ro, Armand syntes derimod netop at finde Behag i at tale om hende, ikke som tidligere med Taarer i Øjnene, men med et blidt Smil, der beroligede mig med Hensyn til hans Sjælstilstand.

Siden hans sidste Besøg paa Kirkegaarden og det Optrin, der havde bragt den voldsomme Krise

til Udbrud, havde jeg lagt Mærke til, at Sygdommen syntes at have faaet Bugt med den moralske Smerte, og at Marguerites Død ikke mere for ham stod i Belysning af Fortiden. Den fuldstændige Vished havde givet ham delvis Trøst, og for at forjage det mørke Billede, der ofte viste sig for ham, dukkede han ned i de lykkelige Erindringer om sit Samliv med Marguerite, og syntes ikke at ville erindre andre end dem.

Hans Legeme var altfor udmattet af Feberens Angreb, ja selv af dens Helbredelse til, at hans Sind kunde taale en voldsom Bevægelse, og den almindelige Foraarsglæde, hvoraf Armand var omgivet, førte ogsaa uvilkaarligt hans Tanker mod lysere Billeder.

Han havde hele Tiden sat sig imod, at hans Familie fik Noget at vide om den Fare, han svævede i, og da han var bleven rask, vidste hans Fader endnu ikke, at han havde været syg.

Den Eftermiddag vare vi blevne siddende ved Vinduet længere end sædvanligt; Vejret havde været prægtigt, og Solen sank ned i et Tusmørke, der straalede i Azur og Guld. Skjøndt vi befandt os i Paris, syntes alt det Grønne; der omgav os, at sætte os udenfor Verdens Larm, og kun af og til afbrød Lyden af en Vogn vor Samtale.

„Det var netop paa denne Tid af Aaret og en Eftermiddag som denne, at jeg lærte Marguerite at kjende," sagde han, medens han mere

lyttede efter sine egne Tanker end efter, hvad jeg sagde.

Jeg svarede ikke.

Han vendte sig mod mig og fortsatte:

„Jeg maa fortælle Dem den Historie. De kan skrive en Bog om den. Folk vil maaske ikke tro paa den, men det vil være et interessant Forsøg.“

„Det kan De fortælle mig senere, min Ven,“ sagde jeg, „De er endnu ikke helt rask.“

„Det er saa mildt idag,“ sagde han smilende, „jeg har spist min Kylling, jeg har ingen Feber, vi har Ingenting at bestille, jeg vil fortælle Dem Alt.“

„Ja, naar De endelig vil.“

„Det er en meget simpel Historie,“ tilføjede han, „og jeg fortæller Dem den, saadan som Begivenhederne udviklede sig. Dersom De senere vil gjøre Noget ud deraf, staar det Dem jo frit for at fortælle det paa anden Maade.“

Nu skal De høre, hvad han fortalte mig. Jeg har omtrent ikke forandret et Ord i denne rørende Fremstilling. Armand lænede Hovedet tilbage mod Lænestolens Ryg:

„Ja, det var en Eftermiddag som denne. Jeg havde tilbragt Formiddagen ude paa Landet sammen med en af mine Venner. Om Eftermiddagen vare vi komne tilbage til Paris, og da vi ikke vidste, hvad vi skulde tage os til, gik vi i Varieté-Theatret.

I Mellemakten var vi ude i Foyeren.

En høj Dame gik forbi os, og min Ven hilste paa hende.

„Hvem var det, Du hilste paa?“ spurgte jeg.

„Marguerite Gautier,“ svarede han.“

„Det forekommer mig, at hun har forandret sig meget, jeg kunde i hvert Fald ikke kjende hende,“ sagde jeg med en Bevægelse, som De nu let vil forstaa.

„Hun har været syg. Den stakkels Pige gjør det ikke længe.“

Jeg husker hans Ord, som om jeg havde hørt dem igaar.

De maa nemlig vide, at hele to Aar havde denne Kvinde gjort et ejendommeligt Indtryk paa mig, hver Gang jeg havde set hende.

Uden at jeg vidste hvorfor, blev jeg bleg, og mit Hjærte bankede hæftigt. En af mine Venner, der beskjæftiger sig med de hemmelige Videnskaber, kalder det Vædskernes Tiltrækning, jeg tror simpelthen, at jeg var bestemt til at blive forelsket i Marguerite, og at jeg havde en Forudfølelse deraf.

I hvert Fald gjorde hun et virkeligt Indtryk paa mig; flere af mine Venner lagde Mærke dertil, og de lo ad mig, da de saae, hvem det var, der fremkaldte dette Indtryk.

Første Gang, da jeg saae hende, var paa Børspladsen. Udenfor et af Magasinerne holdt en aaben Vogn. En Dame helt klædt i Hvidt steg ud. Hun mødtes af en beundrende Mumlen, da

hun traadte ind i Butiken. Jeg blev staaende som naglet til Stedet fra det Øjeblik, hun gik ind, til hun atter kom ud. Gjennem Vinduerne saae jeg hende udvælge sig forskjellige Varer. Jeg kunde selv være gaaet derind, men jeg havde ikke Mod til det. Jeg vidste ikke, hvem Damen var, og jeg var bange for, at hun skulde gjætte Grunden til, at jeg kom ind, og skulde føle sig fornærmet derover. Imidlertid tænkte jeg ikke paa, at jeg senere skulde komme til at se hende igjen.

Hun var elegant klædt. Hun bar en Mousselinskjole med talrige volants, et indisk Shawl i tærnet Mønster med Guldbroderier og Silkeblomster i Hjørnerne, en italiensk Straahat, et enkelt Armbaand og en tyk Guldkjæde, en Mode, der den Gang var ved at komme op.

Hun steg til Vogns og kjørte bort.

En af Kommis'erne stod i Døren og fulgte den elegante Kunde med Øjnene. Jeg gik hen til ham og bad ham sige mig, hvad den Dame hed.

„Det er Frøken Marguerite Gautier," sagde han.

Jeg havde ikke Mod til at spørge ham om Adressen og gik min Vej. Denne Vision, og det var virkelig en Vision, vilde ikke gaa ud af min Erindring som saa mange andre, jeg tidligere havde havt, og overalt søgte jeg denne hvide Kvinde, der var saa kongelig smuk.

Nogle Dage senere var der stor Premiere i Opera-Comique. Jeg gik derhen. Den Første, jeg saae i Prosceniumslogen, var Marguerite Gautier.

Den Ven, som jeg var sammen med, kjendte hende og sagde, idet han gjorde mig opmærksom paa hende.

„Kan De se den kjønne Dame der.“

Vi havde rettet vore Kikkerter mod Marguerite, og da hun fik Øje paa min Ven, smilede hun til ham og gav ham et Tegn til, at han skulde komme og gjøre hende sin Opvartning.

„Jeg gaar blot op og hilser paa hende,“ sagde han, „jeg kommer tilbage om et Øjeblik.“

Jeg kunde ikke bare mig for at sige:

„Ja, De kan sagtens.“

„Hvorfor det?“

„At De kan hilse paa den Dame.“

„De er vel ikke forelsket?“

„Nej,“ sagde jeg og blev rød, thi jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulde svare; „men jeg vilde nok lære hende at kjende.“

„Kom med, saa skal jeg præsentere Dem for hende.“

„Spørg hende først, om hun ikke har Noget derimod.“

„Aa, Snak, man behøver ikke at gjøre saa mange Ophævelser med hende, kom blot.“

Hans Ord gjorde mig ondt. Jeg blev bange for, at jeg skulde faa Vished for, at Marguerite ikke fortjente de Følelser, jeg nærede overfor hende.

Der findes en Bog af Alphonse Karr med Titelen: „Am Rauchen“. Der er deri en Mand,

som en Aften følger efter en meget elegant Dame, som han ved første Øjekast har forelsket sig i, saa smuk er hun. Han føler Kraft til at vove Alt, Villie til at erobre Alt, Mod til at gjøre Alt blot for at faae Lov til at kysse denne Dames Haand. Han har næppe Mod til at betragte det kokette Bens Strømpe, som hun viser frem for ikke at tilsmudske sin Kjole. Medens han drømmer om Alt, hvad han kunde gjøre for at besidde denne Kvinde, standser hun pludselig paa et Gadehjørne og spørger ham, om han vil gaa med op.

Han vender Hovedet bort, skynder sig ned ad Gaden og kommer sørgmodig hjem til sig selv.

Jeg gjenkaldte mig denne Skitse i Erindringen, og jeg, der havde villet lide for denne Kvinde, frygtede for, at hun vilde modtage mig altfor hurtigt og altfor expedit skjænke mig en Kjærlighed, som jeg vilde have betalt med en lang Venten og store Ofre. Saadan ere vi Mænd nu en Gang, og det er meget heldigt, at Indbildningskraften forlener Sandserne med denne Poesi, og at Legemets Begjær gjør Sjælens Drømme denne Indrømmelse.

Dersom man havde sagt til mig: I Aften skal den Kvinde være din, og i Morgen vil Du være død, jeg var gaaet ind derpaa. Havde man sagt til mig: Giv to hundrede Francs, og Du vil blive hendes Elsker, saa vilde jeg have afslaaet det og grædt som et Barn, der ved sin Opvaagnen ser det Slot svinde bort, som det har drømt om.

Imidlertid vilde jeg lære hende at kjende; det

var et Middel, og sikkert det eneste, til at komme til Klarhed over, hvad jeg skulde tænke om hende.

Jeg sagde altsaa til min Ven, at jeg holdt fast ved, at hun skulde give ham Tilladelse til at præsentere mig. Jeg drev op og ned i Gangen, medens jeg tænkte paa, at hun nu vilde modtage mig og uden at vide, hvorledes jeg skulde opføre mig, naar hun saa paa mig.

Jeg prøvede paa i Forvejen at sætte sammen, hvad jeg vilde sige til hende.

Hvilken sublim Barnagtighed den Kjærlighed dog er!

Et Øjeblik senere kom min Ven tilbage.

„Hun venter Dem," sagde han.

„Er hun alene?" spurgte jeg.

„Hun er sammen med en Dame."

„Der er ingen andre Herrer?"

„Nej."

„Lad os saa gaa derind."

Min Ven gik ned mod Udgangen.

„Det er jo ikke der," sagde jeg.

„Vi skal ud og kjøbe noget Konfekt, det har hun bedt mig om."

Vi gik ind hos en Konditor i Operapassagen.

Jeg havde villet kjøbe hele Butiken, og jeg saa selv efter, hvad der kom i Posen, da min Ven sagde:

„Giv mig et Pund glacerede Druer."

„Veed De, om hun holder af det?"

„Hun spiser aldrig anden Konfekt, det er en bekjendt Sag.“

Da vi vare komne udenfor, sagde han:

„Veed De, hvem det er, jeg præsenterer Dem for? De maa da ikke tro, at det er en Hertuginde, det er simpelthen en Kvinde, der bliver betalt, og det saa godt som nogen, min Kjære, gener Dem derfor endelig ikke, og sig blot Alt, hvad der falder Dem ind.“

„Javel,“ sagde jeg forlegen og fulgte med ham i den Tanke, at jeg hurtigt vilde blive helbredet for min Tilbøjelighed.

Da jeg traadte ind i Logen, sad Marguerite og lo.

Jeg vilde helst have set hende sørgmodig. Min Ven præsenterede mig. Marguerite gjorde en let Bøjning med Hovedet og sagde:

Hvor er Konfekten?“

„Her er den.“

Idet hun tog den, saa hun paa mig. Jeg slog Øjnene ned og blev rød.

Hun bøjede sig over mod den anden Kvinde og hviskede hende nogle Ord i Øret. Begge gav sig til at le.

Der var ikke Tvivl om, at det var mig, der var Aarsag i denne Munterhed, og jeg blev endnu mere forvirret. Paa denne Tid kjendte jeg en lille borgerlig Pige, der var meget øm og meget sentimental. Hendes overstrømmende Følelse og melankolske Breve fik mig ofte til at le. Jeg

følte, hvor ondt det maatte have gjort hende, gjennem det, jeg nu selv udstod, og i fem Minuter elskede jeg hende, som en Kvinde endnu aldrig er bleven elsket.

Marguerite spiste sine Druer uden at beskjæftige sig mere med mig. Min Ven, der havde præsenteret mig for hende, vilde ikke lade mig i Stikken i denne latterlige Situation.

„Marguerite," sagde han, „De maa ikke blive forbavset over, at Hr. Duval ikke siger noget, De har gjort saadan et Indtryk paa ham, at han slet ikke kan finde Ord."

„Jeg tror snarere, at den Herre er fulgt med Dem, fordi det kjedede Dem at gaa alene."

„Hvis det var Tilfældet," sagde jeg, „vilde jeg ikke have anmodet Ernest om at bede Dem om Tilladelse til at lade mig præsentere."

„Det var maaske kun et Middel til at udskyde det kjedelige Øjeblik."

Selv om man har levet aldrig saa lidt sammen med Kvinder af Marguerites Slags, saa kjender man den Fornøjelse, de har af at forvirre og drille de Folk, de ser første Gang, det er vistnok en Art Revanche for de Ydmygelser, som de saa ofte maa finde sig i fra deres Side, der se dem hver Dag.

For at kunne svare dem maa man være vant til at bevæge sig i deres Kreds, og det var jeg ikke. De Tanker, jeg i Forvejen havde gjort mig om Marguerite, lod mig overdrive Betydningen af

hendes Stiklerier. Intet hos denne Kvinde var mig ligegyldigt. Jeg rejste mig og sagde med en Bevægelse i Stemmen, som det var mig umuligt fuldstændig at skjule:

„Hvis det er Deres Tanker om mig, saa kan jeg kun bede Dem om Undskyldning for min Paatrængenhed og sige Dem Farvel med Forsikring om, at den ikke skal gjentage sig.“

Derpaa hilste jeg og gik.

Næppe havde jeg lukket Døren, før jeg hørte et tredie Latterudbrud. I dette Øjeblik ønskede jeg, at En eller Anden vilde have løbet mig paa Ærmet.

Jeg gik tilbage til min Plads.

Ernest kom igjen og satte sig ved Siden af mig.

Der blev slaaet an, til at Tæppet skulde gaa op.

„Sikken De gik,“ sagde han, idet han tog Plads.

„Hvad sagde Marguerite, da jeg var gaaet?“

„Hun lo og sagde, at hun aldrig havde set Nogen saa pudsig som Dem.“

„Men De skal ikke betragte Dem som slaaet af den Grund, De skal bare ikke gjøre den Slags Damer den Ære at tage dem alvorligt. De kjende hverken til god Tone eller Høflighed, de ere ligesom de Hunde, som man hælder Eau de Cologne paa, og som saa gaa hen og rulle sig i Rendestenen, fordi de synes, det lugter ilde.“

„Naa ja, hvad kommer det egentlig mig ved,“ sagde jeg i en Tone, som jeg forsøgte at gjøre ligegyldig. „Jeg faar hende vel aldrig mere at se, og om jeg end syntes godt om hende, før jeg kjendte hende, saa har jeg nu forandret Mening efter at have lært hende at kjende.“

„Aa! Jeg opgiver alligevel ikke en Dag at se Dem i hendes Loge og høre fortælle, at De ruinerer Dem for hendes Skyld. For Resten har De Ret. Hun har ingen Opdragelse, men det maatte være en smuk Elskerinde at have.“

Heldigvis gik Tæppet op, og min Ven tav. At fortælle, hvad de spillede, vilde være mig umuligt. Alt, hvad jeg husker, er, at jeg fra Tid til anden saa op til hendes Loge, som jeg saa brat havde forladt, og at der hvert Øjeblik viste sig et nyt Ansigt.

Imidlertid var det langt fra, at jeg ikke mere tænkte paa Marguerite. En ny Følelse havde grebet mig. Det forekom mig, at jeg maatte bringe hendes Fornærmelse og min Latterlighed i Glemmebogen; jeg sagde til mig selv, at skulde jeg end ofre Alt, hvad jeg ejede og havde, saa vilde jeg have denne Kvinde og retmæssig indtage den Plads, som jeg saa hurtig havde forladt.

Førend Stykket var til Ende, forlod Marguerite og hendes Veninde deres Loge.

Uvilkaarligt rejste jeg mig ogsaa.

„Gaar De?“ spurgte Ernest.

„Ja.“

„Hvorfor?“

I samme Øjeblik lagde han Mærke til, at Logen var tom.

„Skynd Dem blot, og god Lykke, eller rettere bedre Lykke.“

Jeg gik ud.

Paa Trappen hørte jeg Raslen af Kjoler og Lyden af Stemmer; jeg traadte til Side, og uden selv at være set saa jeg de to Kvinder og de to unge Mennesker, der ledsagede dem, passere forbi.

Nede i Vestibulen ventede en lille Tjener paa dem.

„Sig til Kudsken, at han skal vente udenfor „Café Anglais“,“ sagde Marguerite, „vi gaa derhen.“

Da jeg lidt efter drev ned ad Boulevarderne, saa jeg, at et af de store Vinduer i Restaurationens Kabinetter stod aabent. Marguerite lænede sig mod Balkonen og pillede langsomt en for en sine Kameliaer i Stykker.

Et af de unge Mennesker lænede sig mod hendes Skulder og talte ganske sagte til hende.

Jeg gik over paa den modsatte Side i „Maison d'Or“ og søgte mig en Plads paa første Sal. Jeg tabte ikke det paagjældende Vindue af Syne. Klokken eet steg Marguerite atter til Vogns med sine tre Venner. Jeg tog en Droske og fulgte efter dem. Vognen standsede i Antin-Gade Nr. 9.

Marguerite steg ud og gik alene op.

Det var vel nok et Tilfælde, men dette Tilfælde gjorde mig formelig lykkelig.

Fra den Dag af mødte jeg ofte Marguerite i Theatret og i de elysæiske Marker. Der sporedes stadig den samme Livsglæde hos hende, den samme Bevægelse hos mig.

Saa gik der fjorten Dage, uden at jeg saa hende nogetsteds. Jeg var sammen med Gaston og spurgte ham, om der var sket Noget.

„Den stakkels Pige er meget syg," svarede han.

„Hvad fejler hun?"

„Det er Brystet, og da hun ikke har ført et Liv, der skulde gjøre det bedre, ligger hun nu til Sengs og er ved at dø."

Hjærtet er besynderligt. Jeg var næsten glad ved denne Sygdom.

Hver Dag gik jeg hen og hørte til den Syge uden dog at skrive mit Navn eller lægge mit Kort hos Portneren. Jeg fik efterhaanden at vide, at hun var Rekonvalescent, og at hun var taget til Baguères.

Efterhaanden som Tiden gik, udslettedes hendes Billede lidt efter lidt af min Erindring. Jeg rejste. Forbindelser, Vaner, Arbejde traadte i Stedet for denne Tanke, og naar jeg dvælede ved mit første Æventyr, saa jeg ikke Andet deri end en af disse Tilbøjeligheder, som man har, naar man er ganske ung, og hvoraf man nogen Tid efter ler.

Iøvrigt var der ringe Fortjeneste ved at besejre denne Erindring, thi jeg havde fuldstændig

tabt Marguerite af Syne efter hendes Bortrejse, og som jeg sagde Dem, da hun gik forbi mig i „Varieté-Theatret“, kjendte jeg hende ikke igjen.

Hun havde ganske vist Slør paa, men om hun saa havde været aldrig saa tilsløret to Aar i Forvejen, saa vilde jeg ikke have behøvet at se hende for at kjende hende; jeg vilde have anet hende.

Dette forhindrede dog ikke mit Hjærte i at banke, da jeg fik at vide, at det var hende, og de to Aar, der vare gaaede, uden at jeg havde set hende, og de Resultater, som denne Adskillelse havde medført, vejredes bort for Vinden ved den blotte Berøring med hendes Kjole.

Ottende Kapitel.

Efter en Pavse vedblev Armand: Da jeg imidlertid forstod, at jeg endnu var forelsket, følte jeg mig stærkere end før, og i mit Ønske om atter at være sammen med Marguerite blandede der sig ogsaa en Villie til at vise hende, at jeg var bleven hende overlegen.

Hvor Hjærtet dog gaar mange Krogveje og giver sig selv mange Grunde for at naa, hvad det vil!

Jeg kunde heller ikke godt blive staaende længere i Gangen og gik derfor tilbage til min

Plads i Parquettet. Jeg saa mig hurtigt om for at opdage, hvor hun sad i Theatret.

Hun sad i Prosceniumslogen og var ganske alene. Som jeg allerede har sagt, havde hun forandret sig, og jeg saa ikke mere det sorgløse Smil om hendes Mund. Hun havde lidt, og hun led endnu.

Skjøndt vi allerede var i April Maaned, var hun endnu klædt som midt om Vinteren og var helt indhyllet i Fløjl.

Jeg betragtede hende saa vedholdende, at mit Blik tiltrak sig hendes.

Hun saa et Øjeblik paa mig, saa tog hun sin Kikkert for at betragte mig nøjere. Hun troede vistnok at kjende mig uden bestemt at kunne sige, hvem jeg var, men da hun lagde Kikkerten fra sig, gik der over hendes Ansigt, som Svar paa det Nik, hun ventede fra mig, et Smil — denne Kvindernes fortryllende Hilsen. Men jeg svarede ikke, som om jeg vilde afkaste Forbindelsen imellem os og lade, som om jeg havde glemt, hvad hun huskede.

Hun troede, hun havde taget fejl og vendte Hovedet bort. Tæppet gik op.

Jeg har ofte set Marguerite i Theatret. Jeg har aldrig set hende skjænke Forestillingen den ringeste Opmærksomhed.

Hvad mig angik, saa interesserede Stykket mig ogsaa meget lidt, og jeg beskjæftigede mig

kun med hende, medens jeg gjorde mig al mulig Umage for, at hun ikke skulde mærke det.

Jeg saa, at hun vexlede Blik med den Person, der sad i Logen ligeoverfor hendes. Jeg lod mit Blik strejfe Logen, og jeg opdagede en Dame, med hvem jeg var temmelig bekjendt.

Det var en Kvinde, der tidligere var bleven underholdt, og som uden Held havde forsøgt at komme ind ved Theatret. I Tillid til sine Forbindelser med den elegante Verden i Paris havde hun slaaet sig paa det Kommercielle og havde etableret et Modemagasin.

Jeg saa i hende et Middel til atter at mødes med Marguerite, og jeg benyttede et Øjeblik, da hun saa henimod mig, til at hilse paa hende med Haanden og Øjnene.

Hvad jeg forudsaa, skete. Hun bad mig komme op i hendes Loge.

Modehandlerinden var saa lykkelig at hedde Prudence Duvernoy. Hun var en af disse storslaaede Kvinder paa fyrretyve Aar, som man uden at have store diplomatiske Evner kan faa til at sige, hvad man vil have at vide, især naar det, man vil have at vide, er saa lige ud af Landevejen som det, jeg vilde spørge hende om.

Jeg benyttede et Øjeblik, da hun gjenoptog sin Korrespondance med Marguerite, og sagde til hende:

„Hvem er det, De ser saadan paa?“

„Marguerite Gautier.“

„Kjender De hende?“

„Ja, jeg er hendes Modehandlerinde, og vi ere Naboer.“

„Boer De da i Antin-Gade?“

„Ja, i Nummer 7. Hendes Soveværelse vender ud til mit.“

„Det skal være en prægtig Pige.“

„Kjender De hende ikke?“

„Nej, men jeg vilde gjærne kjende hende.“

„Vil De have, at jeg skal bede hende om at komme over i vor Loge?“

„Nej, jeg vilde hellere have, at De præsenterede mig for hende.“

„I hendes Loge?“

„Ja.“

„Det er vanskeligere.“

„Hvorfor det?“

„Fordi hun er protegeret af en gammel Hertug, der er meget jaloux.“

„Protegeret, det er et udmærket Udtryk.“

„Ja protegeret,“ gjentog Prudence. „Den stakkels gamle Mand vilde være meget ulykkelig ved at blive holdt for hendes Elsker.“

Prudence fortalte mig derefter, hvorledes Marguerite havde gjort Hertugens Bekjendtskab i Baguêres.

„Det er derfor, hun er alene her?“

„Akkurat.“

„Men hvem følger hende herhen?“

„Det gjør han.“

„Kommer han ogsaa og henter hende?“

„Ja, om et Øjeblik.“

„Og hvem henter Dem?“

„Ingen.“

„Maa jeg have Fornøjelsen?“

„De har jo en Ven med.“

„Maa vi saa begge have Fornøjelsen?“

„Hvem er Deres Ven?“

„Det er en brillant Fyr, han er meget morsom, og det vil være ham en stor Fornøjelse at gjøre Deres Bekjendtskab.“

„Saa er det altsaa en Aftale, vi tage Allesammen afsted efter første Stykke, jeg kjender det sidste.“

„Gjærne, saa gaar jeg ned og siger min Ven Besked.“

„Ja, gjør det.“

„Se saa,“ sagde Prudence i det Øjeblik, jeg skulde til at gaa. „Der kommer Hertugen ind i Marguerites Loge.“ Jeg saa paa ham.

En Mand paa halvfjerdsindstyve Aar kom ganske rigtig og satte sig bagved den unge Dame. Han rakte hende en Pose med Konfekt, som hun strax tog Noget af, saa lagde hun den paa Rampen foran Logen og gjorde Tegn til Prudence, som om hun vilde sige:

„Vil De have Noget med?“

„Nej tak,“ lød det tilbage fra Prudence.

Marguerite tog Posen, og idet hun vendte sig om, gav hun sig til at passiare med Hertugen.

Fremdragelsen af alle disse Detailler er maaske noget barnagtig, men Alt, hvad der angik denne Kvinde, er saa levende i min Hukommelse, at jeg ikke kan undgaa at tilbagekalde mig det i Erindringen.

Jeg gik ned og meddelte Gaston det Arrangement, jeg havde truffet for ham og mig.

Han gik ind paa det.

Vi forlod vore Pladser for at gaa ind i Fru Duvernoys Loge.

I det Øjeblik, vi vilde ud i Gangen, bleve vi nødte til at standse for at lade Marguerite og Hertugen passere forbi.

Jeg vilde have givet ti Aar af mit Liv for at være i denne gamle Herres Sted.

Da de vare komne ud paa Boulevarden, lod Hertugen hende tage Plads i en lille Phaeton, som han selv kjørte, og de forsvandt i Trav, trukket af et Par prægtige Heste.

Vi gik ind i Prudences Loge.

Da Stykket var til Ende, gik vi ned paa Boulevarden og tog en almindelig Droske til Antin-Gade Nr. 7. Da vi vare naaet derhen, spurgte Prudence, om vi havde Lyst til at gaa med op og se hendes Magasin, som vi ikke kjendte, og som hun lod til at være meget stolt af. De kan forstaa, at jeg skyndte mig at tage imod Indbydelsen.

Det forekom mig, at jeg lidt efter lidt nærmede mig Marguerite. Jeg fik snart Konversationen drejet tilbage til hende.

„Er den gamle Hertug inde hos Deres Nabo?“ sagde jeg til Prudence.

„Nej, hun maa være alene.“

„Men hun maa da kjede sig forfærdeligt,“ sagde Gaston.

„Vi ere næsten hver Aften sammen, eller ogsaa kalder hun paa mig, saasnart hun kommer hjem. Hun gaar aldrig i Seng før Klokken to om Natten. Hun kan ikke sove før.“

„Hvorfor?“

„Fordi hun har ondt i Brystet og næsten altid har Feber.“

„Har hun ingen Elsker?“ spurgte jeg.

„Jeg ser aldrig Nogen blive, naar jeg gaar, men jeg svarer ikke for, at der Ingen kommer, naar jeg er gaaet. Undertiden har jeg set en Greve, der tror at kunne gjøre sine Hoser grønne ved at gjøre Visit Klokken elleve og sende hende saa mange Smykker, som hun vil have, men hun kan ikke udstaa ham. Det er dumt af hende, thi han er meget rig. Det nytter ikke, at jeg af og til siger til hende: „Kjære Barn, det er en Mand for Dem.“ Hun, der ellers nok hører efter mit Raad, vender Ryggen til og svarer, at han er altfor dum. Dum er han, det indrømmer jeg, men det vilde være en Position for hende, da den gamle Hertug kan dø, naar det skal være. Saadanne gamle Folk ere Egoister, og hans Familie bebrejder ham stadig hans Forkjærlighed for Marguerite. Det er en dobbelt Grund til, at han ikke efterlader

hendé Noget. Jeg prædiker ofte Moral for hende, hvortil hun svarer, at det vil være tidsnok at tage Greven, naar Hertugen er død.

Det er ikkė altid saa morsomt at leve, som hun lever, vedblev Prudence. Jeg veed nok, at det aldrig vilde gaa med mig, og jeg vilde meget hurtigt give den gamle Herre Løbepas. Han er saa affekteret, den gamle Fyr, han kalder hende sin Datter, han passer paa hende som paa et Barn og hænger stadig over hende. Jeg er vis paa, at en af hans Tjenere gaar frem og tilbage paa Gaden for at se, hvem der kommer ud, men især hvem der gaar ind.

„Stakkels Marguerite!“ sagde Gaston og satte sig til Klaveret og spillede en Vals, „det vidste jeg ikke. Jeg har nok lagt Mærke til, at hun ikke er saa munter i den sidste Tid.“

„Hys,“ sagde Prudence og spidsede Øren.

Gaston holdt op.

„Jeg tror, hun kalder paa mig.“

Vi lyttede.

Vi hørte ganske rigtig en Stemme, der kaldte paa Prudence.

„Se saa, nu maa De gaa, mine Herrer.“

„Nej! er det paa den Maade, De inviterer os,“ sagde Gaston leende. „Nu gaar vi ikke, før vi faar Lyst til at gaa. Hvorfor skal vi gaa?“

„Jeg skal over til Marguerite.“

„Saa venter vi her.“

„Det kan ikke lade sig gjøre.“

„Saa gaar vi med Dem.“

„Det er endnu mere umuligt.“

„Jeg kjender Marguerite,“ sagde Gaston, „jeg kan godt gaa over og aflægge hende en Visit.“

„Men Armand kjender hende ikke.“

„Saa præsenterer jeg ham for hende.“

„Det er umuligt.“

Vi hørte Marguerites Stemme kalde paa Prudence. Hun løb ind i sit Toiletværelse, jeg og Gaston fulgte efter. Hun aabnede Vinduet.

Vi stillede os saaledes, at vi ikke kunde ses udefra.

„Nu har jeg kaldt paa Dem i ti Minutter,“ sagde Marguerite fra Vinduet i en næsten bydende Tone.

„Hvad vil De?“

„Jeg vil have, at De skal komme strax.“

„Hvorfor?“

„Fordi Grev de N... endnu er her og kjeder mig til Døde.“

„Jeg kan ikke komme nu.“

„Hvorfor ikke?“

„Der er to unge Herrer hos mig, som ikke vil gaa.“

„De maa sige til dem, at de skal ud.“

„Det har jeg allerede sagt.“

„Saa lad dem blive; naar de ser, at De gaar, saa forsvinder de nok.“

„Ja, efter at have sat Alt paa den anden Ende!“

„Men hvad er det da, de vil?“

„De vil besøge Dem.“

„Hvad hedder de?“

„De kjender den Ene, Hr. Gaston R...“

„Ja, ham kjender jeg, og den Anden?“

„Hr. Armand Duval. Ham kjender De ikke.“

„Nej, men tag Dem blot med, jeg foretrækker enhver Anden for Greven. Skynd Dem nu lidt. Jeg venter paa Dem.“

Marguerite lukkede sit Vindue og Prudence sit.

Marguerite, der et Øjeblik havde gjenkaldt sig mit Ansigt, huskede altsaa ikke mit Navn. Jeg vilde hellere, at hun skulde have havt en ufordelagtig Erindring om mig end denne Glemsel.

„Jeg vidste nok, at hun vilde være henrykt ved at se os,“ sagde Gaston.

„Henrykt, det er ikke Ordet,“ sagde Prudence og tog Hat og Shawl paa, hun tager imod os for at blive Greven kvit. Nu maa I forsøge at være mere elskværdige end han, thi eliers kjender jeg Marguerite godt nok til at vide, at det gaar ud over mig.

Prudence gik ned af Trapperne, og vi fulgte med. Jeg kom til at ryste. Det forekom mig, at denne Visit vilde faa en gjennemgribende Betydning i mit Liv.

Jeg var endnu mere bevæget end den Aften, da jeg blev præsenteret i Logen i „Opera-Comique“.

Da vi naaede Døren til den Lejlighed, som

De kjender, bankede mit Hjærte saa stærkt, at jeg næsten ikke kunde tænke.

Vi hørte nogle Akkorder paa et Klaver.

Prudence ringede paa.

Klaveret tav.

En Kvinde, der snarere saa ud som en af Selskabet end som en Kammerjomfru, lukkede op.

Vi gik ind i Dagligstuen og derfra ind i Boudoiret, der den Gang var det samme som det, De har set.

En ung Mand stod og lænede sig op mod Kaminen. Marguerite sad ved Klaveret. Hun lod Fingrene glide hen over Tangenterne og begyndte paa forskjellige Melodier, som hun ikke spillede færdig.

Det var et Billede af Kjedsommelighed, fremkaldt ved Mandens trykkende Følelse af sin Ubetydelighed og Kvindens Lede ved den triste Fremtonings Visit.

Marguerite rejste sig, da hun hørte Prudences Stemme, og kom hen til os efter at have vexlet et taknemmeligt Blik med Fru Duvernoy. Saa sagde hun:

„Velkommen mine Herrer, kom indenfor.“

Niende Kapitel.

„Goddag, min kjære Gaston," sagde Marguerite til min Ven, „jeg er rigtig glad over at se Dem. Hvorfor kom De ikke op i min Loge?"

„Jeg var bange for at være indiskret."

„Mine Venner," og Marguerite lagde Eftertryk paa Ordet, som om hun vilde lade de Tilstedeværende forstaa, at til Trods for den familiære Maade, paa hvilken hun behandlede Gaston, var og havde han aldrig været Andet end en Ven, — „mine Venner ere aldrig indiskrete."

„Saa vil De maaske tillade mig at præsentere Dem Hr. Armand Duval."

„Jeg havde allerede sagt til Prudence, at hun skulde gjøre det."

„For Resten," sagde jeg og bukkede, medens der kom nogle næsten uforstaalige Lyde fra mig, „har jeg allerede havt den Ære at blive præsenteret for Dem."

Marguerites dejlige Øjne syntes at søge i Erindringen, men fandt Intet eller lod i hvert Fald, som om de Intet fandt.

„Jeg er Dem meget taknemlig, fordi De har glemt denne første Præsentation, thi jeg opførte mig temmelig latterligt og maa have forekommet Dem meget trættende. Det var for to Aar siden i „Opera Comique", jeg var sammen med Ernest de . . ."

„Naa! nu husker jeg det," sagde Marguerite

med et Smil. „Nej, det var ikke Dem, der var latterlig, det var mig, der var drillevoren, det er jeg af og til endnu, men mindre end før. De har vel tilgivet mig?“

Hun rakte mig Haanden, og jeg kyssede den.

„Ja, det er rigtigt,“ vedblev hun. „De kan tænke Dem, at jeg har den slemme Vane at ville gjøre alle Folk forlegne, som jeg ser første Gang. Det er dumt. Min Læge siger, at det er, fordi jeg er nervøs og altid er lidende. De maa tro min Læge.“

„Men nu lader det til, at De er helt rask.“

„Ja, men jeg har været meget syg.“

„Det veed jeg.“

„Hvem har fortalt Dem det?“

„Det vidste jo Alle, jeg har ogsaa ofte været her og har spurgt til Dem, og det glædede mig, da jeg fik den Besked, at De havde det bedre.“

„Jeg har aldrig faaet Deres Kort.“

„Jeg har heller aldrig lagt det.“

„De er vel ikke det unge Menneske, der hver Dag kom og spurgte til mig under min Sygdom, og som aldrig vilde sige sit Navn?“

„Jo, det er mig.“

„Saa er De jo mere end overbærende, De er højmodig. Det vilde De ikke have gjort, Greve,“ tilføjede hun og vendte sig mod den Tiltalte efterat have tilkastet mig et af disse Blik, med hvilket Kvinderne fuldstændiggjør deres Mening om en Mand.

„Jeg har jo kun kjendt Dem i to Maaneder," svarede Greven.

„Og den Herre har kun kjendt mig i fem Minutter. Det er altid noget Vrøvl, De svarer."

Kvinderne ere ubarmhjærtige mod de Mænd, de ikke elske.

Greven blev rød og bed sig i Læberne.

Jeg havde ondt af ham, thi han syntes at være forelsket ligesom jeg, og Marguerites haardhjærtede Fripostighed maatte gjøre ham meget ulykkelig især i Fremmedes Nærværelse.

„De spillede, da vi kom," sagde jeg for at skifte Samtaleemne, „vil De ikke gjøre mig den Tjeneste, at behandle mig som en gammel Bekjendt og blive ved?"

„Aa!" sagde hun og kastede sig paa Sophaen, idet hun betydede os, at vi skulde tage Plads, „Gaston veed bedst, hvad det er for Musik, jeg kan præstere. Det kan være godt nok, naar jeg er alene med Greven, men jeg vil dog ikke paalægge Dem en saadan Straf."

„Det er altsaa en Forrettighed, som jeg har?" sagde Greven med et Smil, som han forsøgte at gjøre fint og ironisk.

„Det skal De nødig bebrejde mig; det er den eneste, De har."

Det var afgjort, at den stakkels Fyr ikke skulde faa Lov til at sige et Ord. Han tilkastede den unge Kvinde et næsten bønligt Blik.

„Hør, Prudence,“ vedblev hun, „har De besørget det, jeg bad Dem om?“

„Ja.“

„Det er godt, De maa fortælle mig det siden. Vi har Noget at snakke om, De maa ikke gaa, før jeg har talt med Dem.“

„Vi ere vist til Ulejlighed,“ sagde jeg, „og da vi nu eller rettere, da jeg har opnaaet en ny Præsentation, der kan bringe den første i Glemmebogen, vil Gaston og jeg trække os tilbage.“

„Nej, paa ingen Maade, det var ikke til Dem, jeg sagde det. Tværtimod, jeg vil netop gjærne beholde Dem.“

Greven trak et meget elegant Uhr op af Lommen og saa paa det.

„Jeg maa nok hen i Klubben,“ sagde han.

Marguerite svarede ikke.

Greven gik bort fra Kaminen henimod hende. Marguerite rejste sig.

„Adieu, min kjære Greve, gaar De allerede?“

„Ja, jeg er bange for, at jeg trætter Dem.“

„Aa! De trætter mig saamænd ikke mere i Dag end ellers. Hvornaar ser man Dem igjen?“

„Naar De tillader det.“

„Ja, saa Farvel!“

De vil indrømme, at det var grusomt.

Greven havde heldigvis en meget god Opdragelse og en meget godmodig Karakter. Han indskrænkede sig til at kysse Marguerites Haand,

som hun skjødesløst rakte ham. Derefter hilste han og gik.

I det Øjeblik, han gik ud af Døren, saa han paa Prudence.

Hun trak paa Skuldrene, som om hun vilde udtrykke:

„Hvad skal man sige, jeg har gjort Alt, hvad der stod i min Magt.“

„Nanine,“ raabte Marguerite, „lys Greven ud.“

Vi hørte Døren blive lukket op og i.

„Endelig!“ udbrød Marguerite. „Nu blev vi da af med ham. Det Menneske angriber mine Nerver forfærdeligt.“

„Kjære Barn,“ sagde Prudence, „De er virkelig altfor slem ved ham, han er dog saa rar og elskværdig imod Dem. Se nu det Uhr der henne paa Kaminen. Jeg er vis paa, at det mindst har kostet ham tre tusind Francs.“

Fru Devernoy var gaaet hen til Kaminen og stod og legede med det kostbare Stykke, som hun betragtede med lystne Blikke.

„Kjære Veninde,“ sagde Marguerite og satte sig ved Klaveret, „naar jeg vejer det, han giver mig, mod det, han siger til mig, saa synes jeg, at han faar sine Visiter til meget godt Kjøb.“

„Den stakkels Fyr er forelsket i Dem.“

„Ja, hvis jeg skulde høre paa alle dem, der ere forelskede i mig, saa fik jeg ikke engang Tid til at spise til Middag.“

Hun lod Fingrene løbe 'over Tangenterne. Saa vendte hun sig om og sagde:

„Vil De ikke have Noget? Jeg kunde nok have Lyst til et Glas Punch.“

„Og jeg kunde godt lide lidt Kylling,“ sagde Prudence, „skal vi ikke spise til Aften?“

„Jo, lad os gaa hen og spise til Aften,“ sagde Gaston.

„Nej, saa spiser vi her.“

Marguerite ringede, Nanine kom ind.

„Send Bud efter noget Aftensmad.“

„Hvad skal jeg tage?“

„Hvad De vil, men strax, lige strax.“

Nanina gik.

„Ja, det er rigtigt,“ sagde Marguerite og hoppede som et Barn, „nu skal vi spise til Aften. Gud! hvor den idiotiske Greve dog er kjedelig!“

Jo mere jeg saa paa denne Kvinde, desto mere betog hun mig. Hun var henrivende smuk. Selv hendes Magerhed var en Ynde.

Jeg sad i stum Betragtning.

Jeg havde vanskeligt ved at forklare, hvad der foregik i mig. Jeg var opfyldt af Overbærenhed med hendes Liv og Beundring over hendes Skjønhed. Den Mangel paa Beregning, hun lagde for Dagen ved ikke at modtage en ung, elegant, rig Mand, der vilde ruinere sig for hendes Skyld, undskyldte i mine Øjne alle hendes Fortids Fejl.

Der var noget Oprigtigt hos denne Kvinde. Endnu var hendes Last jomfruelig. Hendes spæn-

stige Gang, hendes slanke Taille, hendes rosenrøde aabne Næsebor, hendes store Øjne i den letblaa Indramning, Alt røbede en af disse hede Naturer, der udbrede en Vellystens Parfume omkring sig, ligesom de orientalske Flakoner, der, omend de ere nok saa godt lukkede, lade Duften af den Essents, de indeholde, strømme ud.

Og enten det nu var paa Grund af hendes Natur eller som Følge af hendes sygelige Tilstand, kom der af og til i denne Kvindes Øjne et Lyn af Begjær, der for dem, som hun elskede, maatte være som en Himmelens Aabenbaring. Men dem, der havde elsket Marguerite, lod sig ikke mere tælle, og dem, som hun havde elsket, lod sig ikke tælle endnu.

I denne Kvinde sporede man kortsagt en Jomfru, som en ubetydelig Omstændighed havde gjort til Courtisane, og som en ubetydelig Omstændighed atter vilde kunne gjøre til den mest forelskede, den reneste Jomfru. Endnu var der hos Marguerite baade Stolthed og Uafhængighed, to Følelser, der, naar de saares, ere i Stand til at virke paa samme Maade som Blufærdighed. Jeg sagde Intet, min Sjæl syntes helt at være gaaet op i mit Hjærte, og mit Hjærte i mit Blik.

„Naa, saa det er Dem," begyndte hun pludselig igjen, „der hver Dag kom og hørte til mig, medens jeg var syg?"

„Ja."

„Veed De, at det er virkelig smukt! Hvad kan jeg gjøre til Gjengjæld?“

„Tillade mig af og til at komme og besøge Dem.“

„Saa ofte De vil mellem fem og sex om Eftermiddagen og elleve og tolv om Aftenen. Hør Gaston, spil L'invitation à la valse.“

„Hvorfor?“

„Først og frennmest for at more mig og saa, fordi jeg ikke kan komme ud af at spille den alene.“

„Hvad er det, De standser ved?“

„Det er der i tredie Afdeling, hvor der er Kryds for.“ Gaston rejste sig, satte sig ved Klaveret og begyndte paa denne henrivende Melodi af Weber, til hvilken Musiken stod opslaaet paa Nodestolen.

Marguerite støttede den ene Haand paa Klaveret. Hun saa paa Heftet og fulgte Node for Node, medens hun ganske sagte ledsagede dem med Stemmen, og da Gaston naaede til det Sted, som hun havde nævnet, nynnede hun til, medens hun med Fingrene spillede bag paa Klaveret:

„La, di, da, dei dum, ja, se det kan jeg ikke finde ud af. Tag det en Gang til.“

Gaston begyndte forfra, og Marguerite sagde:

„Lad mig saa prøve.“

Hun satte sig og begyndte at spille, men hendes rebelske Fingre tog hele Tiden fejl.

„Er det nu ikke utroligt,“ sagde hun med

rigtig barnlig Betoning, „at jeg ikke kan lære at spille det Stykke! Kan De tænke Dem, at jeg undertiden. hænger over det til Klokken to om Natten. Og saa tænke sig, at det Fæ af en Greve kan spille det udenad og aldeles fortrinligt, jeg tror, at det er det, der gjør mig saa rasende paa ham.“

Hun tog atter fat stadig med samme Resultat.

„Gid Pokker havde Weber, Klaver og Musik,“ sagde hun og kylede Nodehæftet hen i den anden Ende af Stuen, „tænk, at jeg ikke kan finde ud af otte Krydser efter hinanden.“

Hun lagde Armene overkors og saa paa os, medens hun stampede i Gulvet.

Blodet steg op i Kinderne, og en let Hoste aabnede hendes Læber.

„Se saa,“ sagde Prudence, der havde taget Hatten af og stod og ordnede sit Haar foran Spejlet, „nu bliver De vred, og saa bliver De syg, lad os hellere spise til Aften, det er meget bedre, jeg er ved at dø af Sult.“

Marguerite ringede igjen. Saa satte hun sig atter til Klaveret og sang med halv Stemme en obskøn Vise, i hvis Akkompagnement hun ikke tog tejl.

Gaston kunde den ogsaa, og de opførte en Slags Duet.

„Lad dog være at synge saadan Noget,“ sagde jeg familiært i en indtrængende Tone.

„Gud, hvor De er dydig," sagde hun smilende og rakte mig Haanden.

„Det er ikke for min Skyld, men for Deres."

Marguerite gjorde en Bevægelse, som om hun vilde sige: Aah, det er længe siden, jeg er bleven færdig med Dyden.

I samme Øjeblik kom Nanine ind.

„Er Aftensmaden færdig?" spurgte Marguerite.

„Ja, Frue, om et Øjeblik."

„Hør, De har ikke set Lejligheden," sagde Prudence, „skal jeg vise Dem den?"

De husker nok, at Dagligstuen var nydelig? Marguerite fulgte lidt med os, saa kaldte hun paa Gaston og gik ind med ham i Spisestuen for at se, om Aftensmaden var paa Bordet.

„Nej!" udbrød Prudence ganske højt og saa paa en Etagère, paa hvilken hun tog en lille saxisk Porcellainsdukke. „Den lille Fyr har jeg aldrig før set."

„Hvad for En?"

„Det er en lille Hyrde med et Bur med en Fugl."

„Tag den bare, hvis det kan more Dem."

„Ja, men jeg vil dog ikke tage den fra Dem."

„Jeg vilde have givet den til Kammerjomfruen. Jeg finder den skrækkelig. Men hvis De synes om den, saa tag den bare."

Prudence havde kun Øje for Gaven og ikke for Maaden, den blev givet paa. Hun satte sin lille Fyr til Side og trak mig ind i Toiletværelset.

Hun viste mig to smaa Billeder, der hang som Pendanter. Saa sagde hun:

„Se, det er Grev de G. Han var meget forelsket i Marguerite. Det er ham, der har lanceret hende. Kjendte De ham?“

„Nej, og ham der?“ spurgte jeg og pegede paa det andet Billede.

„Det er den lille Vicomte. Han blev nødt til at rejse.“

„Hvorfor det?“

„Fordi han næsten var ruineret. Se det var En, der holdt af Marguerite.“

„Hun holdt vel sagtens ogsaa meget af ham.“

„Ja, det er saadan en underlig Pige. Man veed aldrig rigtig, hvor man har hende. Samme Aften, som han var rejst om Formiddagen, var hun i Theatret som sædvanlig til Trods for, at hun havde grædt ved Afskeden.“

I det Samme kom Nanine ind og meldte, at Aftensmaden var paa Bordet.

Da vi traadte ind i Spisestuen, stod Marguerite og lænede sig op mod Væggen; Gaston holdt hendes Hænder og talte ganske sagte med hende.

„Er De gal,“ sagde Marguerite, „De veed jo godt, at jeg ikke vil vide noget af Dem. Efter to Aars Forløb kommer man ikke til at kjende en Kvinde som mig og beder hende om at blive hendes Elsker. Nej i vor Stilling giver vi os hen strax eller aldrig. Naa, mine Herrer, skal vi saa gaa til Bords.“

Marguerite trak sine Hænder ud af Gastons og lod ham sætte sig til Højre og mig til Venstre. Saa sagde hun til Nanine:

„Sig til Portneren, før Du lægger Dig, at han ikke maa lukke Nogen ind, hvis det ringer.“ Den Besked blev givet Klokken eet om Natten.

Der blev leet, drukket og spist meget. Efter et Par Minutters Forløb var Lystigheden over alle Grændser, og af og til indblandedes der Ord, som en vis Klasse Mennesker finder morsomme, og som stadig forurene den Mund, der bruger dem. De hilstes med stærkt Bifald af Nanine, Prudence og Marguerite. Gaston morede sig uden at tage det saa nøje, han var et Menneske med et godt Hjærte, men hans Aand var bleven lidt anløben af de første Ungdomsvaner. Jeg prøvede et Øjeblik paa at bedøve mig, gjøre mit Hjærte og mine Tanker ligegyldige for, hvad der foregik omkring mig, og tage Del i den Munterhed, der syntes at være en af Retterne, men lidt efter lidt isolerede jeg mig i Højrøstetheden, mit Glas stod fuldt, og jeg var næsten bleven sørgmodig, medens jeg saa denne smukke Skabning paa tyve Aar drikke, snakke som en Droskekudsk og lee desto højere, jo mere skandaløst det var, der blev sagt.

Men denne Munterhed, denne Maade at tale og drikke paa, som hos de Andre forekom mig at være Udslag af Solderi, Vane og Evne til at holde ud, syntes mig hos Marguerite at være en Trang til at glemme, en Feber, en nervøs Ophidselse.

Ved hvert Glas Champagne blev hendes Kinder dækkede af en hektisk Rødme, og Hosten, der i Begyndelsen var ganske let, var efterhaanden bleven saa stærk, at den nødte hende til at læne Hovedet tilbage mod Stoleryggen og presse Hænderne mod Brystet, hver Gang hun fik et Anfald.

Jeg led ved Tanken om, hvorledes de daglige Excesser maatte undergrave denne skrøbelige Organisme.

Endelig skete der Noget, som jeg havde forudset og frygtet. Mod Slutningen af Maaltidet blev Marguerite greben af et Hosteanfald, der var endnu voldsommere end alle de foregaaende. Det forekom mig, at hendes Bryst indvendig sledes i Stykker. Den stakkels Pige blev purpurrød i Ansigtet, hun lukkede Øjnene i Smerte og holdt Servietten mod Læberne. Der var en rød Bloddraabe paa den. Saa rejste hun sig og løb ind i Soveværelset.

„Hvad gaar der af Marguerite?“ spurgte Gaston.

„Hun har leet for meget og spytter Blod,“ sagde Prudence. „Det er ikke Noget, det sker hver Dag. Hun kommer nok igjen. Lad hende bare være alene, det holder hun mest af.“

Det var mig umuligt at blive siddende, og til stor Forbauselse for Prudence og Nanine, der kaldte paa mig, gik jeg ind til Marguerite.

Tiende Kapitel.

Værelset, som hun var gaaet ind i, var kun oplyst af et enligt Lys, der stod paa Bordet. Hun laa henstrakt paa en Kanapee og havde løst Kjolen op. Hun pressede den ene Haand mod Hjærtet, medens hun lod den anden hænge ned. Paa Bordet stod en Sølvkumme, og Vandet i den var marmoreret af smaa Blodpartikler.

Marguerite, der var meget bleg, laa med halvaaben Mund og forsøgte at faa Vejret. Hvert Øjeblik steg et langt dybt Suk op fra Brystet og syntes at give hende en Smule Lindring og i nogle Minutter at hensætte hende i en Følelse af Velvære.

Jeg gik hen til hende, uden at hun rørte sig, jeg satte mig og tog den Haand, der hvilede paa Kanapeen.

„Naa, er det Dem?“ sagde hun med et Smil.

Udtrykket i mit Ansigt maa have været noget forstyrret, thi hun tilføjede:

„Er De ogsaa syg?“

„Nej, men De, er De endnu lidende?“

„Det er kun lidt.“ Hun aftørrede med Lommetørklædet de Taarer, som Hosten havde bragt i Øjnene paa hende. „Nu er jeg vant til det.“

„De dræber Dem selv,“ sagde jeg bevæget. „Blot jeg var Deres Ven, Deres Paarørende, saa at jeg kunde forhindre Dem i saaledes at gjøre Dem selv ondt.“

„Aa, det er saamænd ikke Ulejligheden værd, at De gjør Dem Bekymringer af den Grund," sagde hun i en lidt bitter Tone. „Se om der er Nogen af de Andre, der tager Notits af mig. Det er, fordi De godt veed, at der ikke er noget at gjøre ved den Sygdom."

Hun rejste sig og tog Lyset. Hun satte det paa Kakkelovnen og saa sig i Spejlet.

„Hvor jeg er bleg!" sagde hun og samlede Kjolen, medens hun med Fingrene glattede Haaret, der var kommet i Uorden. „Aa! hvad, lad os gaa til Bords igjen. Kom saa!"

Men jeg blev siddende og rørte mig ikke.

Hun forstod den Bevægelse, som denne Scene havde fremkaldt hos mig, thi hun gik hen til mig, og idet hun rakte mig Haanden, sagde hun:

„Naa, kom saa."

Jeg tog hendes Haand. Jeg førte den til mine Læber, og uvilkaarligt vædede jeg den med to Taarer, som jeg havde holdt tilbage.

„De er jo et Barn," sagde hun og satte sig atter ved Siden af mig. „De græder! Hvad er der i Vejen?"

„Jeg maa forekomme Dem meget naragtig, men det, som jeg nylig har været Vidne til, har gjort mig forfærdelig ondt."

„De er rigtig god! Men hvad vil De have, jeg skal gjøre? Jeg kan ikke sove, og saa maa jeg dog adsprede mig lidt. Hvad gjør det saa ogsaa til Sagen, om der er en færre eller flere af

Kvinder som mig. Lægerne siger, at det Blod, jeg spytter op, kommer fra Luftrøret, og jeg lader, som jeg tror dem, det er Alt, hvad jeg kan gjøre for dem.“

„Hør nu, Marguerite,“ sagde jeg med en Opblussen, som jeg ikke kunde holde tilbage, „jeg kjender ikke, hvilken Indflydelse De vil faa paa mit Liv, men hvad jeg veed, det er, at i Øjeblikket er der Ingen, end ikke min Søster, for hvem jeg interesserer mig saa meget som for Dem. Saadan har det været lige siden, jeg saa Dem. I Himlens Navn plej Dem lidt mere og lev ikke, som De gjør.“

„Hvis jeg gjorde det, vilde jeg dø. Det, der holder mig oppe, er det febrilske Liv, jeg fører. Hvad vil det saa sige at pleje sig? Det kan være godt nok for de Kvinder, der have Familie og Venner, men vi! saasnart vi ikke længere kunne tjene vore Elskeres Forfængelighed eller Fornøjelse, forlade de os, og efter de lange Dage følger de lange Nætter. Jeg kjender det nok. Jeg laa til Sengs i to Maaneder. Da der var gaaet tre Uger, kom Ingen mere og besøgte mig.“

„Det er sandt, at jeg ikke er Noget for Dem,“ sagde jeg, „men dersom De vil have det, saa skal jeg pleje Dem som en Broder, jeg skal ikke forlade Dem, og jeg skal gjøre Dem rask. Naar De saa har faaet Kræfter, kan De jo gjenoptage det Liv, De nu fører, hvis De vil, men jeg er sikker paa, at De vil befinde Dem bedre ved en rolig

Existens, der vil gjøre Dem lykkeligere, og som vil bevare Deres Skjønhed.“

„Saadan tænker De nu iaften, fordi De bliver melankolsk af at drikke, men De vil ikke have den Taalmodighed, De roser Dem af.“

„Tillad mig at erindre Dem om, Marguerite, at De har været syg i et halvt Aar, og at jeg i al den Tid er kommen hver Dag for at høre til Dem.“

„Det er sandt, men hvorfor kom De ikke op til mig?“

„Fordi jeg den Gang ikke kjendte Dem.“

„Tager man Hensyn overfor en Pige som mig?“

„Man tager altid Hensyn overfor en Kvinde. Det er i hvert Fald min Mening.“

„De vil altid pleje mig?“

„Ja.“

„De vil sidde hos mig hver Dag?“

„Ja.“

„Ogsaa om Nætterne?“

„Altid, saalænge det ikke kjeder Dem.“

„Hvad kalder De det?“

„Hengivenhed.“

„Og hvorfra kommer denne Hengivenhed?“

„Fra en uimodstaaelig Sympathi, som jeg nærer for Dem.“

„Saa er De altsaa forelsket i mig. Ja, sig det hellere strax, det er meget simplere.“

„Det er muligt, men hvis jeg en Gang vil

erklære Dem det, saa bliver det i hvert Fald ikke idag."

„De vil gjøre bedst i aldrig at erklære mig det."

„Hvorfor?"

„Fordi der deraf kun kan resultere to Ting."

„Og hvad da?"

„Enten at jeg ikke tager imod Dem, og saa vil De blive vred paa mig, eller ogsaa tager jeg imod Dem, og De faar i saa Fald kun en sørgelig Elskerinde, en nervøs, syg, nedbøjet Kvinde, hvis Munterhed, naar hun er glad, er mere trist end Sorgen, en Kvinde, der spytter Blod og bruger hundrede tusinde Francs om Aaret. Det kan være godt nok for en gammel Støder som Hertugen, men det er lidt kjedsommeligt for en ung Mand som Dem. Det bedste Bevis er, at alle de unge Elskere, jeg har havt, have forladt mig."

Jeg svarede ikke, jeg hørte kun efter. Denne Aabenhjærtighed, der næsten lød som en Bekjendelse, dette smertefyldte Liv, som jeg saa under et gyldent Slør, der laa over det, men hvis Virkelighed den stakkels Pige druknede i Svir, Drik og Nattevaagen, alt dette gjorde et saadant Indtryk paa mig, at jeg ikke fandt et Ord at sige.

„Naa," sagde Marguerite, „skal vi saa slaa en Streg over de Børnestreger. Giv mig Deres Haand og lad os gaa ind i Spisestuen. De behøver ikke at vide, hvad vor Udeblivelse har havt at betyde."

„Gaa De blot ind, dersom De har Lyst, men jeg beder Dem om Tilladelse til at blive her.“

„Hvorfor?“

„Fordi Deres Munterhed gjør mig altfor ondt.“

„Godt, saa skal jeg være sørgmodig.“

„Hør nu, Marguerite, lad mig sige Dem een Ting, som De uden Tvivl ofte har hørt før, og som Vanen ved at høre det maaske vil forhindre Dem fra at fæste Tiltro til, men som ikke desto mindre er sandt, og som jeg aldrig mere vil gjentage.“

„Og det er?“ . . . sagde hun med det Smil, der er egent for unge Mødre, naar de skulle høre paa en Taabelighed af deres Barn.

„Det er, at fra det Øjeblik, jeg har set Dem, saa veed jeg ikke, hvorledes og hvor, men De har erobret en Plads i mit Liv. Det har ikke nyttet, at jeg har jaget Deres Billede ud af min Tanke, det er bestandig kommet igjen. Da jeg idag atter mødte Dem, efter at jeg ikke havde set Dem i to Aar, gjorde De et endnu stærkere Indtryk paa mit Hjærte og min Sjæl, og endelig nu, da De har modtaget mig, og da jeg kjender Dem, da jeg har opdaget alt det Ejendommelige, De sidder inde med, saa er De bleven uundværlig for mig, og jeg vilde blive gal, ikke blot, hvis De ikke elskede mig, men ogsaa, dersom De ikke tillod mig at elske Dem.“

„Men Ulykkelige, jeg maa da sige det Samme til Dem, som Fru D. sagde i et lignende Tilfælde:

Saa maa De jo være meget rig! Veed De da ikke, at jeg bruger sex til syv tusinde Francs om Maaneden, og at denne Udgift er bleven mig en Nødvendighed, veed De da ikke, stakkels Ven, at jeg vil ruinere Dem i ganske kort Tid, og at Deres Familie vil nægte at kjendes ved Dem, naar De erfarer, at De lever sammen med en Kvinde som mig? Hold af mig som af en god Veninde, men ikke paa anden Maade. Kom og besøg mig, vi kan lee og tale sammen, men lad Dem ikke forurolige af Tanken om, hvad jeg er værd, thi det er ikke Meget. De har et godt Hjærte, De trænger til at blive elsket, De er altfor ung og altfor følsom til at leve i vor Sphære. Søg Dem en anden, en gift Kone. De ser, at jeg er en god Pige, og at jeg taler rent ud til Dem.“

„Hvad Pokker bestiller I her?“ udbrød Prudence, som vi ikke havde hørt komme, og som viste sig paa Dørtærskelen med Haaret halvt i Uorden og Kjolen aaben. Jeg forstod, at i denne Uorden var Gaston Skyld.

„Vi snakker gammelt,“ sagde Marguerite, „lad os være lidt alene, vi kommer lige strax.“

„Godt, godt, ja, snak bare, Børn,“ sagde Prudence og gik, idet hun lukkede Døren i som for at give sine Ord endnu mere Eftertryk.

„Lad os altsaa være enige om,“ sagde Marguerite, da vi vare alene, „at De ikke mere elsker mig.“

„Jeg vil rejse.“

„Er det allerede kommet saa vidt?“

Jeg var gaaet altfor langt til, at jeg kunde trække mig tilbage, og denne Kvinde bragte mig desuden helt ud af mine daglige Folder. Denne Blanding af Munterhed og Tristhed, af Dyd og Prostitution, selv denne Sygdom, der hos hende udviklede en Modtagelighed for Indtryk og Finfølelse i Nerverne, alt dette lod mig forstaa, at dersom jeg ikke strax blev Herre over denne glemsomme lette Natur, saa var hun tabt for mig.

„Det er altsaa Alvor, hvad De siger?“

„Fuldt Alvor.“

„Men hvorfor har De ikke sagt mig det før?“

„Hvornaar skulde jeg have sagt Dem det?“

„Dagen efter, at De var bleven præsenteret for mig i „Opera comique“.

„Jeg er bange for, at De vilde have taget meget daarligt imod mig, dersom jeg var kommen for at besøge Dem.“

„Hvorfor det?“

„Fordi jeg havde været saa dum den foregaaende Aften.“

„Ja, det er sandt. Men De elskede mig altsaa allerede den Gang?“

„Ja.“

„Og det forhindrede Dem ikke i at gaa hjem og sove ganske roligt efter Forestillingen. Jo—o! Vi kjender den Slags Kjærlighed.“

„Nej, der tager De fejl. Veed De, hvad jeg gjorde den Aften efter Forestillingen i „Opera-Comique“?“

„Nej.“

„Jeg ventede paa Dem udenfor Café Anglais Port. Jeg fulgte efter det Kjøretøj, i hvilket De og Deres tre Venner befandt sig, og da jeg saa, at De steg alene ud, og at De gik alene ind til Dem selv, saa følte jeg mig saa lykkelig.

Marguerite kom til at lee.

„Hvad leer De af?“

„Det var ikke Noget.“

„Jo, sig mig det, jeg beder Dem derom, ellers tror jeg, at De stadig har mig til Bedste.“

„De maa ikke blive stødt?“

„Hvad Ret har jeg til at blive stødt?“

„Nuvel, det var af gode Grunde, at jeg gik alene.“

„Hvorledes det?“

„Der var Nogen, der ventede paa mig her.“

Hun havde tilføjet mig et Knivstik, der ikke kunde have været smertefuldere. Jeg rejste mig og rakte hende Haanden.

„Farvel,“ sagde jeg.

„Jeg vidste jo nok, at De vilde blive fornærmet,“ sagde hun. „Mændene ere saa forhippede paa at faa det at vide, som maa gjøre dem ondt.“

„Men jeg forsikrer Dem,“ tilføjede jeg i en kølig Tone, som om jeg vilde bevise, at jeg for bestandig var helbredet for min Lidenskab, jeg forsikrer Dem for, at jeg ikke er fornærmet. Det var jo meget naturligt, at der var En, der ventede

paa Dem, ligesom det ogsaa er ganske naturligt, at jeg gaar, naar Klokken er bleven tre om Morgenen.“

„De har maaske ogsaa En, der venter paa Dem hjemme?“

„Nej, men jeg maa gaa.“

„Saa Farvel.“

„De giver mig Løbepas?“

„Nej, paa ingen Maade.“

„Hvorfor har De gjort mig Ondt?“

„Med hvad har jeg gjort Dem Ondt?“

„De sagde, at der var En, der ventede paa Dem.“

„Jeg kunde ikke lade være at lee ved Tanken om, at De var bleven saa lykkelig ved at se mig gaa alene ind, naar det havde en saa gyldig Grund.“

„Man gjør sig ofte en Glæde af en Barnagtighed, og det er ondskabsfuldt at ødelægge den Glæde, naar man ved at lade den staa ved sit Værd kan gjøre den, der har fundet den, endnu mere lykkelig.“

„Men hvem tror De da, De har at gjøre med? Jeg er hverken Jomfru eller Hertuginde. Jeg har først lært Dem at kjende idag, og jeg skylder Dem intet Regnskab for mine Handlinger. Naar De har forudsat, at jeg en Dag bliver Deres Elskerinde, maa De vel vide, at jeg har havt andre Elskere end Dem. Dersom De allerede paa Forhaand opfører Scener af Jalousie, hvordan skal

det da blive senere, dersom dette ellers nogensinde vil blive til Virkelighed. Jeg har aldrig set en Mand som Dem.“

„Det er fordi, aldrig Nogen har elsket Dem som jeg.“

„De elsker mig altsaa virkelig.“

„Jeg tror saa højt, som det er muligt.“

„Og hvorlænge har det varet?“

„Lige fra den Dag, da jeg saa Dem stige ud af en Vogn paa Børspladsen, det er nu tre Aar siden.“

„Det er virkelig meget smukt. Hvad skal jeg gjøre for at gjengjælde denne store Kjærlighed?“

„De maa elske mig lidt,“ sagde jeg med en Hjærtebanken, der næsten forhindrede mig i at tale, thi til Trods for det halvt spottende Smil, hvormed Marguerite hele Tiden havde ledsaget denne Samtale, forekom det mig dog, at hun begyndte at dele min Forvirring, og at jeg nærmede mig det saa længe attraaede Øjeblik.

„Men saa Hertugen?“

„Hvilken Hertug?“

„Min gamle jaloux Tilbeder.“

„Han maa ikke vide Noget.“

„Men hvis han nu faar Noget at vide.“

„Saa vil han tilgive Dem.“

„De kan tro Nej! Han vil forlade mig, og hvad skal der saa blive af mig?“

„Det risikerer De jo dog for en Andens Skyld.“

„Hvoraf veed De det?“

„Af den Besked, De gav om ikke at lade Nogen komme ind i Nat.“

„Ja, det er sandt. Men det er en Ven, der mener det alvorligt.“

„Og som De ikke holder Dem meget til, siden De lader ham nægte Adgang paa den Tid af Natten.“

„De skulde nødig bebrejde mig det, da det skete for at modtage Dem, Dem og Deres Ven.“

Jeg havde lidt efter lidt nærmet mig til Marguerite, jeg havde lagt mine Hænder om hendes Liv, og jeg følte hendes slanke Legeme trykket let mod mine famlende Hænder.

„Hvis De vidste, hvor jeg elsker Dem,“ sagde jeg ganske sagte.

„Er det virkelig sandt?“

„Jeg sværger det.“

„Naa ja, dersom De vil love mig at gjøre Alt uden at kny, uden at bebrejde mig Noget, uden at spørge mig, saa vil jeg maaske elske Dem.“

„Jeg vil gjøre Alt, hvad De vil.“

„Men jeg siger Dem paa Forhaand, at jeg vil have frit Lov til at gjøre Alt, hvad der falder mig for godt, uden at behøve at give Dem den mindste Oplysning om mit Liv. Jeg har længe søgt en ung Elsker uden Villie, der var forelsket uden Mistillid og elsket uden Ret. Jeg har aldrig kunnet finde En. Mændene, der skulde være tilfredse med, at man i lang Tid tilstaar dem det,

som de næppe turde haabe at opnaa een Gang, de stille Fordringer til deres Elskerinder i Nutid, Fortid, ja selv i Fremtid. Efterhaanden som de vænne sig til hende, ville de herske over hende, og i jo højere Grad man yder dem Alt, hvad de forlange, desto mere fordringsfulde blive de. Hvis jeg nu bestemmer mig til at tage en ny Elsker, saa vil jeg have, at han skal have tre meget sjældne Egenskaber: han skal være tillidsfuld, føjelig og diskret.“

„Jeg skal være Alt, hvad De vil.“

„Nu faa vi see.“

„Og naar ses vi.“

„Senere.“

„Hvorfor?“

Marguerite gjorde sig løs af mine Arme og tog af en stor Bouket røde Kameliaer, der vare komne om Morgenen, een enkelt Blomst, som hun satte i mit Knaphul:

„Fordi man ikke altid kan bringe Kontrakten til Udførelse den Dag, man skriver den under.“

Det er ikke svært at forstaa.

„Og hvornaar ser jeg Dem igjen?“ spurgte jeg og trykkede hende i mine Arme.

„Naar denne Kamelia skifter Farve.“

„Og hvornaar skifter den Farve?“

„Imorgen Aften mellem elleve og tolv. Er De tilfreds dermed?“

„Og det spørger De om.“

„Men nu ikke et Ord om dette til Deres Ven, til Prudence eller til nogensomhelst Anden.“

„Det lover jeg Dem.“

„Kys mig saa, og lad os gaa ind i Spisestuen.“

Hun rakte mig Læberne, glattede Haaret, og vi gik ud af Soveværelset. Hun sang, og jeg var næsten vanvittig.

Inde i Dagligstuen sagde hun ganske sagte:

„Det kan maaske forekomme Dem ejendommeligt, at jeg tilsyneladende saadan strax tager imod Dem, men veed De, hvoraf det kommer?“

„Det kommer af,“ vedblev hun og tog min Haand, som hun trykkede mod sit Hjærte, saa at jeg følte dets voldsomme, gjentagne Slag, „det kommer af, at da jeg skal leve kortere end de Andre, har jeg lovet mig selv at ville leve hurtigere.“

„Jeg beder Dem om ikke mere at tale paa den Maade.“

„Naa, trøst Dem blot,“ vedblev hun leende, „hvor kort jeg end lever, vil jeg leve længe nok til, at De ikke elsker mig mere.“

Hun gik syngende ind i Spisestuen.

„Hvor er Nanine?“ spurgte hun, da hun saa Gaston og Prudence alene.

„Hun sover, medens hun venter paa, at De skal gaa til Ro,“ sagde Prudence.

„Den Stakkel! jeg dræber hende. Saa mine Herrer, nu er det paa Tiden, at De gaar.“

Ti Minutter senere gik Gaston og jeg. Marguerite trykkede min Haand, da hun sagde Farvel og blev alene tilbage med Prudence.

„Naa," sagde Gaston, da vi vare ude paa Gaden, „hvad siger De saa om Marguerite?"

„Det er en Engel, jeg er rent forrykt efter hende."

„Jeg tænkte det nok. Har De sagt det til hende?"

„Ja."

„Og har hun lovet at tro det?"

„Nej."

„Det er ikke som Prudence."

„Har hun lovet Dem det?"

„Hun har gjort mere end det, min Kjære! Man skulde virkelig ikke tro det, men denne store Duvernoy er saamænd endnu ikke saa gal endda."

Ellevte Kapitel.

Da han var naaet hertil, standsede Armand sin Fortælling.

„Vær saa venlig at lukke Vinduet," sagde han, „jeg begynder at fryse. Det er paa denne Tid, jeg plejer at lægge mig."

Jeg lukkede Vinduet.

Armand, der endnu var meget svag, tog sin

Slobrok af og lagde sig paa Sengen. I et Par Minutter lod han sit Hoved hvile paa Hovedpuden som en Mand, der er træt af en lang Vej eller opreven af pinlige Erindringer.

„De har maaske talt for meget," sagde jeg, „vil De have, at jeg skal gaa og give Dem Ro til at sove? En anden Dag kan De jo fortælle mig Slutningen paa Historien."

„Kjeder den Dem?"

„Nej tværtimod."

„Saa skal jeg fortsætte. Dersom De lader mig være alene, kan jeg ikke sove."

„Da jeg var kommen hjem," begyndte han atter uden at behøve at tænke sig om, saa levende vare endnu alle Detailler i hans Erindring, „saa gik jeg ikke til Sengs. Jeg gav mig til at tænke over Dagens Æventyr. Mødet, Præsentationen, Marguerites Løfte til mig, Alt var gaaet saa hurtigt, saa uventet, at der var Øjeblikke, hvor jeg troede at have drømt. Imidlertid var det vel ikke første Gang, at en Kvinde som Marguerite lovede sig til en Mand Dagen efter, at han bad hende derom.

Det nyttede imidlertid ikke, at jeg anstillede Betragtninger. Det første Indtryk, som min fremtidige Elskerinde havde gjort paa mig, havde været saa stærkt, at det stadig holdt sig. Jeg havde nu sat mig i Hovedet, at hun ikke var en Kvinde som Andre, og med den Forfængelighed, der er saa almindelig hos Mændene, var jeg rede til at

tro, at hun havde den samme uovervindelige Tilbøjelighed for mig som jeg for hende.

Imidlertid havde jeg meget modsigende Exempler for mig, og jeg havde ofte hørt sige, at Marguerites Kjærlighed var naaet til at lade sig sælge dyrere eller billigere alt efter Sæsonen.

Men hvorledes skulde jeg paa den anden Side rime dette sammen med den stadige Afsky for den unge Greve, som vi havde truffet hos hende? De vil svare, at hun ikke syntes om ham, og da hun blev fourneret saa flot af Hertugen, foretrak hun at tage en Mand, hun holdt af, naar hun endelig skulde tage en anden Elsker, men hvorfor valgte hun saa ikke Gaston, der var saa kjøn, aandfuld og rig, og hvad vilde hun med mig, som hun havde fundet saa latterlig, den første Gang, hun saa mig.

Nu kan et Øjebliks Begivenheder ganske vist gjøre mere Virkning end et Aars Kurmageri.

Af dem, der havde været tilstede ved Aftensbordet, havde jeg været den Eneste, der blev urolig, da jeg saa hende rejse sig. Jeg var fulgt efter hende, og jeg havde været saa bevæget, at jeg ikke kunde skjule det, jeg havde grædt, da jeg kyssede hendes Haand.

Denne Omstændighed i Forbindelse med mine daglige Visiter i de to Maaneder, hun havde været syg, havde kunnet lade hende se en anden Mand i mig, end dem, hun hidtil havde kjendt, og maaske havde hun sagt til sig selv, at hun gjerne

for denne Kjærlighed kunde gjøre, hvad hun havde gjort saa ofte før, uden at det tidligere havde havt videre Følger for hende.

Som De ser, vare alle disse Formodninger meget sandsynlige. Men hvad nu end Grunden var til, at hun havde givet sit Samtykke, saa var Et sikkert: at hun havde givet det.

Naa, forelsket var jeg jo i Marguerite, jeg vilde komme til at besidde hende, og Mere kunde jeg vel ikke forlange. Jeg maa imidlertid gjentage, at skjøndt det var en Kvinde, der levede af Andre, havde jeg, maaske for at idealisere hende, foregjøglet mig denne Kjærlighed som en Kjærlighed uden Haab, og jo nærmere det Øjeblik kom, da jeg end ikke mere skulde have Haabet tilbage, desto mere tvivlraadig blev jeg.

Jeg lukkede ikke et Øje den Nat.

Jeg kjendte ikke mig selv igjen. Jeg var næsten gal. Snart syntes jeg, at jeg ikke var tilstrækkelig smuk, ikke tilstrækkelig rig, ikke tilstrækkelig elegant til at opnaa denne Kvinde, snart følte jeg mig fyldt af Stolthed over at besidde hende. Saa begyndte jeg at frygte for, at Marguerite kun skulde have et Par Dages Lune tilovers for mig, og idet jeg forestillede mig Ulykken ved et pludseligt Brud, tænkte jeg, at det maaske var det bedste slet ikke at gaa hen til hende, men at rejse og meddele hende mine Bekymringer skriftlig. Derfra gik jeg over til ubegrændsede Forhaabninger og en Tillid uden Grændser.

Jeg udmalede mig utrolige Drømme om Fremtiden, jeg sagde til mig selv, at denne Kvinde skyldte mig sin fysiske og moralske Helbredelse, og at hendes Kjærlighed vilde gjøre mig lykkeligere end den mest jomfruelige Elskov.

Jég kan kort sagt ikke give Dem et Begreb om de tusinde Tanker, der fra mit Hjærte steg op i mit Hoved, og som sluktes lidt efter lidt i den Søvn, der førte mig til Dagen.

Da jeg vaagnede, var Klokken to. Vejret var straalende. Jeg mindes aldrig, at Livet har forekommet mig saa skjønt og fyldigt. Minderne fra den foregaaende Aften dukkede frem uden Skygge, uden Hindringer i muntert Følge med Aftenens Forhaabninger. Jeg klædte mig hurtigt paa. Jeg var tilfreds og istand til de bedste Handlinger. Fra Tid til anden hoppede Hjærtet formelig af Glæde og Kjærlighed i Brystet paa mig. En blid Feber havde grebet mig, jeg følte mig ikke længer foruroliget af de Fornuftgrunde, der havde ængstet mig, da jeg faldt i Søvn. Jeg saa kun Resultatet, jeg tænkte kun paa det Øjeblik, da jeg skulde gjense Marguerite.

Det var mig umuligt at holde mig hjemme. Mit Værelse forekom mig at være altfor lille til at rumme min Lykke, jeg maatte have hele Naturen til at udfolde den i.

Saa gik jeg ud.

Jeg gik gjennem Antin-Gade. Marguerites Vogn ventede udenfor hendes Port. Jeg gik ud i

de elysæiske Marker. Jeg holdt af alle de Mennesker, jeg mødte, selv af dem, jeg ikke kjendte.

Hvor Kjærligheden dog gjør En god.

Efter at jeg i en halv Time var gaaet frem og tilbage, saa jeg Marguerites Vogn langt borte. Jeg kjendte den ikke, jeg anede den.

Lige da den drejede ind i de elysæiske Marker, standsede den. En høj ung Mand, der stod og talte med nogle andre Herrer, gik hen og underholdt hende.

De snakkede sammen et Par Minutter. Den unge Mand gik tilbage til sine Venner, Vognen kjørte videre, og jeg, der havde nærmet mig, kjendte i den unge Mand Grev G., hvis Portræt jeg havde set, og som Prudence havde betegnet mig som den, hvem Marguerite skyldte sin Stilling.

Det var for ham, hun havde nægtet sig hjemme den foregaaende Aften. Jeg antog, at hun havde ladet Vognen standse, for at meddele ham Grunden til sin Opførsel, og jeg haabede samtidig, at hun havde fundet paa et nyt Paaskud til heller ikke at modtage ham om Aftenen.

Hvordan Resten af Dagen gik, veed jeg ikke. Jeg spadserede, jeg røg, jeg snakkede, men hvad jeg sagde, og hvem jeg mødte, indtil Klokken var ti om Aftenen, det har jeg ingen Erindring om.

Alt hvad jeg husker er, at jeg gik hjem, at jeg brugte tre Timer til mit Toilette, og at jeg mindst hundrede Gange saa baade paa mit Stue-

uhr og paa mit Lommeuhr, der desværre gik akkurat ens.

Da Klokken var bleven halv elleve, mente jeg, at det var Tid at gaa. Jeg boede den Gang ikke langt fra Marguerite, og da jeg naaede derhen, saa jeg op mod hendes Vindue.

Der var Lys.

Jeg ringede paa.

Jeg spurgte Portneren, om Frøken Gautier var hjemme. Han svarede, at hun aldrig kom hjem før elleve eller et Kvarter til tolv.

Jeg saa paa mit Uhr.

Jeg troede, at jeg var gaaet langsomt, men jeg havde ikke brugt mere end fem Minutter om at gaa Vejen.

Saa begyndte jeg at gaa frem og tilbage i den stille Gade, hvor der næsten ikke findes en Boutik.

Efter en halv Times Forløb kom Marguerite. Hun steg ud af Vognen og saa sig om, som søgte hun En eller Anden.

Vognen vendte tilbage i Skridt, da der ikke var Stald og Remise i Stedet. I det Øjeblik, Marguerite ringede paa, nærmede jeg mig til hende og sagde:

„Godaften.“

„Naa, er det Dem!“ sagde hun i en Tone, der kun vidnede om ringe Glæde over at se mig.

„Gav De mig ikke Lov til at komme og hilse paa Dem idag?“

„Jo vist saa, men det havde jeg glemt.“

Disse Ord kuldkastede alle Morgenens Tanker og Dagens Forhaabninger. Imidlertid havde jeg allerede begyndt at vænne mig til hendes Maade at være paa, og jeg gik ikke, hvad jeg tidligere vilde have gjort.

Vi gik ind.

Nanina havde allerede lukket op.

„Er Prudence kommen hjem?“ spurgte Marguerite.

„Nej, Frue.“

„Bed hende om at komme, saa snart hun kan. Sluk Lampen i Dagligstuen, og hvis der kommer Nogen, saa sig, at jeg ikke er hjemme, og at jeg ikke kommer hjem.“

Det var aabenbart en Kvinde, der var optaget af Et eller Andet og maaske ærgerlig over Noget, der var gaaet hende imod. Jeg vidste hverken, hvad jeg skulde sige eller gjøre. Marguerite gik ind i sit Soveværelse, jeg blev staaende.

„Kom ind,“ sagde hun.

Hun tog sin Hat og sin Fløjelskaabe af og kastede det paa Sengen. Saa lod hun sig falde ned i en stor Lænestol, der stod henne ved Kaminen, hvor der var lagt i til ud paa Foraaret. Hun legede med sin Uhrkjæde og sagde:

„Naa, hvad Nyt kan De saa fortælle mig?“

„Intet, uden at det var en Fejl af mig at komme iaften.“

„Hvorfor det?“

„Fordi det synes, som om det er Dem imod, og fordi jeg vistnok trætter Dem.“

„Nej, De gjør ikke, men jeg er ikke rask, jeg har været syg hele Dagen, jeg har ikke sovet, og jeg har en frygtelig Migræne.“

„Vil De have, at jeg skal trække mig tilbage, saa De kan gaa til Ro?“

„Nej, De kan godt blive. Hvis jeg vil lægge mig, gjør jeg det, selv om De er tilstede.“

I det Samme ringede det.

„Hvem er nu det,“ sagde hun med en utaalmodig Bevægelse.

Et Øjeblik efter ringede det atter.

„Der er nok Ingen til at lukke op, saa maa jeg selv gjøre det.“ Hun rejste sig og sagde:

„Vent her saa længe.“

Hun gik gjennem Lejligheden, og jeg hørte hende aabne Entredøren. Jeg lyttede.

Den, som hun havde lukket ind, blev staaende i Spisestuen. Ved det første Ord, han sagde, kjendte jeg den unge Greves Stemme.

„Hvordan befinder De Dem iaften?“ spurgte han.

„Daarligt,“ svarede Marguerite kort.

„Jeg kommer maaske til Ulejlighed?“

„Maaske.“

„Hvordan er det, De tager imod mig. Har jeg gjort Noget, min kjære Marguerite?“

„Nej, kjære Ven, De har ikke gjort Noget. Jeg er syg og vil til Sengs, derfor maa De

tjene mig i at gaa. Det plager mig, at jeg ikke kan komme hjem om Aftenen, uden at De stiller fem Minutter efter. Hvad vil De egentlig? At jeg skal være Deres Elskerinde? Jeg har jo sagt Dem hundrede Gange, at det vil jeg ikke, at De irriterer mig forfærdeligt, og at De maa henvende Dem andetsteds. Idag siger jeg Dem det for sidste Gang: Jeg vil ikke have Noget med Dem at bestille, dermed er det afgjort, Farvel. Naa, der kommer Nanine, hun vil nok lyse Dem ned, Godnat."

Uden at sige mere og uden at høre paa, hvad det unge Menneske fremstammede, kom Marguerite tilbage og slog Døren hæftig i. Næsten i samme Øjeblik kom Nanina ind igjen.

„Du maa altid sige til det Fæ, enten at jeg ikke er hjemme, eller at jeg ikke vil modtage ham. Jeg er led og kjed af uophørlig at se Folk, der kommer og beder mig om Et og det Samme, som betaler, og som saa tror, at vi ere kvit; dersom de, der begynde paa vor foragtelige Levevej, vidste, hvad den egentlig er, saa vilde de hellere lade sig fæste som Kammerjomfru. Det er Forfængeligheden ved at have Kjoler, Hest og Vogn og Diamanter, der drager; man tror, det man hører; thi Prostitutionen har ogsaa sin Tro og tilsætter lidt efter lidt sit Hjærte, sit Helbred og sin Skjønhed, man bliver frygtet som et vildt Dyr, man bliver betragtet som en Pariakaste, men er kun omgivet af Folk, der stadig tage mere, end

de give, og en Dag gaar man væk, udslidt som en Hund, efter at have mistet de Andre og mistet sig selv.“

„De maa være lidt mere rolig,“ sagde Nanine, „det er galt med Deres Nerver iaften.“

„Kjolen generer mig,“ sagde Marguerite og løste Agrafferne op paa Robelivet. „Lad mig faa min Friserkaabe. Hvordan var det med Prudence?“

„Hun var ikke kommen hjem endnu, men saa snart hun kom skulde det blive sagt til hende om at gaa herover.“

„Hun er ogsaa En af den Slags,“ sagde Marguerite, idet hun tog Kjolen af og iførte sig en hvid Friserkaabe, „hun er ogsaa En af dem, der nok skal finde mig, naar hun har Brug for mig, og som aldrig kan gjøre mig en Tjeneste af virkelig Velvillie. Hun veed, at jeg venter det Svar endnu iaften, og at jeg er urolig, men jeg er sikker paa, at hun er paa Farten uden at bryde sig om mig.“

„Maaske er hun bleven opholdt.“

„Lad os faa lidt Púnsch.“

„Saa vil det kun blive værre med Dem,“ sagde Nanine.

„Saa meget desto bedre. Giv mig ogsaa lidt Frugt, Postej og en Bid Kylling, men strax, jeg er sulten.“

Det er unødvendigt at forklare Dem det Ind-

tryk denne Scene gjorde paa mig, De vil selv kunne forstaa det, ikke sandt?

„De skal spise med mig," sagde hun, „imidlertid kan De tage en Bog, jeg gaar et Øjeblik ind i mit Toiletværelse."

Hun tændte Lysene i en Kandelaber, aabnede en Dør ved Foden af Sengen og forsvandt.

Jeg gav mig til at tænke over denne Kvindes Liv, og min Kjærlighed til hende forøgedes gjennem Medlidenhed.

Jeg gik med lange Skridt op og ned i Værelset. Jeg var helt optaget af mine egne Tanker, da Prudence traadte ind.

„Naa er De der," sagde hun. „Hvor er Marguerite?"

„I sit Toiletværelse."

„Saa venter jeg paa hende. Hun synes udmærket om Dem, veed De det?"

„Nej."

„Har hun ikke antydet det for Dem?"

„Nej, slet ikke."

„Hvad betyder det, at De er her?"

„Jeg gjør Visit."

„Klokken tolv om Natten?"

„Ja, hvorfor ikke."

„Gavstrik!"

„Hun har endogsaa taget meget daarligt imod mig."

„Hun vil nok tage bedre imod Dem senere."

„Tror De?"

Jeg har en god Nyhed til hende.“

„Saa meget desto bedre, hun har altsaa talt til Dem om mig?“

„Igaar Aftes eller rettere i Nat, da De var gaaet med Deres Ven. Hør, hvad hedder han for Resten, er det ikke Gaston R.? Jeg synes, at De kaldte ham saadan.“

„Jo,“ sagde jeg uden at kunne lade være med at smile, naar jeg tænkte paa, hvad Gaston havde betroet mig, og nu hørte, at Prudence daarlig nok kjendte hans Navn.

„Det er en flink Fyr. Hvad tager han sig til?“

„Han har 25,000 Francs om Aaret i Rentepenge.“

„Nej virkelig! naa, men for at komme tilbage til Dem, saa har Marguerite virkelig frittet mig ud om Dem. Hun har spurgt mig, hvem De var, hvad De tog Dem for, hvem De havde havt til Elskerinde, kort sagt Alt, hvad man kan spørge om, naar det gjælder en ung Mand som De. Jeg sagde hende Alt, hvad jeg vidste, og tilføjede, at De var et storartet Menneske, det var det Hele.“

„Ja, mange Tak, men sig mig nu, hvad det var for en Kommission, hun havde betroet Dem igaar.“

„Der var ingen. Det var blot for at faa Greven til at gaa, at hun sagde det. Men idag har jeg faaet en; og nu kommer jeg med Svaret.“

I det Samme kom Marguerite ud af Toiletværelset. Hun var koket friseret med en Natkappe

besat med en Dusk af gule Baand, der gik under den tekniske Betegnelse: Kaal.

Hendes nøgne Fødder stak i et Par Atlaskes Sko, og hun var beskjæftiget med at fuldende Plejningen af sine Negle.

„Naa," sagde hun, da hun saa Prudence. „Traf De Hertugen?"

„Det gjorde jeg rigtignok."

„Hvad sagde han?"

„Han gav mig dem."

„Hvormange?"

„Sex Tusind."

„Har De dem?"

„Ja."

„Saa han ud til at blive ærgerlig?"

„Nej."

„Stakkels Mand!"

Dette stakkels Mand blev udtalt i en Tone, der er umuligt at gjengive. Marguerite tog de sex Tusindfrancssedler.

„Det var paa høje Tid," sagde hun. „Kjære Prudence, har De Brug for Penge?"

„De veed, kjære Barn, at vi har den 15de iovermorgen. Hvis De kunde laane mig tre eller fire hundrede Francs, vilde De gjøre mig en Tjeneste."

„De kan faa dem i Morgen tidlig. Det er for sent at bytte."

„Glem det ikke."

„Nej, De kan være ganske rolig. Spiser De til Aften med os?“

„Nej Tak, Charles venter paa mig.“

„Er De stadig væk i ham.“

„Jeg er helt tosset efter ham, min Kjære. Godnat! Farvel Armand.“ Fru Duvernoy gik.

Marguerite aabnede en Etagere og kastede Banknoterne ind i den.

„De tillader vel, at jeg lægger mig,“ sagde hun smilende og gik hen mod Sengen.

„Jeg tillader det ikke blot, jeg beder Dem derom.“

Hun kastede Kniplingsstykket, der laa over Sengen, ned over Fodenden og lagde sig.

„Naa,“ sagde hun, „kom saa og sæt Dem ved Siden af mig og lad os snakke sammen.“

Prudence havde Ret. Det Svar, hun havde bragt Marguerite, havde muntret hende op.

„Tilgiv mig mit daarlige Humør iaften,“ sagde hun og tog min Haand.

„Jeg tilgiver Dem mere end det.“

„Og De elsker mig?“

„Til Raseri.“

„Til Trods for min daarlige Karakter?“

„Til Trods for Alt.“

„Sværger De mig det?“

„Ja,“ sagde jeg ganske sagte.

Nanine kom ind med nogle Tallerkener, et Stykke kold Kylling, en Flaske Bordeauxvin, Jordbær og to Couverter.

„Jeg har ikke lavet Punsch," sagde Nanine, „De vil have bedre af Rødvin. Tror Herren ikke ogsaa det?"

„Vist saa," svarede jeg, endnu helt bevæget af Marguerites sidste Ord, og med brændende Øjne hvilende paa hende.

„Godt," sagde hun, „sæt det Hele der paa det lille Bord, træk det her hen til Sengen, vi skal nok sørge for os selv. Nu har Du vaaget i tre Nætter, Du kan nok trænge til at sove. Læg Dig kun, jeg har ikke mere Brug for Dig."

„Skal jeg laase Døren?"

„Det er vist bedst. Og sig fremfor Alt, at Ingen maa komme ind før imorgen Middag."

Tolvte Kapitel.

Klokken fem om Morgenen, da Dagen begyndte at falde ind gjennem Gardinerne, sagde Marguerite:

„Undskyld, at jeg jager Dig bort, men det er nødvendigt. Hertugen kommer hver Morgen; naar han ringer, bliver der svaret ham, at jeg sover, og maaske venter han saa, til jeg vaagner."

Jeg tog Marguerites Hoved mellem mine Hænder. Haaret flød uordentlig rundt om det. Jeg gav hende et sidste Kys og sagde:

„Hvornaar faar jeg Dig atter at se?“

„Se der,“ sagde hun, „tag den lille forgyldte Nøgle, der ligger paa Kaminen og aabn den Dør. Læg Nøglen tilbage og gaa. I Løbet af Dagen skal Du faa Besked fra mig. Du veed jo, at Du maa adlyde blindt.“

„Ja, men hvis jeg nu bad Dig om Noget.“

„Om hvad?“

„Om at faa Lov at beholde Nøglen.“

„Det, som Du der beder mig om, har jeg aldrig tilstaaet nogen Anden.“

„Saa tilstaa mig det, thi jeg sværger Dig til, jeg elsker Dig ikke som de Andre elskede Dig.“

„Godt! Saa behold den. Men jeg siger Dig paa Forhaand, at hvis jeg vil, har Du ingen Nytte af den Nøgle.“

„Hvorfor ikke?“

„Der er en Skodde indvendig.“

„Din Strik.“

„Jeg skal skyde den fra.“

„Du elsker mig altsaa lidt.“

„Jeg veed ikke, hvordan det er, men det forekommer mig næsten. Naa, gaa nu, jeg maa sove.“

Vi stod et Øjeblik tæt sammenslyngede, saa gik jeg.

Gaderne vare menneskетomme, den store By sov endnu, en mild Kjølighed udbredte sig i de Kvarterer, hvor Støjen af Mennesker om faa Timer vilde brede sig.

Det forekom mig, at denne indslumrede By

tilhørte mig. Jeg søgte i min Erindring efter alle dem, hvis Lykke jeg tidligere havde misundt dem, og det forekom mig, at jeg var lykkeligere end Nogen af dem.

At være elsket af en dydig Kvinde, at indvie hende i Kjærlighedens første, ejendommelige Mysterium, det er sikkert en stor Lykke, men det er den jævneste Sag af Verden. At erobre et Hjærte, der ikke er vant til Angreb, det er at drage ind i en aaben By uden Garnison; Opdragelsen, Pligtfølelsen og Familien ere meget paalidelige Skildvagter, men der findes ikke Skildvagter, der ere saa paapasselige, at de ikke narres af en ung Pige paa sexten Aar, til hvem Naturen, gjennem den Mands Stemme, som hun elsker, giver sine første Kjærlighedsraad, der ere saa meget mere hede, som de synes saa rene.

Jo mere den unge Pige tror paa det Gode, desto lettere giver hun sig hen, om end ikke til Elskeren saa til Elskoven, thi naar hun er uden Mistillid, er hun uden Kraft, og at faa hende til at elske sig er en Triumf, som ethvert ungt Menneske paa 25 Aar kan opnaa, om han vil. Og det er saa sandt, at Enhver maa indrømme det, naar han ser, med hvilket Opsyn, med hvilke Volde man omgjærder de unge Piger. Klostrene have ikke Mure, der ere høje nok, Mødrene ikke Laase, der ere stærke nok, Religionen ikke Pligter, der ere faste nok til at holde alle disse prægtige Fugle i deres Bur, over hvilket man ikke en Gang

gjør sig den Umage at lægge Blomster.' Se derfor ogsaa, hvorfor de maa længes efter den Verden, der skjules for dem, hvorfor de maa lytte til den første Stemme, der lyder til dem gjennem Tremmerne og fortæller dem om dens Hemmeligheder, og hvorfor de maa velsigne den Haand, der først hæver en Flig af dette mystiske Slør.

Men virkelig at blive elsket af en Courtisane, det er en Sejr, der er helt anderledes vanskelig at vinde. Hos dem har Legemet slidt Sjælen op, Sandserne have brændt Hjærtet ud, og Udsvævelserne have klædt Følelserne i Kyrads. De kjende Ordene, længe før man udtaler dem, de kjende Midlerne, som man benytter, selv den Kjærlighed den vækker, den have de solgt, de elske af praktiske Hensyn, ikke af Lidenskab. De ere bedre garderede af deres Beregninger end nogen ung Pige af sin Moder eller sit Kloster, derfor have de ogsaa fundet Ordet: Lune for den Kjærlighed uden Beregning, til hvilken de af og til hengive sig som Hvile, som Undskyldning eller som Trøst; de ere ligesom disse Menneskevenner, der udsuge tusinde Individer, og som tro at sone Alt, naar de en Dag laane et Tyvefrancsstykke til en sølle Djævel, der er ved at dø af Sult, uden at de se paa egen Fordel og uden at forlange Kvittering af ham.

Men naar Gud forunder Courtisanen Kjærlighed, saa bliver denne Kjærlighed, der i Begyndelsen synes en Tilgivelse, næsten altid senere til

en Tugtelse, fordi der ikke gives Aflad uden Pønitentse. Naar en Skabning, der har hele sin Fortid at bebrejde sig, pludselig føler sig greben af denne dybe, oprigtige, uimodstaaelige Kjærlighed, hvortil hun aldrig har troet sig i Stand, naar hun har tilstaaet denne Kjærlighed, hvor behersker den Mand, hun elsker, hende da ikke! Hvor føler han sig ikke stærk med den frygtelige Ret til at sige: De gjør jo ikke mere af Kjærlighed, end De allerede har gjort for Penge.

Saa veed hun ikke, hvad Beviser hun skal give. Æventyret fortæller om et Barn, der længe morede sig med ude paa Marken at raabe: Ulven kommer! blot for at forstyrre Arbejderne. En skjønne Dag blev der raabt op, uden at Nogen af dem, som det saa ofte havde narret, brød sig om de Skrig, som det udstødte for Alvor. Saadan gaar det ogsaa med disse ulykkelige Kvinder, naar de virkelig elske. De har løjet saa ofte, at Ingen tror dem, og midt under Selvbebrejdelserne fortæres de af deres egen Kjærlighed.

Deraf kommer den store Opoffrelse, denne store Tilbagetrukkenhed, som man undertiden ser Exempler paa imellem dem.

Men naar den Mand, der indgyder denne forløsende Kjærlighed, er tilstrækkelig ædelmodig til at kunne modtage den uden at erindre det Forbigangne, naar han tilgiver, med andre Ord, naar han elsker, som han selv er elsket, saa gjennemløber dette Menneske med eet Slag alle jordiske

Følelser, og efter denne Kjærlighed vil hans Sjæl være lukket for enhver anden.

Disse Betragtninger anstillede jeg ikke den Morgen, da jeg atter kom hjem til mig selv. De fandtes endnu kun som Forudanelser om det, der vilde vederfares mig, og til Trods for min Kjærlighed til Marguerite forudsaa jeg ikke saadanne Følger, dem begriber jeg først nu, da Alt er uigjenkaldeligt forbi, og de komme som naturligt Resultat af, hvad der er sket.

Men lad os vende tilbage til denne Forbindelses første Dage. Da jeg kom hjem, var jeg vild af Glæde. Naar jeg tænkte paa, at de Skranker, som min Indbildningskraft havde opstillet mellem Marguerite og mig, vare forsvundne, at jeg besad hende, og at jeg optog hendes Tanke, at jeg i min Lomme havde Nøglen til hendes Lejlighed og Ret til at benytte mig af denne Nøgle, saa var jeg tilfreds med Livet, stolt over mig selv, og jeg elskede Gud, der havde forundt mig det.

En Dag gaar en ung Mand gjennem en Gade, han løber paa en Kvinde, han ser paa hende, han vender sig om efter hende, og han gaar videre. Han kjender ikke denne Kvinde, hun har Glæder, Sorger, Kjærlighed, hvori han ikke har Del. Han existerer ikke for hende, og hvis han talte til hende, vilde hun maaske bide ham af, ligesom Marguerite gjorde det ved mig. Der gaar Uger, Maaneder, Aar og pludselig, efter at hver paa

forskjellig Maade har fulgt sin Skjæbnes Bestemmelse, stiller Tilfældets logiske Sammenhæng dem Ansigt til Ansigt. Denne Kvinde bliver denne Mands Elskerinde og elsker ham. Hvorledes? Hvorfor? Deres to Existentser blive til een, næppe ere de komne til at lære hinanden at kjende, førend det forekommer dem, at det bestandig har været saaledes, og Alt, hvad der er gaaet forud, svinder bort af de to Elskendes Erindring. Ja, man maa indrømme, at det er ejendommeligt.

Hvad mig selv angaar, saa erindrede jeg ikke mere, hvorledes jeg havde levet den foregaaende Dag. Hele mit Væsen strømmede over i Glæde over Erindringen af de Ord, som vi have vexlet i denne første Nat. Enten havde Marguerite Evne til at bedrage, eller ogsaa nærede hun for mig den pludselig opdukkende Lidenskab, der fødes af det første Kys, og som iøvrigt undertiden dør paa samme Maade, som den er kommen til Verden.

Jo mere jeg tænkte derover, desto mere sagde jeg til mig selv, at Marguerite ikke havde nogen Grund til at affektere en Kjærlighed, som hun ikke følte, jeg sagde ogsaa til mig selv, at Kvinderne have to Slags Kjærlighed, af hvilke den ene kan være Resultatet af den anden, de kunne elske med Hjærtet eller med Sandserne. Ofte tager en Kvinde en Elsker blot for at give efter for sine Sandsers Villie og lærer derigjennem uden at have lagt an derpaa den ulegemlige Kjærlighed at kjende, hun lever derefter udelukkende paa sit Hjærte;

ofte lærer en ung Kvinde, der i Ægteskabet kun søger to rene Tilbøjeligheders Forening, pludselig den fysiske Kjærlighed at kjende, denne energiske Kulmination af Sjælens dydigste Indtryk.

Midt under disse Tanker faldt jeg i Søvn. Jeg blev vækket ved at modtage et Brev fra Marguerite. Brevet indeholdt følgende Ord:

„Her er min Ordre: Iaften i „Vaudeville-Theatret“. Kom i tredie Mellemakt.

M. G.“

Jeg stak Brevet ind i et Spejl for at have Bevis for Virkeligheden, naar jeg, som det undertiden skete, begyndte at tvivle paa den.

Hun sagde ikke Noget om, at jeg skulde komme i Dagens Løb, og jeg vovede ikke at gaa hen til hende, men jeg havde et saadant Begjær efter at se hende inden Aften, at jeg gik ud i de elysæiske Marker, hvor jeg ligesom den foregaaende Dag saa hende kjøre ud og vende tilbage igjen.

Klokken syv var jeg i „Vaudeville-Theatret“.

Aldrig før var jeg kommen saa tidlig.

Logerne fyldtes den ene efter den anden, men een stod tom: Prosceniumslogen.

Da tredie Akt begyndte, hørte jeg Døren til Logen gaa op. Jeg havde omtrent havt mine Øjne ufravendt hvilende paa den. Marguerite viste sig.

Hun gik lige hen til Logeranden, saa ned i Parquettet, og da hun fik Øje paa mig, hilste hun med et Blik.

Hun var henrivende skjøn den Aften.

Var det mig, der var Skyld i dette Koketteri? Elskede hun mig tilstrækkelig til at tro, at jo skjønnere jeg fandt hende, desto lykkeligere var jeg. Hvis det havde været hendes Hensigt, saa lykkedes det hende at naa den, thi saa snart hun viste sig, vendte alle Hoveder sig til Siden, og selv Skuespillere, der var paa Scenen, saa op for at se, hvem det var, der ved sin blotte Tilsynekomst distraherede Tilskuerne i den Grad.

Og det var mig, der havde Nøglen til denne Kvindes Lejlighed i min Lomme, og om tre eller fire Timer skulde hun paany være min.

Man gaar i Rette med dem, der ruinere sig for Skuespillerinder og kjendte Kvinder; det, der forbauser mig, er, at de ikke gjør tyve Fold flere Dumheder for dem, end de gjør. Man maa som jeg have levet med i det Liv for rigtig at forstaa, hvorledes den daglige Pirring, som de gjennem Bagateller giver deres Elskers Forfængelighed, holder Hjærtets Kjærlighed fast.

Prudence kom ind og satte sig i Logen, og en Mand, i hvem jeg kjendte Grev de G., satte sig i Baggrunden.

Ved Synet af ham gik der en Kulde gjennem mit Hjærte. Marguerite lagde uden Tvivl Mærke til det Indtryk, som denne Mands Tilstedeværelse i hendes Loge gjorde paa mig, thi hun smilede atter til mig, og idet hun vendte Ryggen til Greven, syntes hun at være meget optaget af

Stykket. Da vi naaede tredie Mellemakt, vendte hun sig om og sagde et Par Ord. Greven forlod Logen, og Marguerite gjorde Tegn til mig, at jeg skulde komme.

„Godaften," sagde hun, da jeg kom ind, og rakte mig Haanden.

„Godaften," svarede jeg henvendt til Marguerite og Prudence.

„Sæt Dem ned."

„Pladsen er jo optaget. Kommer Greven ikke igjen?"

„Jo, men jeg har sendt ham efter Konfekt, for at vi kunde tale sammen et Øjeblik alene. Fru Duvernoy hører til de Indviede."

„Ja, kjære Børn, vær bare rolige, jeg skal ikke sige Noget."

„Hvad gaar der af Dem iaften?" sagde Marguerite og rejste sig. Hun gik hen i Logens Mørke og kyssede mig paa Panden.

„Jeg er ikke rigtig rask."

„Saa maa De gaa til Sengs," sagde hun med dette Anstrøg af Ironi, der laa saa godt for hendes fine, aandrige Hoved.

„Hvor?"

„Hjemme."

„De veed godt, at jeg ikke kan sove der."

„Saa maa De heller ikke komme her og være muggen, fordi der er en Herre i min Loge."

„Det er ikke derfor."

„Jo, det har jeg allerede mærket, men det

er ikke rigtigt af Dem! Naa, nu taler vi ikke mere om det. Efter Forestillingen kommer De hen til Prudence, og der kan De saa blive, til jeg kalder paa Dem. Forstaar De?“

„Ja! Kan jeg Andet end adlyde!“

„De elsker mig altsaa stadig?“

„Og det spørger De om!“

„De har tænkt paa mig?“

„Hele Dagen.“

„Veed De hvad, jeg frygter virkelig for, at jeg skal blive alvorlig forelsket i Dem. Henvend De dem hellere til Prudence.“

„Aa, lad nu være,“ sagde den store Kvinde.

„Gaa nu tilbage til Deres Plads. Om lidt kommer Greven, og det er ingen Nytte til, at han ser Dem her.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi De ikke holder af at se ham.“

„Det har ikke Noget at sige, men dersom De blot havde sagt mig, at De vilde i Varietee-Theatret iaften, saa kunde jeg ligesaa godt have kjøbt Loge til Dem som han.“

„Uheldigvis har han kjøbt den, uden at jeg har anmodet ham derom, og bad om at faa Lov til at gaa med. De veed meget godt, at jeg ikke kunde sige nej. Alt hvad jeg kunde gjøre var at skrive Dem til, hvor jeg gik hen, for at De kunde træffe mig, og fordi jeg selv glædede mig til at gjense Dem saa snart som muligt; men naar det

er Takken, saa skal jeg nok være klogere en anden Gang.“

„Undskyld, det er mig, der har Uret.“

„Med Fornøjelse, men gaa nu pænt ned paa Deres Plads og vær først og fremmest ikke jaloux.“

Hun kyssede mig atter, og jeg gik.

I Gangen mødte jeg Greven, der kom igjen.

Jeg gik tilbage til min Plads.

Naar Alt kom til Alt, var Grevens Tilstedeværelse i Marguerites Loge den naturligste Ting af Verden. Han havde været hendes Elsker, han havde sendt hende Billetter, han havde fulgt hende i Theatret, alt det var jo saa rimeligt, og fra det Øjeblik, jeg havde taget en Kvinde som Marguerite til Elskerinde, maatte jeg ogsaa finde mig i hendes Vaner.

Alligevel var jeg meget ulykkelig hele Aftenen, og jeg var dybt nedslaaet, da jeg begav mig afsted efter at have set Prudence, Greven og Marguerite stige op i den Vogn, der ventede dem.

Et Kvarter senere var jeg alligevel hos Prudence. Hun var knap kommen indenfor Døren.

Trettende Kapitel.

„De er næsten kommen ligesaa hurtigt som vi,“ sagde Prudence.

„Ja," svarede jeg mekanisk. „Hvor er Marguerite?"

„Hun er ovre hos sig selv."

„Alene?"

„Sammen med Greven."

Jeg gik op og ned med lange Skridt.

„Hvad gaar der af Dem?"

„Tror De, det er morsomt at gaa og vente paa, at Greven skal forlade Marguerite?"

„Nu er De urimelig. De kan da forstaa, at Marguerite ikke kan jage Greven paa Porten. Han har kjendt hende længe, og han har altid givet hende mange Penge, og det gjør han endnu. Marguerite bruger over hundrede Tusinde Francs om Aaret, og hun har stor Gjæld. Hertugen sender hende Alt, hvad hun beder om, men hun har ikke altid Mod til at bede om saa meget, som hun har Brug for. Hun maa ikke bryde med Greven, der mindst giver hende tolv Tusinde Francs om Aaret. Marguerite holder meget af Dem, kjære Ven, men Deres Forbindelse med hende maa i hendes og Deres Interesse ikke blive til Alvor. Det er ikke med syv, otte Tusinde Francs om Aaret, at man kan tilfredsstille en saadan Kvindes Luxus. Det strækker knap til for at holde Hest og Vogn. Tag Marguerite for det, hun er, en god, velbegavet, smuk Pige, og vær hendes Elsker i en Maaned eller to, send hende Bouketter, Konfekt og Theaterbilletter, men sæt Dem ingen Fluer i Hovedet og lad først og fremmest være med at opføre latterlige

Scener af Jalousie. De veed dog nok, med hvem De har at gjøre, Marguerite er intet Dydsmønster. Hun synes godt om Dem, og De holder meget af hende, Resten skal De ikke bekymre Dem om. Det er mageløst af Dem at spille forurettet! De har den smukkeste Elskerinde i Paris! Hun modtager Dem i en elegant Lejlighed, hun er oversaaet med Diamanter, hun koster Dem ikke en Skilling, hvis De ikke vil, og saa er De endda ikke tilfreds. De forlanger min Sandten formeget.“

„Ja vist har De Ret, men det er stærkere end mig; den Tanke, at denne Mand er hendes Elsker, gjør mig forfærdelig ondt.“

„Men er han for det Første hendes Elsker,“ spurgte Prudence. „Det er en Mand, som hun har Brug for, det er det Hele. I to Dage har hun holdt sin Dør lukket for ham, da han imorges kom og tilbød hende at gaa i Theatret, kunde hun ikke gjøre Andet end at tage mod Tilbudet og lade ham ledsage hende. Han har fulgt hende hjem, han er gaaet et Øjeblik op med hende, han vil ikke blive hos hende, eftersom De venter her, alt det synes mig at være meget naturligt. Iøvrigt har De jo ikke havt Noget at indvende mod Hertugen.“

„Ja, men det er en gammel Mand, og jeg er sikker paa, at Marguerite ikke er hans Elskerinde. Desuden kan man jo ofte finde sig i een Forbindelse, uden at man kan finde sig i to. Naar man er saa overbærende, kan det let faa Udseende

af Beregning og give den Mand, der samtykker deri, selv om han gjør det af Kjærlighed, en vis Lighed med dem, der en Etage lavere gjør sig en Forretning af at indvilge og Fordel af Forretningen.“

„Kjære, hvor De er gammeldags! Hvormange fine, elegante, rige Folk har jeg ikke set gjøre det, som jeg raader Dem til, og det uden Selvovervindelse, uden at skamme sig, uden at gjøre sig Bebrejdelser. Det ser man jo hver Dag. Hvordan vilde De have, at de Kvinder, der blive betalte i Paris, skulde holde det gaaende, som de gjøre, dersom de ikke havde tre, fire Venner paa een Gang? Der findes ikke den Formue, om den end er nok saa stor, der alene kan slaa til for at dække hendes Udgifter. En Formue, der giver en halv Million Francs om Aaret, er meget betydelig i Frankrig, og dog vilde en saadan Formue ikke slaa til, min Kjære. Jeg skal forklare Dem hvorfor: En Mand, der er saaledes situeret, holder en flot Lejlighed, Heste, Tjenere, Vogne, Jagtselskaber og Venner; han er ofte gift, han har Børn, han har Heste paa Væddeløbsbanen, han spiller, han rejser, og hvad veed jeg. Alle hans Vaner ere indrettede saaledes, at han ikke kan frigjøre sig fra dem uden enten at faa Ord for at være ruineret eller gjøre Skandale. Naar alt dette regnes sammen, saa kan en Mand med en halv Million om Aaret ikke give en Kvinde mere end fyrre, halvtredsindstyve Tusind, og det er endda

meget. Andre Forbindelser maa saa supplere det Nødvendige. Med Marguerite er Forholdet endda særlig heldigt, ved et Himmelens Mirakel er hun faldet over en rig Gamling paa ti Millioner, hvis Hustru og Datter ere døde, som kun har Neveuer, der selv ere formuende, og som giver hende Alt, hvad hun forlanger, uden at fordre Noget til Gjengjæld, men hun kan ikke bede ham om mere end halvfjerdssindstyve Tusinde Francs om Aaret, og jeg er sikker paa, at dersom hun vilde forlange mere, saa vilde han til Trods for sin Formue og den Hengivenhed, han nærer for hende, nægte hende det.

Alle de unge Mennesker, der i Paris har tyve, tredive Tusind Francs, det vil sige, som næppe have nok til at leve i den Verden, hvor de færdes, veed meget godt, naar de ere Elskere hos en Kvinde som Marguerite, at hun kun kan betale sin Lejlighed og sit Tjenerhold med det, de giver hende, de fortæller hende ikke, at de veed det, de lader, som om de Intet veed, og naar de have faaet nok af det, gaar de deres Vej. Dersom de har den Forfængelighed at ville betale det Hele, ruinere de sig som Fæhoveder og ende med at lade sig dræbe i Afrika efter at have efterladt sig en Gjæld paa hundrede tusind Francs i Paris. Tror De, at Kvinden er dem taknemmelig for det? Ikke i mindste Maade. Tværtimod, hun siger, at hun har offret dem sin Stilling, og at hun har tabt Penge, medens hun levede sammen med dem.

De synes, at alle disse Detailler ere skamløse, ikke sandt? Men de ere sande. De er et elskværdigt Menneske, som jeg holder meget af, men i tyve Aar har jeg levet mellem den Slags Kvinder, jeg veed, hvem de er, og hvad de ere værd, jeg vilde nødig se Dem tage det Lune alvorligt, som en smuk Kvinde har givet efter for overfor Dem.

Men lad os nu ogsaa sætte," vedblev Prudence, „at Marguerite elsker Dem tilstrækkeligt til at renoncere paa Greven og Hertugen i Tilfælde af, at denne kom under Vejr med Deres Forbindelse og stillede hende Valget mellem Dem og sig. Det Offer, hun da vilde bringe Dem, vilde være enormt, det er uomtvisteligt. Men hvilket Offer vilde De kunne bringe, som kunde veje op herimod? Naar De er bleven mæt, naar De ikke har Lyst længere, hvad vil De saa gjøre for at erstatte hende det, som hun har tabt? Intet! De har isoleret hende fra den Verden, til hvilken hendes Formue og Fremtid knyttede sig, hun har givet Dem sine skjønneste Aar, og hun vil være glemt. Enten vil De opføre Dem som Mændene i Almindelighed: De vil kaste hende hendes Fortid i Ansigtet, De vil sige til hende, at naar De forlader hende, gjør De kun det Samme, som hendes øvrige Elskere have gjort, og De vil overlade hende til den sikkre Elendighed; eller ogsaa vil De opføre Dem som en hæderlig Mand, og idet De føler Dem forpligtet til at beholde hende

hos Dem, vil De overgive Dem selv til den uundgaaelige Livsruin, thi denne Forbindelse, der undskyldes hos den unge Mand, vil aldrig blive den modne Mand tilgivet. Den vil blive en Hindring for Alt, den vil berøve Dem Familien og Ærgjærrigheden, der tilsammen ere Mandens anden og sidste Kjærlighed.

Tro mig, min Ven. Tag Tingene, som de er, og Kvinderne for, hvad de er, og giv ikke en betalt Pige Retten til at kalde sig Deres Kreditor, i hvad Retning det saa end maatte være.“

Det var saa fornuftigt og logisk raisonneret, at jeg ikke havde troet Prudence i Stand dertil. Jeg havde ikke Noget at svare hende, da hun jo havde Ret; jeg gav hende Haanden og takkede hende for hendes gode Raad.

„Naa, bort med alle disse triste Theorier, og le hellere! Livet er skjønt, min Kjære, det kommer blot an paa det Glas, man ser det igjennem. Spørg blot Deres Ven Gaston. Det er en Mand, der gjør Indtrykket af at forstaa Kjærligheden paa samme Maade som jeg. Det, som De skal tænke paa, dersom De ikke vil spille en flov Rolle, det er, at der her tæt ved Siden af er en smuk Pige, der utaalmodigt venter paa, at den Mand, der er hos hende, skal gaa, som tænker paa Dem, og som elsker Dem, det er jeg sikker paa. Sæt Dem nu hen ved Vinduet sammen med mig og lad os se paa, at Greven tager bort for strax at overlade os sin Plads.“

Prudence aabnede Vinduet, og vi hældede os Begge ud over Balkonens Gelænder.

Hun saa paa de faa Forbipasserende; jeg drømte. Alt, hvad hun havde sagt mig, boblede i Hjærnen paa mig, og jeg kunde ikke frigjøre mig fra at indrømme, at hun havde Ret. Men den virkelige Kjærlighed, jeg nærede til Marguerite, vilde ikke forsone mig med disse Fornuftsgrunde. Af og til udstødte jeg da ogsaa Suk, der fik Prudence til at se hen paa mig og trække paa Skuldrene som en Læge, der mistvivler om at helbrede en Syg.

„Hvor man dog mærker Livets Korthed gjennem Følelsernes Hurtighed," sagde jeg til mig selv. „Jeg har kun kjendt Marguerite i otte Dage, hun har kun været min Elskerinde siden igaar, og allerede har hun erobret min Tanke, mit Hjærte og mit Liv saaledes, at Grevens Visit forekommer mig at være en Ulykke."

Endelig gik Greven, steg op i sin Vogn og forsvandt.

I samme Øjeblik hørte vi Marguerite kalde.

„Skynd Jer at komme," sagde hun, „nu bliver Bordet dækket, vi skal spise til Aften."

Da jeg traadte ind, løb Marguerite mig i Møde, sprang mig om Halsen og kyssede mig af al Magt.

„Er vi stadig muggen?" spurgte hun.

„Nej, det er gaaet over," sagde Prudence,

„jeg har snakket Moral med ham, og han har lovet at være fornuftig.“

„Det kan jeg lide.“

Marguerite var allerede iført hvid Friserkaabe.

Alle satte sig til Bords.

Marguerite havde Alt: Charme, Elskværdighed, Underholdningsevne, og af og til blev jeg nødt til at indrømme, at jeg ikke havde Ret til at forlange Andet af hende. Hvormange Andre vilde være henrykte i mit Sted, og som Hyrden hos Virgil havde jeg kun at nyde de Friheder, som en Gud eller rettere en Gudinde tilstod mig.

Jeg prøvede paa at føre Prudences Theorier ud i Praxis og være ligesaa munter som de to Andre, men hvad der hos hende var Natur var hos mig Anstrængelse, og min nerveuse Latter, som de lod sig besnære af, var lige ved Taarer.

Endelig var Aftensmaaltidet færdigt, og jeg var alene med Marguerite. Som hun plejede, gik hun hen og satte sig paa Tæppet foran Ilden, medens hun sørgmodig stirrede ind i Kaminens Flamme.

Hun tænkte! Paa hvad? Jeg veed det ikke, men jeg betragtede hende med Kjærlighed, næsten med Rædsel, naar jeg tænkte paa, hvad jeg var rede til at lide for hendes Skyld.

„Veed Du, hvad jeg tænker paa?“

„Nej.“

„Jeg tænker paa en Ordning, som jeg har fundet ud af.“

„Hvad er det for en Ordning?“

„Det kan jeg ikke endnu betro Dig, men jeg kan sige Dig, hvad Resultatet vil blive. Det vil blive det, at jeg i Løbet af en Maaned vil være fri, jeg vil ikke mere skylde Noget bort, og vi kunne tage sammen paa Landet.“

„Og Du kan ikke sige mig, ved hvilket Middel?“

„Nej, Du maa blot elske mig, som jeg elsker Dig, saa vil Alt lykkes.“

„Og det er Dig alene, der har udfundet denne Ordning?“

„Ja.“

„Og Du vil sætte det i Værk alene?“

„Ja, jeg vil have Ulejligheden ganske alene,“ sagde Marguerite med et Smil, som jeg aldrig glemmer, „men vi ville begge to høste Fordelen.“

Jeg kunde ikke lade være at blive rørt ved disse Ord, thi jeg kom til at tænke paa Manon Lescaut, der spiser Hr. de B.'s Penge op sammen med Desgrieux.

Jeg svarede i en lidt kort Tone, idet jeg rejste mig:

„De maa tillade mig, kjære Marguerite, ikke at dele Fordelene ved Andet, end hvad jeg selv paatager mig og selv udnytter.“

„Hvad skal det sige?“

„Det skal sige, at jeg har Greven mistænkt for at have hjulpet Dem med denne Ordning, men

jeg vil hverken have at bestille med dens Gjennemførelse eller dens Fordele.“

„De er et Barn. Jeg troede, De elskede mig. Dersom jeg har taget fejl, er det saa meget desto bedre.“

Samtidig rejste hun sig, aabnede Klaveret og gav sig til at spille: „L'invitation à la valse“, indtil hun naaede det svage Punkt, hun aldrig kunde komme over.

„Var det af Vane, eller var det, fordi hun vilde minde mig om den Dag, da vi havde lært hinanden at kjende? Alt, hvad jeg veed, er, at med denne Melodi vendte Minderne tilbage. Jeg gik hen til hende, jeg tog hendes Hoved mellem mine Hænder og kyssede det.

„Tilgiv mig,“ sagde jeg til hende.

„Det ser De jo, at jeg gjør,“ svarede hun, men husk vel paa, at vi kun er naaet til vor Kjærligheds anden Dag, og at jeg allerede har Noget at tilgive. De holder kun daarligt Deres Løfte om blind Lydighed.“

Hvad vil De have, jeg skal gjøre, Marguerite? jeg elsker Dem altfor højt, og jeg er jaloux paa den mindste af Deres Tanker. Det, De før foreslog, gjorde mig gal af Glæde, men det Mysterium, der gaar forud for Realisationen af Forehavendet, snører mit Hjærte sammen.“

„Lad os nu tale lidt fornuftigt med hinanden,“ begyndte hun atter, idet hun tog begge mine Hænder og betragtede mig med et henrivende Smil,

som jeg umulig kunde modstaa. „De elsker mig, ikke sandt, og De vilde være lykkelig ved at kunne tilbringe tre, fire Maaneder alene sammen med mig paa Landet? Ogsaa jeg vilde være lykkelig ved denne Ensomhed paa Tomandshaand, jeg vil imidlertid ikke blot være lykkelig derved, jeg vil ogsaa have det nødig for mit Helbred. Jeg kan ikke forlade Paris i saa lang Tid uden at ordne mine Affairer, og en Kvinde i min Stilling har altid meget indviklede Affairer. Godt! Jeg har imidlertid fundet et Middel til at forene begge Dele, Ordningen af mine Affairer og Kjærligheden til Dem, ja til Dem, le ikke, jeg elsker Dem, og saa kommer De med Deres store Mine og Deres store Ord. Barn, tre Fold Barn, husk dog kun det Ene, at jeg elsker Dem, og gjør Dem ingen Bekymringer for Resten. Er vi enige?“

„Vi er enige om Alt, hvad De vil, det veed De jo godt.“

„Inden en Maaned skal vi saa være ude i en eller anden Landsby, hvor vi spadsere ved Havets Bred og drikke Mælk. Det synes Dem besynderligt, at jeg taler saaledes, jeg, Marguerite Gautier. Det kommer deraf, min Ven, at naar dette Liv i Paris, der synes at gjøre mig saa lykkelig, ikke længere hidser mig, saa kjeder det mig, og saa faaer jeg pludselig Længsler mod en mere rolig Existents, der gjenkalder mig min Barndom. Hvad man saa end er bleven til, saa har man dog altid havt en Barndom. De kan være ganske rolig. Jeg

vil ikke fortælle Dem, at jeg er Datter af en afskediget Oberst og opdraget i fin Familie. Jeg er en tarvelig Pige fra Landet, og endnu for sex Aar siden kunde jeg ikke skrive mit Navn. Hvorfor er De den Første, til hvem jeg henvender mig med Ønsket om at dele Glæden ved den Lyst, der er kommet over mig? Det er vistnok, fordi jeg har følt, at De elsker mig for min Skyld, medens alle de Andre kun have elsket mig for deres Skyld.

Jeg har ofte været paa Landet, men aldrig saadan, som jeg har villet det. Nu regner jeg paa Dem for at opnaa denne blide Lykke, derfor maa De ikke være slem, men tilstaa mig den Gunst. De maa sige til Dem selv: Hun vil ikke blive gammel, og en Dag vil jeg bebrejde mig, at jeg ikke har gjort det Første, hun bad mig om, og som dog var saa let at opfylde.“

Hvad skulde jeg svare paa saadanne Ord, især med Erindringen om den første Kjærlighed og i Forventningen om den kommende.

En Time senere holdt jeg Marguerite i mine Arme, og der var ikke den Ting, hun ikke kunde have bedt mig om at gjøre, uden at jeg vilde have adlydt hende.

Før jeg forlod hende, sagde jeg:

„Iaften!“

Hun omfavnede mig hæftigt, men hun svarede ikke.

I Løbet af Dagen modtog jeg derpaa følgende Brev:

„Kjære Ven!

Jeg er lidt lidende, og Lægen har paalagt mig Ro. Jeg gaar tidlig til Sengs og vil ikke komme til at se Dem, men for at give Dem Erstatning venter jeg Dem imorgen Middag. Jeg elsker Dem.“

Det Første, jeg sagde, var: Hun bedrager Dig!

En kold Sved perlede paa min Pande, thi jeg elskede allerede denne Kvinde for højt til, at en saadan Tanke ikke skulde ryste mig.

Saa faldt den Tanke mig ind, at da jeg havde Nøglen til hendes Værelse, kunde jeg gaa hen og se til hende som sædvanlig. Paa den Maade vilde jeg hurtigt kunne faae Vished, og dersom jeg traf en Mand, vilde jeg give ham et Ørefigen.

Imidlertid gik jeg ud i de elysæiske Marker; jeg ventede fire Timer. Hun kom ikke. Om Aftenen opsøgte jeg alle de Theatre, hvor hun plejede at komme. Klokken elleve gik jeg hen i Antin-Gade. Der var ikke Lys, jeg ringede alligevel.

Portneren spurgte, hvor jeg skulde hen.

„Til Frøken Gautier,“ svarede jeg.

„Hun er ikke kommen hjem.“

„Saa gaar jeg op og venter.“

„Der er Ingen hjemme.“

Da jeg havde hendes Nøgle, kunde jeg have forceret Indgangen, men jeg frygtede for at fremkalde en latterlig Scene, og jeg gik.

Men jeg gik ikke hjem. Jeg kunde ikke for-

lade Gaden, og jeg tabte ikke det Hus, hvor Marguerite boede, af Syne. Jeg havde paa Fornemmelsen, at jeg vilde komme under Vejr med Noget, og at min Mistanke vilde blive bestyrket.

Ved Midnatstid standsede en Vogn, som jeg godt kjendte, udenfor Nummer 9.

Greven steg ud og gik ind. Han gav Kusken Ordre til at kjøre.

Et Øjeblik haabede jeg, at han skulde faae samme Besked som jeg, at Marguerite ikke var hjemme, og at jeg skulde se ham komme ud igjen, men Klokken fire om Morgenen stod jeg endnu og ventede.

Nu har jeg lidt meget i tre Uger, men det er Intet i Sammenligning med, hvad jeg led den Nat.

Fjortende Kapitel.

Da jeg kom hjem, gav jeg mig til at græde som et Barn.

Under Trykket af Beslutninger, som man fatter i Feber, og som man altid tror sig i Stand til at sætte i Værk, sagde jeg til mig selv, at jeg strax maatte bryde med denne Kjærlighed, og utaalmodigt ventede jeg paa Dagen for at indtage min tidligere Plads og vende tilbage til min Fader og

Søster, hvis dobbelte Kjærlighed jeg var sikker paa, ikke svigtede mig.

Imidlertid vilde jeg ikke tage Afsked, uden at Marguerite vidste hvorfor. Kun en Mand, der ikke elsker mere, forlader sin Elskerinde uden at skrive til hende.

Jeg lavede mindst tyve Breve i Hovedet.

Jeg havde havt at gjøre med en Kvinde, der var ligesom de Andre, og jeg havde idealiseret hende altfor meget. Det var klart, at hun havde behandlet mig som en Skoledreng, idet hun dækkede over sit Bedrageri ved en Udvej, der var saa tarvelig, at den var fornærmende.

Denne Kvinde maatte man forlade uden at give hende den Satisfaktion at vide, hvad dette Brud lod mig lide. Saa skrev jeg da med min mest elegante Haandskrift, men med Raseriets og Smertens Taarer i Øjnene Følgende:

„Min kjære Marguerite!

Jeg haaber ikke, Deres Indisposition igaar har videre at betyde. Klokken elleve om Aftenen kom jeg for at høre til Dem og fik det Svar, at De ikke var kommen hjem endnu. Greven var mere heldig end jeg, thi han kom nogle Minutter senere, og Klokken fire om Morgenen var han endnu hos Dem.

Undskyld de trættende Timer, som jeg har ladet Dem tilbringe, og vær forvisset om, at jeg

aldrig vil glemme de lykkelige Øjeblikke, som jeg skylder Dem.

Jeg vilde gjerne være kommen for at se til Dem idag, men det er min Mening at tage hjem til min Fader.

Farvel, min kjære Marguerite! Jeg er hverken tilstrækkelig rig til at elske Dem, som jeg vil, eller fattig nok til at elske Dem, som De vil. Jeg beder Dem derfor glemme et Navn, der kan være Dem saa temmelig ligegyldigt, ligesom jeg glemmer en Lykke, der blev umulig at opnaa.

Jeg sender Dem Deres Nøgle tilbage, som jeg aldrig har benyttet, og som De maaske kan have Brug for, dersom De ofte er syg som igaar."

Som De ser, havde jeg ikke den Kraft at kunne ende Brevet uden en ironisk Uforskammethed, der beviste, hvor forelsket jeg endnu var.

Jeg læste og læste dette Brev mindst ti Gange, og den Tanke, at det vilde gjøre Marguerite ondt, beroligede mig lidt. Jeg prøvede paa at sætte mig ind i de Følelser, hun vilde nære ved Modtagelsen, og da min Tjener Klokken otte om Morgenen kom ind til mig, gav jeg ham det strax til Besørgelse.

Skal jeg have Svar tilbage, spurgte Joseph, min Tjener hed Joseph som alle Tjenere.

Hvis de spørger, om Du skal have Svar tilbage, saa sig, at det veed Du ikke, og vent.

Jeg klyngede mig endnu til det Haab, at hun skulde svare.

Medens Tjeneren var borte, var jeg i en yderst ophidset Tilstand. Hver Gang jeg tænkte paa, hvorledes Marguerite havde vist mig Kjærlighed, spurgte jeg mig selv, med hvilken Ret jeg skrev et saa uforskammet Brev til hende, da hun kunde svare, at det ikke var Greven, der bedrog mig, men mig, der bedrog Greven. Men naar jeg saa tænkte paa den Ed, denne Kvinde havde svoret mig, syntes jeg, at det var altfor blødt, og at der ikke fandtes Ord stærke nok til at revse en Kvinde, der lo af en Kjærlighed, der var saa oprigtig som min! Saa sagde jeg til mig selv, at jeg hellere skulde have ladet være at skrive, men være gaaet hen til hende om Dagen, saa kunde jeg selv have nydt de Taarer, som jeg havde ladet hende udgyde.

Jeg endte med at spørge mig selv, hvad hun vilde svare, idet jeg allerede var forberedt paa den Undskyldning, som hun vilde give mig.

Joseph kom tilbage.

„Naa“, sagde jeg til ham.

„Fruen sov endnu, men saa snart hun ringede, skulde hun faae Brevet, og dersom der var Svar, skulde det blive bragt.“

Hun sov!

Mindst tyve Gange tænkte jeg paa at sende Bud efter Brevet, men jeg sagde stadig til mig selv:

„Maaske har hun allerede faaet det, og det vil se ud, som om jeg trak mig tilbage.“

Jo mere det Tidspunkt nærmede sig, da det

var sandsynligt, at hun vilde svare mig, desto mere beklagede jeg, at jeg havde skrevet.

Klokken blev ti, elleve, tolv.

Klokken tolv var jeg lige paa Nippet til at gaa til Stævnemødet, som om Intet var passeret. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre for at sprænge den Jernring, der omsluttede mig.

Saa tænkte jeg med den Overtro, der er karakteristisk for Folk, der vente, at hvis jeg gik ud, vilde jeg finde Svar, naar jeg kom hjem.

Jeg gik ud under Paaskud af at ville spise Frokost. I Stedet for at spise, hvor jeg plejede, valgte jeg en Kafée, der laa saaledes, at jeg kom til at gaa gjennem Antin-Gade. Hver Gang jeg saae et Kvindemenneske langt borte, troede jeg, at det var Nanine, der kom med Svar. Jeg gik gjennem Antin-Gade uden en Gang at møde et Bybud. Jeg gik ind paa en Kafée, og Opvarteren serverede, hvad han havde Lyst til, jeg spiste Intet.

Uvilkaarligt hvilede mine Øjne uafbrudt paa Taffeluhret.

Jeg gik hjem igjen, fast forvisset om at ville finde et Brev fra Marguerite.

Portneren havde ikke faaet noget. Endnu satte jeg min Lid til Tjeneren. Han havde ikke set Nogen, siden jeg var gaaet.

Hvis Marguerite havde villet svare, maatte hun have gjort det for lang Tid siden.

Saa begyndte jeg at beklage de Udtryk, jeg

havde valgt i mit Brev. Jeg burde have tiet fuldstændig stille, det vilde have gjort hende urolig, thi naar jeg ikke var kommen til den fastsatte Tid, vilde hun have spurgt om Grunden til min Udeblivelse, og der havde da været Anledning til at svare hende. I saa Fald havde hun ikke havt anden Udvej end at retfærdiggjøre sig, og det var det, jeg vilde have, hun skulde gjøre. Jeg følte allerede, at hvilken Grund hun end havde givet, saa vilde jeg have troet paa den, og at jeg vilde have foretrukket alt Andet end ikke at se hende mere.

Jeg endte med at forestille mig, at hun vilde komme til mig, men Timerne gik, og hun kom ikke.

Marguerite var absolut ikke som alle andre Kvinder, thi der er meget Faa, som, naar de modtage et Brev som det, jeg havde skrevet, ikke svare Et eller Andet.

Klokken fem gik jeg ud i de elysæiske Marker.

„Hvis jeg møder hende“, tænkte jeg, „vil jeg paatage mig en ligegyldig Mine, og hun vil være overbevist om, at jeg ikke tænker mere paa hende.“

Ligesom jeg drejede om et Gadehjørne, saae jeg hendes Vogn komme. Mødet var saa pludseligt, at jeg blegnede. Jeg veed ikke, om hun lagde Mærke til min Bevægelse, selv var jeg saa forvirret, at jeg kun saae hendes Vogn.

Jeg fortsatte ikke min Spadseretur ud i de elyæsiske Marker, jeg stod stille og saae paa The-

aterplaklaterne, thi jeg havde endnu en Mulighed for at kunne se hende een Gang til.

Der var Premiére i Palais-Royal-Theatret. Marguerite vilde ganske sikkert overvære den.

Klokken syv var jeg i Theatret. Alle Loger fyldtes, men Marguerite kom ikke.

Saa forlod jeg Palais-Royal og opsøgte alle de Theatre, hvor hun oftest plejede at komme: Vaudeville, Variétés og Opera-Comiques.

Hun var intetsteds.

Skulde mit Brev have gjort hende saa ondt, at hun ikke brød sig om at gaae paa Komedie, eller skulde hun frygte for at træffe mig og vilde undgaa en Forklaring.

Det var dette, som min Forfængelighed indgav mig, medens jeg spadserede paa Boulevarden og mødte Gaston, der spurgte mig, hvorfra jeg kom.

„Fra Palais-Royal.“

„Naa, jeg kommer fra Operaen. Jeg troede, jeg havde truffet Dem der.“

„Hvorfor det?“

„Fordi Marguerite var der.“

„Saa! var hun der?“

„Ja.“

„Alene?“

„Nej, sammen med en af sine Veninder.“

„Ikke Andre?“

„Grev G. kom et Øjeblik ind i hendes Loge, men hun gik sammen méd Hertugen. Jeg ventede hvert Øjeblik at se Dem. Der stod en Plads ledig

hele Aftenen ved Siden af mig, og jeg var sikker paa, at det var Deres.“

„Hvorfor skulde jeg gaa allevegne, hvor Marguerite gaar?“

„De er jo for Pokker hendes Tilbeder.“

„Hvem har sagt det?“

„Det har Prudence. Jeg mødte hende igaar. Maa jeg ønske Dem til Lykke, kjære Ven, det er en smuk Veninde, som ikke Enhver kan faae. Pas vel paa hende, hun gjør Dem Ære.“

Denne jævne Bemærkning fra Gaston viste mig, hvor latterlig min Mistænksomhed var.

Havde jeg truffet ham den foregaaende Dag, og havde talt saaledes til mig, vilde jeg næppe have skrevet det tossede Brev, jeg havde sendt afsted om Morgenen.

Jeg var lige paa Springet til at gaa hen til Prudence og at sende hende over til Marguerite for at sige til hende, at jeg vilde tale med hende. Jeg frygtede imidlertid for, at hun for at tage Hævn ikke vilde tage imod mig, og jeg gik hjem efter at være gaaet gjennem Antin-Gade.

Jeg spurgte atter Portneren, om han ikke havde et Brev til mig.

„Nej.“

Hun har villet se, om jeg vil gjøre et nyt Skridt, og om jeg vil tage mit Brev i mig igjen, tænkte jeg ved mig selv, idet jeg gik til Ro. Men naar hun nu ser, at jeg ikke skriver, saa vil hun nok skrive imorgen.

Den Aften følte jeg rigtig, hvad jeg havde gjort. Jeg var alene, jeg kunde ikke sove, jeg fortæredes af Uro og Jalousi, naar jeg lod Begivenhederne passere forbi mig; jeg kunde have været hos Marguerite og høre hende sige de daarende Ord, som jeg kun havde hørt to Gange, og som brændte mig i Ørerne i min Ensomhed.

Det Frygtelige i Situationen var, at min Forstand sagde mig, at jeg havde Uret. Alt sagde mig, at Marguerite elskede mig. Først var der den Tanke at tilbringe en Sommer alene sammen med mig paa Landet, dernæst Visheden om, at Intet tvang hende til at være min, og endelig min Formue, der var utilstrækkelig til at tilfredsstille hendes Behov, ja blot hendes Luner.

Hos hende havde det altsaa kun drejet sig om i mig at finde en oprigtig Tilbøjelighed, der kunde udhvile hende midt i den Hvirvel, hvori hun levede. Og allerede anden Dagen havde jeg ødelagt dette Haab. Hvad jeg havde gjort var altsaa mere end latterligt, det var ufint. Hvis jeg endda havde betalt denne Kvinde for at have Ret til at dadle hendes Liv, men fik det ikke Udseende af, at jeg, naar jeg trak mig tilbage anden Dagen, var en af disse Kjærlighedens Parasiter, der tager Alting med? Jeg havde kun kjendt Marguerite i sex og tredive Timer, og jeg nærede allerede Mistanke til hende, og i Stedet for kun at være altfor lykkelig over, at hun vilde dele med mig, vilde jeg have hende ganske alene og tvinge hende til med

eet Slag at bryde de Fortidens Forbindelser, der skulde være hendes Fremtids Støtte. Hvad havde jeg at bebrejde hende? Intet. Hun havde skrevet til mig, at hun ikke var rask; i Stedet for at tro paa hendes Brev, i Stedet for at gaa i en hvilkensomhelst anden Gade i Paris end i Antingade, og i Stedet for at tilbringe Aftenen sammen med mine Venner og komme næste Dag til den fastsatte Tid, saa havde jeg givet Othellos Rolle, jeg havde udspioneret hende, og jeg troede at straffe hende ved ikke at see hende mere. Men hun maatte jo netop være henrykt ved en saadan Skilsmisse, hun fandt mig ganske sikkert dum, og hendes Taushed var ikke engang Nag, den var simpelthen Foragt.

Jeg kunde have givet Marguerite en Forældring, der ikke efterlod nogen Tvivl om min Flothed, og som vilde have tilladt mig at betragte mig som kvit med hende, men jeg var bange for ved en saa forretningsmæssig Fremgangsmaade at støde om end ikke den Kjærlighed, som hun havde til mig, saa den, som jeg nærede overfor hende, og eftersom denne Kjærlighed var saa ren, at den end ikke taalte at deles med Nogen, saa kunde den heller ikke med en Present, hvor smuk denne end var, betale den Lykke, der var tilstaaet.

Dette blev jeg ved at gjentage for mig selv hele Natten, og hvert Øjeblik var jeg lige ved at gaa hen til Marguerite og sige hende det.

Da Dagen brød frem, sov jeg endnu ikke, jeg

havde Feber. Det var mig umuligt at tænke paa Andet end Marguerite.

Som De kan forstaa, maatte jeg tage en afgjørende Beslutning og slaa mig til Ro enten med mine Betænkeligheder eller med Marguerite, hvis hun da forøvrigt endnu vilde modtage mig.

Men De veed nok, man udskyder altid en definitiv Beslutning. Da jeg ikke kunde holde mig hjemme, og da jeg ikke vovede at vise mig for Marguerite, søgte jeg et Middel til at nærme mig hende, et Middel, som min Egenkjærlighed kunde skrive paa Tilfældets Regning, hvis det muligvis skulde slaa fejl.

Klokken var ni. Jeg gik hen til Prudence, der spurgte mig, hvad hun skyldte denne tidlige Morgenvisit.

Jeg vovede ikke at sige hende rent ud, hvad Grunden var. Jeg svarede hende, at jeg var gaaet tidlig ud for at sikre mig en Plads i Postvognen, der gik ned til den By, hvor min Fader boede.

„De er lykkelig," sagde hun, „De kan forlade Paris i dette dejlige Vejr."

Jeg saae paa Prudence og spurgte mig selv, om hun gjorde Nar af mig.

Men hendes Ansigt var alvorligt.

„Gaar De over og siger Farvel til Marguerite?" spurgte hun stadig alvorligt.

„Nej."

„Det gjør De Ret i?"

„Finder De?"

„Ja naturligvis. Naar De har brudt med hende, hvad skulde det saa gjøre godt for at se hende?

„De veed, at vi har brudt?“

„Hun har vist mig Deres Brev.“

„Naa, hvad sagde hun?“

„Hun sagde: Min kjære Prudence, Deres Protegé er ikke høflig, den Slags Breve tænker man, men man skriver dem ikke.“

„I hvad Tone sagde hun det?“

„Hun lo, og saa tilføjede hun: Han har været til Aften hos mig to Gange, og saa gjør han mig ikke engang en Takkevisit.“

Det var altsaa Virkningen af mit Brev og min Jalousi.

Jeg blev frygtelig ydmyget i min Kjærligheds Forfængelighed.

„Hvad bestilte hun igaar Aftes?“

„Hun var i Operaen.“

„Det veed jeg, men bagefter?“

„Saa spiste hun hjemme.“

„Alene?“

„Nej, jeg tror nok, Greven var med.“

Mit Brud havde altsaa ikke forandret noget i Marguerites Vaner. Det er under saadanne Omstændigheder, at visse Folk give En det Raad: De skal ikke tænke mere paa den Kvinde, der ikke elsker Dem.

„Naa, det glæder mig at se, at Marguerite ikke er trøstesløs,“ sagde jeg med et forceret Smil.

„Og det har hun fuldstændig Ret i. De har gjort, hvad De burde gjøre, De har været mere fornuftig end hun, thi hun elskede Dem og kunde have været i Stand til at gjøre Dumheder.“

„Hvorfor har hun ikke svaret mig, naar hun elskede mig?“

„Fordi hun har forstaaet, at det var forkert af hende at elske Dem. Dernæst tilgive Kvinderne undertiden, at man bedrager deres Kjærlighed, men aldrig, at man saarer deres Egenkjærlighed, og man saarer altid en Kvindes Egenkjærlighed, naar man forlader hende to Dage efter, at man har elsket hende, hvad Grunden til dette Brud end er. Jeg kjender Marguerite, hun vilde hellere dø end svare Dem.“

„Hvad skal jeg da gjøre?“

„Ingenting! Hun vil glemme Dem, og De vil glemme hende, og I vil ikke have Noget at bebrejde hinanden gjensidig.“

„Men hvis jeg nu skrev til hende og bad hende om Forladelse?“

„Tag Dem vel i Vare, hun vil tilgive Dem.“

Jeg var lige ved at flyve Prudence om Halsen.

Et Kvarter senere var jeg hjemme hos mig selv og skrev til Marguerite:

„En, der beklager at have skrevet et Brev igaar, og som vil rejse imorgen, dersom De ikke tilgiver ham, vilde gjærne vide, naar han kunde komme og lægge sin Beklagelse for Deres Fødder.

Naar træffer han Dem alene? Thi De veed nok, at Skriftemaal maa finde Sted uden Vidner.“

Jeg sammenfoldede denne Madrigal i Prosa og sendte hende den med Joseph, der gav Brevet til Marguerite selv, som svarede, at hun skulde sende Besked senere.

Jeg gik kun et Øjeblik ud for at spise Middag. Klokken elleve om Aftenen havde jeg endnu ikke faaet Svar.

Saa besluttede jeg mig til ikke at ville lide længere, men rejse næste Dag.

Da jeg var overbevist om, at jeg ikke kunde sove, hvis jeg lagde mig, gav jeg mig, tro mod min Beslutning, til at pakke Kufferten.

Femtende Kapitel.

I en Time havde Joseph og jeg været optagne af at gjøre Alt rede til min Afrejse, da det ringede hæftigt paa Døren.

„Skal jeg lukke op,“ sagde Joseph.

„Luk kun op,“ sagde jeg, idet jeg spurgte mig selv, hvem det kunde være, der kom paa den Tid af Døgnet, og uden at jeg vovede at tro, at det skulde være Marguerite.

„Det er to Damer,“ sagde Joseph, idet han kom tilbage.

„Det er os, Armand,“ lød en Stemme, i hvilken jeg kjendte Prudences.

Jeg gik ud af mit Værelse.

Prudence stod og betragtede Gjenstandene i min Dagligstue, Marguerite sad paa en Sopha og tænkte.

Lige da jeg kom ind, gik jeg hen til hende, lagde mig paa Knæ og tog begge hendes Hænder. Helt bevæget sagde jeg: „Tilgiv mig!“

Hun kyssede mig paa Panden og sagde:

„Nu har jeg allerede tilgivet Dig tre Gange.“

„Jeg stod i Begreb med at rejse til Morgen.“

„Kan mit Besøg forandre Deres Beslutning? Jeg kommer ikke for at forhindre Dem fra at forlade Paris. Jeg kommer, fordi jeg ikke i Dagens Løb har havt Tid til at svare Dem, og fordi jeg ikke vilde lade Dem blive i den Tro, at jeg var vred paa Dem. Prudence vilde dog ikke have, at jeg maatte gaa herop, hun var bange for, at jeg maaske skulde komme til Ulejlighed.“

„De til Ulejlighed, Marguerite, hvordan skulde det ske?“

„Jo, der kunde jo være en Dame hos Dem,“ sagde Prudence, „og det vilde ikke være morsomt for hende at se, at der kom to til.“

Medens Prudence gjorde denne Bemærkning, betragtede Marguerite mig opmærksomt.

„Kjære Prudence,“ svarede jeg, „De veed ikke, hvad De siger.“

„Det er en rigtig nydelig Lejlighed," svarede Prudence, „maa man kigge ind i Sovekammeret?"

„Værs'go'."

Prudence gik ind i mit Værelse, mindre for at se det, end for at gjøre den Dumhed god igjen, som hun havde sagt, og lade mig og Marguerite være alene.

„Hvorfor har De taget Prudence med?" spurgte jeg.

„Fordi hun var med mig i Theatret, og da jeg gik derfra, vilde jeg have en med til at ledsage mig."

„De havde jo mig."

„Ja, men dels vilde jeg ikke forstyrre Dem, dels var jeg sikker paa, at De, naar De kom til min Dør, vilde bede mig om at maatte gaa med mig, og da jeg ikke kunde tilstaa Dem det, vilde jeg ikke have, at De skulde skilles fra mig med Ret til at bebrejde mig et Afslag."

„Og hvorfor kunde De ikke modtage mig?"

„Fordi der bliver passet strengt paa mig, og den mindste Mistanke kunde gjøre mig stor Fortræd."

„Er det den eneste Grund?"

„Hvis der var nogen anden, saa vilde jeg sige den, vi maa ikke mere have Hemmeligheder overfor hinanden."

„Marguerite, jeg vil ikke gaa flere Krogveje for at naa til det, jeg vil spørge Dem om. Elsker De mig lidt?"

„Meget.“

„Hvorfor har De da bedraget mig?“

„Min Ven, dersom jeg var Hertuginde og havde to hundrede Tusind Francs om Aaret, hvis jeg saa var Deres Veninde og bedrog Dem, saa vilde De have Ret til at spørge mig: Hvorfor? Men nu er jeg Frøken Marguerite Gautier, jeg har en Gjæld paa fyrretyve Tusinde Francs, jeg har ikke en Øres Formue, og jeg bruger hundrede Tusinde Francs om Aaret. Deres Spørgsmaal er derfor overflødigt og mit Svar unødvendigt.“

„Ja, det er rigtigt,“ sagde jeg og lod Hovedet synke ned i Marguerites Skjød, „men jeg elsker Dem til Vanvid.“

„Godt, min Ven, saa maa De elske mig lidt mindre og forstaa mig lidt mere. Deres Brev har gjort mig meget ondt. Dersom jeg havde havt min frie Villie, saa vilde jeg ikke have modtaget Greven iforgaars, eller ogsaa vilde jeg, naar jeg havde modtaget ham, være kommen og bedt Dem om den Tilgivelse, som De nu har bedt mig om, og jeg vilde ikke samtidig have elsket Andre end Dem. En stakket Stund troede jeg, at jeg kunde forunde mig denne Lykke i et halvt Aar. De har ikke villet det, De vilde have Midlerne at høre, Gud skal vide, de vare ikke vanskeligt at gjætte. Jeg bragte et større Offer, end De tror, da jeg anvendte dem. Jeg kunde have sagt til Dem: Jeg har Brug for tyve tusind Francs, De var forelsket i mig, og De vilde have skaffet dem til

Veje med Risiko for senere at bebrejde mig det, jeg foretrak Intet at skylde Dem, De har ikke forstaaet; at det var en Delikatesse, og det var det dog. Naar vi i min Stilling endnu have en Smule Hjærte, saa give vi Ord og Ting en Udstrækning og et Omfang, som ikke kjendes hos andre Kvinder; jeg gjentager derfor, at det Middel, som Marguerite Gautier havde fundet til at betale sin Gjæld uden at bede Dem om Penge, var en Delikatesse, som De havde burdet drage Dem til Fordel uden Indsigelse. Hvis De kun havde kjendt mig idag, vilde De have været altfor lykkelig til at spørge om, hvad jeg havde foretaget mig iforgaars. Til Tider ere vi nødte til at kjøbe Sjælens Tilfredshed med Legemets Savn, og vi lide da saa meget desto mere, naar vi ikke opnaa denne Tilfredshed."

Jeg hørte og saae paa Marguerite med Beundring. Naar jeg tænker paa, at denne vidunderlige Skabning nu vilde huse mig i sin Tanke og lade mig spille en Rolle i sit Liv, og at jeg endnu ikke var tilfreds med det, hun tilstod mig, saa spurgte jeg mig selv, om Menneskets Begjær har Grændser, naar det strækker Haanden ud efter Mere, selv om det har faaet saa absolut Tilfredsstillelse som mit.

„Det er sandt," begyndte hun atter, „vi Skabninger, der leve Livet paa Tilfældet, vi nære fantastiske Ønsker og en ofte ufattelig Kjærlighed. Snart give vi os hen for Et, snart for et Andet.

Der er Folk, der ruinere sig uden at opnaa noget af os, og der er Andre, som erobre os med en Bouket. Vort Hjærte har Luner, det er dets eneste Adspredelse og eneste Undskyldning. Jeg har hurtigere bundet mig til Dig end til nogen anden Mand, det sværger jeg Dig. Og hvorfor har jeg gjort det? Fordi Du tog min Haand, da Du saae mig spytte Blod, fordi Du græd, fordi Du er det eneste menneskelige Væsen, der har villet beklage mig. Nu siger jeg en Dumhed, men jeg havde en Gang en lille Hund, der betragtede mig med et bedrøvet Blik, naar jeg hostede. Det er det eneste Væsen, som jeg har elsket. Da den døde, græd jeg som ved min Moders Grav. Hun havde rigtignok pryglet mig igjennem tolv Aar af mit Liv. Men jeg har strax holdt ligesaa meget af Dig, som af min Hund. Hvis Mændene vidste, hvad der kan udrettes med en Taare, saa vilde de være mere elskede, og vi mindre tilbøjelige til at ruinere dem.

Dit Brev har røbet Dig for mig, det har vist mig, at Du ikke har alle Hjærtets gode Egenskaber, det har skadet Dig mere i den Kjærlighed, jeg nærede for Dig, end alt Andet, hvad Du kunde gjøre mig. Det var Jalousi, det er sandt, men en Jalousi, der var ironisk og impertinent. Jeg var allerede, da jeg modtog Brevet, i daarligt Humør, jeg havde regnet paa at se Dig Klokken tolv, spise Frokost sammen med Dig og faae en Tanke, der uophørlig plagede mig, til at forsvinde, og som

jeg uden at stride imod havde givet Indpas, førend jeg kjendte Dig.

Dernæst, vedblev Marguerite, var Du den eneste, overfor hvem jeg strax troede at forstaa, at jeg kunde tænke og tale frit. Alle de, der omgaas Kvinder som mig, have Interesse i at lægge en Bagtanke i hvert Ord, en Betydning i deres mindste Handlinger. Vi have selvfølgelig ikke Venner. Vi have egoistiske Elskere, der ikke, som de sige, give deres Formuer ud for vor Skyld, men for deres Forfængeligheds Skyld.

For de Folk kommer det an paa, at vi ere glade, naar de ere i godt Humør, vi skal være oplagte, naar de vil soupere med os, vi skal være blaserede som de. Det er os forbudt at have Hjærte, dersom vi ikke vil haanes eller forspilde vor Kredit.

Vi tilhøre ikke os selv. Vi ere ikke levende Væsener, men Ting. Vi ere de Første i deres Egenkjærlighed, de Sidste i deres Agtelse. Vi have Venner, men det er Venner som Prudence, Kvinder, der tidligere have ladet sig betale, og som endnu have Smag for at give Penge ud, som deres Alder ikke længere give dem Raad til. Saa blive de vore Veninder, eller rettere vore Snyltegjæster. Deres Venskab gaar til Kryberi, men aldrig til Uegennytte. De giver aldrig et Raad, uden at det er til egen Fordel. De bryder sig ikke om, at vi have ti Elskere mere, naar de blot faar Kjoler og Armbaand, af og til kunne kjøre i

vor Vogn og komme med i Theatret i vor Loge. De faaer vore gamle Bouketter og laaner vore Cachemirschawler. De gjør os aldrig en Tjeneste, hvor lille den end er, uden at de lade sig den betale med dens dobbelte Værdi. De saae det selv den Dag, Prudence bragte mig de sex Tusinde Francs, som jeg havde bedt hende om at hente hos Hertugen, hun faaer Penge, som jeg aldrig faaer igjen, eller som hun betaler mig i Hatte, der aldrig kommer ud af Æsken.

Vi eller rettere jeg kan derfor kun have een Lykke, trist som jeg undertiden er, og lidende som jeg altid er det, den at finde en Mand, der er tilstrækkelig overlegen til ikke at forlange Regnskab for mit Liv og være mit Hjærtes, ikke mit Legemes Elsker. Denne Mand havde jeg fundet i Hertugen, men Hertugen er gammel, og Alderdommen kan hverken beskytte eller trøste. Jeg troede at kunne føre det Liv, som han paalagde mig. Men hvad skal man sige! Jeg var ved at dø af Kjedsommelighed, og skulde jeg gjøre saa meget for dog at blive opslugt, saa kunde jeg ligesaa gjærne styrte mig ind i Ilden som lade mig kvæle langsomt af Kulos.

Saa mødte jeg Dig, Du var ung, lidenskabelig, lykkelig, og jeg forsøgte at danne Dig til den Mand, som jeg havde forestillet mig i min Ensomhed. Hvad jeg elskede hos Dig var ikke Manden, som han var, men Manden, som han skulde blive. Du vilde ikke spille den Rolle. Du

afslog den som uværdig for Dig, Du er som en almindelig Elsker; gjør som de Andre! Betal mig og lad os ikke tale Mere om det.“

Marguerite, der var bleven træt af denne lange Selvbekjendelse, lænede sig tilbage i Sophaen, og for at undertrykke et svagt Hosteanfald førte hun Lommetørklædet til sine Læber og helt op til Øjnene.

„Tilgiv mig, tilgiv mig,“ sagde jeg halvhøjt, „jeg havde forstaaet det Hele, men jeg vilde høre Dig sige det, min tilbedte Marguerite, lad os glemme Resten og lad os kun erindre een Ting: Det er, at vi ere til for hinanden, at vi ere enige, og at vi elske hinanden.“

„Marguerite, gjør ved mig, hvad Du vil, jeg er din Slave, din Hund. Men i Himmelens Navn riv det Brev i Stykker, som jeg har skrevet til Dig, og lad mig ikke rejse imorgen; jeg vil dø deraf.“

Marguerite trak mit Brev ud af sit Kjoleliv, og idet hun rakte mig det, sagde hun med et Smil, der var saa uendelig blidt:

„Vær'sgo', jeg giver Dig det tilbage.“

Jeg rev Brevet i Stykker og kyssede med Taarer den Haand, der rakte mig det.

I dette Øjeblik viste Prudence sig.

„Veed De, hvad han beder mig om?“ spurgte Marguerite.

„Han beder Dem om Forladelse.“

„Akkurat.“

„Og De har tilgivet ham?“

„Det maa jeg jo, men han forlanger Mere.“

„Hvad da?“

„Han vil spise til Aften sammen med mig.“

„Og det gaar De ind paa?“

„Ja, hvad mener De?“

„Jeg mener, at I ere to Børn, der har lige lidt Hoved begge To. Men jeg mener ogsaa, at jeg selv er meget sulten, og at jo hurtigere, De tilstaar ham det, desto hurtigere faae vi Noget at spise.“

„Lad os saa komme afsted,“ sagde Marguerite, „vi kan nok være Tre i min Vogn. Hør,“ sagde hun og vendte sig mod mig, „Nanine er vist gaaet til Sengs, Du maa lukke op, der, tag min Nøgle og pas paa, at Du ikke igjen taber den.“

Jeg omfavnede Marguerite, saa at jeg var nær ved at kvæle hende.

Joseph kom ind.

„Nu ere Kufferterne pakkede,“ sagde han stolt.

„Helt færdige?“

„Javel.“

„Godt, saa pak dem ud igjen. Jeg rejser ikke.“

Sextende Kapitel.

„Jeg kunde," sagde Armand, „i nogle Linier have fortalt Dem Begyndelsen paa denne Forbindelse, men jeg har villet have, at De rigtig skulde se, gjennem hvilke Begivenheder og gjennem hvilken stigende Udvikling, det var kommet dertil, at jeg gik ind paa Alt, hvad Marguerite vilde, og at Marguerite ikke vilde kunne leve uden sammen med mig."

Dagen efter, at hun var kommen for at søge mig, var det, at jeg sendte hende Manon Lescaut.

Da jeg ikke kunde forandre Margueriteś Levevis, forandrede jeg min egen. Fremfor Alt vilde jeg ikke give min Forstand Tid til at tænke over den Rolle, som jeg havde modtaget, thi det vilde uvilkaarligt have gjort mig meget nedslaaet. Mit tidligere rolige Liv fik derefter pludselig en larmende, uordentlig Karakter. De maa endelig ikke tro, at en saadan Kvindes Kjærlighed ikke koster Penge, hvor uinteresseret den end er. Intet løber op som de tusinde Luner i Retning af Blomster, Theaterbilletter, Soupéer og Smaaudflugter, som man aldrig kan afslaa.

Som jeg allerede har sagt Dem, havde jeg ingen Formue. Min Fader var og er endnu Generaldirektør i en af Provindsbyerne. Han nyder stort Ry for sin Redelighed, hvorfor det ogsaa var lykkedes ham at skaffe den Kaution til Veje, som det var nødvendigt at deponere for at

kunne faa Stillingen. Han har fyrretyve Tusind Francs om Aaret, og i Løbet af ti Aar var det lykkedes ham at tilbagebetale Kautionen og at lægge min Søsters Medgift til Side. Min Fader er Hæderligheden selv. Da min Moder døde, efterlod hun sex Tusind Francs i aarlig Rentepenge, som min Fader delte mellem min Søster og mig den Dag, han fik sin Stilling. Da jeg var bleven en og tyve Aar, føjede han selv fem Tusind Francs til min lille aarlige Understøttelse, idet han mente, at jeg med otte Tusind Francs kunde leve meget anstændigt i Paris, naar jeg samtidig vilde skaffe mig en Stilling enten som Sagfører eller som Læge.

Jeg kom altsaa til Paris, tog min juridiske Examen, fik min Bestalling og puttede den som saa mange andre unge Mennesker i Lommen for at leve lidt med i det frie Pariserliv. Mine Udgifter vare meget beskedne. I de otte Maaneder af Aaret brugte jeg min Indtægt og tilbragte de fire Maaneder hos min Fader, hvad der ialt skaffede mig tolv Tusind Francs om Aaret og Ry som en god Søn. Iøvrigt havde jeg ikke en Øres Gjæld.

Saaledes var altsaa Situationen, da jeg gjorde Marguerites Bekjendtskab.

De forstaar, at mit Liv uvilkaarligt kom til at koste Mere. Marguerite var en meget lunefuld Natur og havde Omgang med de Kvinder, der aldrig har regnet de Tusind Adspredelser, hvoraf deres Liv dannes, som en alvorlig Udgift. Da hun vilde være sammen med mig den mest mulige Tid,

skrev hun til mig om Morgenen, at hun vilde spise til Middag sammen med mig, ikke hjemme hos hende selv, men i en eller anden Restauration enten i Paris eller Omegnen. Jeg hentede hende, vi spiste til Middag, vi gik i Theatret, vi souperede ofte, og om Aftenen havde jeg brugt Firs til Hundrede Francs, hvad der gav to Tusind fem Hundrede til tre Tusind Francs om Maaneden, og kun gav mig Raad til at leve halvfjerde Maaned af Aaret og satte mig i den Nødvendighed enten at gjøre Gjæld eller at forlade Marguerite.

Jeg vilde imidlertid gaa ind paa alt undtagen paa det Sidste.

Undskyld, at jeg kommer ind paa alle disse Detailler, men som De senere vil se, bleve de Grunden til de Begivenheder, som fulgte efter. Hvad jeg fortæller, er en sand Historie lige ud af Landevejen, og jeg maa lade Detailler tale i al deres Naivetet og Begivenhederne i al deres Jævnhed.

Jeg forstod altsaa, at da Intet i Verden kunde bringe mig til at glemme Marguerite, saa maatte jeg finde paa et Middel til at udrede de Udgifter, som hun paadrog mig.

Denne Kjærlighed optog mig endvidere saaledes, at de Øjeblikke, jeg tilbragte borte fra Marguerite, forekom mig som Aar, og jeg maatte brænde dem op i en eller anden Lidenskab og leve dem saa hurtigt, at jeg ikke mærkede, at jeg levede dem.

Jeg begyndte at laane fem til sex Tusind Francs

paa min lille Kapital, og jeg begyndte at spille, thi efter at Spillehusene ere blevne lukkede, spilles der overalt. Naar man i gamle Dage kom til Frascati, havde man Mulighed for at vinde en Formue. Man spillede imod kontante Penge, og hvis man tabte, havde man den Trøst at kunne sige til sig selv, at man havde kunnet vinde, men nu kan man næsten være sikker paa, naar man da ikke kommer i Klubberne, hvor der endnu gjør sig en vis Strenghed gjældende i Betalingsspørgsmaalet, at hvis man vinder et Beløb af Betydning, saa faar man det ikke. Man forstaar let hvorfor.

Der spilles mest af unge Mennesker, der have store Fornødenheder, og som mangle den nødvendige Formue for at kunne faa det til at slaa til med det Liv, de føre, følgelig spille de, og Resultatet er: enten vinde de, og de Tabende maa da betale deres Heste og deres Veninder, hvad der er meget ubehageligt. Gjælden maa skrives, og de Forbindelser, der ere indledede omkring det grønne Bord, ende med Stridigheder, der altid bringe Ære og Liv i Fare, og naar man er en hæderlig Mand, ender det med, at man bliver ruineret af andre hæderlige unge Mennesker, der kun have den Fejl, at de ikke have to Hundrede Tusind Francs om Aaret.

Jeg behøver ikke at sige Dem, at der ogsaa findes Folk, der snyde i Spil, og om hvem man en Dag hører, at de have været nødte til at forsvinde og temmelig sent have faaet deres Straf.

Jeg kastede mig altsaa ud i dette hurtige, fortærende, vulkanske Liv, der tidligere forfærdede mig, naar jeg tænkte paa det, og som for mig var bleven det uundgaaelige Supplement til ming Kjærlighed til Marguerite. Hvad vilde De, at jeg skulde gjøre?

De Nætter, jeg ikke tilbragte i Antin-Gade, kunde jeg ikke sove, naar jeg tilbragte dem alene hjemme. Jalousien holdt mig vaagen og brændte min Tanke og mit Blod, medens Spil for et Øjeblik uddrev den Feber, der havde grebet mit Hjerte, og overførte den paa en Lidenskab, for hvilken jeg uvilkaarlig nærede Interesse, indtil det Øjeblik kom, da jeg kunde gaa hen til Marguerite. Og herpaa kunde jeg maale Styrken af min Kjærlighed, thi enten jeg tabte eller vandt, forlod jeg ufravigelig Spillebordet og beklagede dem, som jeg lod blive tilbage, og som ikke som jeg kunde finde Lykken, naar de gik fra det.

I Reglen er Spil en Nødvendighed, for mig var det et Lægemiddel.

Helbredet for Marguerite, var jeg helbredet for Spillelyst.

Midt i alt bevarede jeg en betydelig Koldblodighed, jeg tabte ikke mere, end jeg kunde betale, og jeg vandt ikke mere, end jeg kunde have betalt.

Iøvrigt var Lykken mig gunstig. Jeg gjorde ingen Gjæld, og jeg brugte dog tre Gange saa meget, som da jeg ikke spillede. Det var ikke

let at modstaa en Livsførelse, der tillod mig at tilfredsstille Marguerites tusind Luner. Hvad hende angik, saa elskede hun mig stadig ligesaa højt eller næsten højere.

Medens jeg ventede paa den moralske Forvandling, var der begyndt at foregaa en fysisk Forvandling hos Marguerite. Jeg havde paataget mig at helbrede hende, og den stakkels Pige, der anede mit Maal, rettede sig efter mig for at vise mig sin Taknemmelighed. Uden at bryde pludselig eller anvende direkte Midler var jeg naaet til lidt efter lidt at faa hende bort fra hendes gamle Vaner. Min Læge, som jeg havde ført hende sammen med, havde sagt til mig, at kun Hvile og Ro kunde bringe hendes Helbred paa Fode. I Stedet for Soupeer og søvnløse Nætter var jeg naaet til at faa indført en hygieinisk Levevis og regelmæssig Søvn. Marguerite vænnede sig uvilkaarlig til denne nye Maade at leve paa, da hun mærkede dens heldbringende Indflydelse. Hun var allerede begyndt at tilbringe nogle Aftener hjemme, eller ogsaa hyllede hun sig, naar det var smukt Vejr, i et Cachemirs-Shawl, tog et Slør for Ansigtet, og vi spadserede sammen som to Børn i de mørke Alleer i de elysæiske Marker. Træt kom hun hjem, spiste lidt til Aften, og efter at have spillet eller læst lidt, hvad hun tidligere aldrig havde gjort, gik hun til Ro. Hosten, der skar mig i Hjertet, hver Gang jeg hørte den, var næsten helt hørt op.

Efter sex Ugers Forløb var der ikke mere Tale om Greven, han var fuldstændig ofret. Kun Hertugen forhindrede mig endnu i at vedstaa min Forbindelse med Marguerite offentlig, og dog var han oftere bleven sendt bort paa den Tid, jeg havde været der, med Besked, at Frøkenen sov og havde forbudt, at man vækkede hende.

Det fulgte af mine Vaner og af det Krav, Marguerite havde paa, at jeg kom, at jeg forlod Spillebordet netop i samme Øjeblik, hvor en dreven Spiller vilde have gjort det. Da jeg gjorde mit Regnskab op, fandt jeg mig derfor som Følge af mit Held i Spil i Besiddelse af en halv Snes Tusind Francs, der forekom mig at være en uudtømmelig Kapital.

Imidlertid var den Dag kommen, da jeg plejede at besøge min Fader og min Søster, men jeg rejste ikke. Jeg fik da ogsaa hyppigt Breve snart fra den Ene, snart fra den Anden, der bad mig om at komme hjem til dem.

Jeg svarede, saa godt jeg kunde, paa alle disse Forespørgsler, at jeg havde det godt, og at jeg ikke trængte til Penge, to Omstændigheder, som jeg antog vilde trøste min Fader lidt over, at jeg udskjød min aarlige Visit saa længe.

Saa skete det en Morgen, da Marguerite var bleven vækket af en straalende Sol, at hun spurgte mig, om jeg vilde tage paa Landet med hende hele Dagen.

Der blev sendt Bud efter Prudence, og vi tog

afsted alle Tre, efter at Marguerite havde paalagt Nanine at sige til Hertugen, at hun havde benyttet sig af det gode Vejr til at tage ud paa Landet med Fru Duvernoy.

Bortset fra, at Fru Duvernoys Nærværelse var nødvendig for at berolige Hertugen, saa var Prudence en af disse Kvinder, der netop synes skabte for Smaaudflugter. Med sin uudtømmelige Livlighed og sin ustandselige Appetit lod hun aldrig dem, der var med hende, kjede sig et Minut og forstod sig udmærket paa at bestille en Frokost, saaledes som den er traditionel i Paris's Omegn, med Æg, Kirsebær Mælk og Kaninsteg.

Nu skulde vi blot bestemme os til, hvor vi skulde tage hen. Det var atter Prudence, der bragte os ud af Forlegenheden.

„Vil I rigtig paa Landet?“

„Javel.“

„Godt, lad os saa tage ud til Bougival til Madam Arnould i „Morgenstjernen“. Hent en Vogn, Armand.“

En Time senere vare vi hos Madam Arnould.

De kjender maaske dette Sted, der Ugen igjennem er Hotel, men som om Søndagen er et søgt Udflugtssted. Fra Haven, der ligger saa højt som en almindelig første Sal, har man en prægtig Udsigt, og ud over Landskabet ser man i Baggrunden Paris tabe sig i Taage.

Som Prudence havde lovet, blev det en rigtig Landudflugt og en rigtig Frokost.

Madam Arnould tilbød os at foretage en lille Udflugt i Baad, hvad Marguerite og Prudence med Glæde gik ind paa.

Altid har man knyttet Kjærlighed og Landet sammen, og det er rigtigt. Intet indrammer den Kvinde, man elsker, saaledes som den blaa Himmel, Blomsterduften, Vindens Sus og den dejlige Ensomhed i Mark og Skov. Hvor højt man end elsker en Kvinde, hvor fast man end stoler paa hende, hvor sikker man end er paa Fremtiden i Tillid til Fortiden, saa er man dog altid mere eller mindre jaloux. Dersom De har været forelsket, virkelig forelsket, saa maa De havde følt denne Trang til at trække det Væsen tilbage fra Verden, med hvilket De vil leve helt. Hvor ligegyldig den elskede Kvinde end er overfor sine Omgivelser, saa forekommer det os alligevel, at hun mister noget af sin Duft i Berøring med Mennesker og Ting. Jeg følte dette stærkere end nogen Anden. Min Kjærlighed var ikke almindelig, jeg var ligesaa forelsket, som et almindeligt Menneske kan være det, men i Marguerite Gautier; det vil sige, at jeg i Paris hvert Øjeblik kunde løbe paa et Menneske, der havde været Ven med denne Kvinde, eller maaske vilde blive det den næste Dag, men her paa Landet, midt mellem Folk, som vi aldrig havde set, og som ikke beskjæftigede sig med os, midt i Naturens Skjød, der forfriskedes af Foraarets aarlige Tilgivelse, fjærnet fra Byens Larm,

her kunde jeg skjule min Kjærlighed og elske uden Skam og uden Frygt.

Her forsvandt Courtisanen lidt efter lidt. Ved min Side havde jeg en ung, smuk Kvinde, som jeg elskede, og af hvem jeg var elsket, og som kaldte sig Marguerite. Fortiden havde ingen fast Form længere, Fremtiden ingen Skyer. Solen skinnede paa min Elskede, som paa den mest dydsirede Forlovede. Vi spadserede sammen i denne henrivende Egn, der syntes skabt udelukkende for at gjenkalde sig Lamartines Vers eller synge Scudos Sange. Marguerite havde en hvid Kjole paa, hun støttede sig til min Arm, under Aftenhimlens Stjerner gjentog hun for mig, hvad hun havde sagt den foregaaende Dag, og langt borte levede Verden sit Liv uden at kaste en Skygge over vor Ungdoms og Kjærligheds smilende Billede.

Det var denne Drøm, som den brændende Sol bragte mig gjennem Løvværket, medens vi laa i Græsset paa den lille Ø, ved hvilken Baaden var standset.

Befriet for alle jordiske Baand, der bandt den, lod jeg min Tanke have frit Løb og i Farten gribe alle de lyse Forhaabninger, som den mødte.

Fra det Sted, hvor vi laa, saa jeg paa Bredden et nydeligt lille Hus paa to Etager med Haverækværk. Foran Huset var der en Græsplaine tæt som Fløjl og bagved Bygningen en lille Lund fuld af mystiske Skjulesteder, der hver Morgen udslettede Aftenens Stier under sit Mos.

Slyngplanter dækkede Indgangen til dette lille, ubeboede Hus og klamrede sig om det helt op til første Sal.

Medens jeg vedblev at betragte dette lille Hus, endte jeg med at indbilde mig, at det tilhørte mig. I den Grad svarede det til de Drømme, jeg havde undfanget. Jeg saa Marguerite og mig, om Dagen i den lille Skov paa Højen, om Aftenen siddende paa Plainen, og jeg spurgte mig selv, om menneskelige Væsner nogensinde havde været saa lykkelige, som vi vare.

„Det var da et nydeligt lille Hus," sagde Marguerite, der havde fulgt mit Bliks Retning og maaske ogsaa min Tankes.

„Hvor," spurgte Prudence.

„Dernede," Marguerite pegede paa Huset.

„Ja, henrivende," sagde Prudence, synes De om det?"

„Det er yndigt."

„Sig det blot til Hertugen, saa lejer han det saamænd nok til Dem. Jeg skal gjærne paatage mig den Kommission."

Marguerite saa hen paa mig, som om hun vilde spørge mig, hvad jeg tænkte.

Min Drøm var vejret bort ved Prudences sidste Ord, der saa brutalt havde kastet mig paa Hovedet ind i Virkeligheden, at jeg endnu var ganske fortumlet.

„Ja, det er en fortræffelig Idé," stammede jeg, uden at vide, hvad jeg sagde.

„Saa skal jeg nok arrangere det," sagde Marguerite og trykkede min Haand, idet hun fortolkede mine Ord efter eget Ønske. „Lad os strax gaa hen og se, om det er til Leje."

Huset stod ledigt og var til Leje for to Tusind Francs.

„Vilde Du være lykkelig her?" spurgte hun mig.

„Er jeg sikker paa at komme her?"

„For hvem anden skulde jeg begrave mig her, uden for Dig."

„Godt, Marguerite, saa lad mig selv leje Huset."

„Er Du forrykt? Det er ikke alene unødvendigt, det er farligt, Du veed godt, at jeg kun har Ret til at modtage Noget af en eneste Mand. Tag nu mod Fornuft, store Barn, og sig ikke mere."

„Naar jeg faar et Par Dage fri, skal jeg komme ud og besøge Jer," indskjød Prudence.

Vi forlode Huset og toge Vejen tilbage til Paris, medens vi talte om det nye Arrangement. Jeg holdt Marguerite i mine Arme, og da vi stege ud af Vognen, begyndte jeg allerede at se paa hendes Plan med mindre Betænkelighed.

Syttende Kapitel.

Den næste Dag lod Marguerite mig gaa tidlig, idet hun sagde, at Hertugen vilde komme, og

lovede at skrive til mig, saasnart han var gaaet, og sætte mig Stævne om Aftenen.

I Løbet af Dagen modtog jeg ganske rigtig Følgende:

„Jeg tager ud til Bougival med Hertugen. Vær hos Prudence iaften Klokken otte.“

Til den aftalte Tid var Marguerite vendt tilbage og kom over til mig hos Fru Duvernoy.

„Naa, Alt er ordnet,“ sagde hun, idet hun traadte ind.

„Er Huset lejet?“ spurgte Prudence.

„Ja, han gik strax ind derpaa.“

Jeg kjendte ikke Hertugen, men jeg skammede mig ved at bedrage ham, som jeg gjorde.

„Men det er ikke Alt,“ sagde Marguerite.

„Hvad er der mere?“

„Jeg har ogsaa taget mig af Armands Ophold.“

„I det samme Hus?“ spurgte Fru Duvernoy og lo.

„Nej, men i „Morgenstjernen“, hvor jeg spiste Frokost med Hertugen. Medens han saa paa Udsigten, spurgte jeg Madam Arnould, ja, hun hedder jo Arnould, ikke sandt? Jeg spurgte hende, om hun havde en ordentlig Lejlighed ledig. Hun havde netop en, der bestod af en Dagligstue, Forværelse og Soveværelse. Jeg antager, at det er Alt, hvad der behøves. Tredsindstyve Francs om Maaneden; der er møbleret, saa at det kan sætte en Tung-

sindig i godt Humør. Jeg tog Lejligheden. Var det rigtigt?“

Jeg fløj Marguerite om Halsen.

„Det vil blive dejligt,“ fortsatte hun. „Du vil faa en Nøgle til den lille Laage. Jeg har lovet Hertugen en Nøgle til Gitterporten, men den vilde han ikke have, da han kun kom om Dagen. Mellem os, tror jeg, at han er henrykt over dette Lune, der faar mig bort fra Paris i nogen Tid og faar stoppet Munden paa hans Familie. Iøvrigt har han spurgt mig, hvorledes jeg, der elsker Paris saa højt, kunde finde paa at begrave mig i denne Afkrog. Jeg svarede ham, at jeg ikke var rask, og at det var for at hvile mig ud. Han syntes ikke rigtig at fæste Lid til, hvad jeg sagde. Den stakkels gamle Mand er altid i Vaande. Vi maa derfor være meget forsigtige, min kjære Armand, thi han vil passe paa mig, og han skal ikke alene leje Huset til mig, han skal ogsaa betale min Gjæld, og den har jeg uheldigvis nok af. Har Du noget imod det?“

„Nej,“ svarede jeg og forsøgte at bringe de Betænkeligheder til Tavshed, som denne Maade at leve paa af og til fremkaldte hos mig.

„Vi have undersøgt Lejligheden nøje. Vi ville faa det udmærket. Hertugen tager sig selv af Alt. Aa, min Kjære,“ tilføjede hun og omfavnede mig ude af sig selv. „Du kan sagtens, det er en Millionær, der sætter Alt i Stand for Dig.“

„Hvornaar flytte I ud?“ spurgte Prudence.

„Saa hurtigt som muligt.“

„Tager De Hest og Vogn med?“

„Jeg tager hele Husstanden med. De maa passe paa Lejligheden, medens jeg er borte.

Otte Dage senere var Marguerite flyttet ind i det lille Hus paa Landet, og jeg havde taget Ophold i „Morgenstjernen“.

Nu begyndte en Tilværelse, som det er vanskeligt for mig at beskrive.

I den første Tid, vi opholdt os i Bougival, kunde Marguerite ikke fuldstændig bryde med sine gamle Vaner, og da der altid var Selskab i Huset, kom alle hendes gamle Venner og besøgte hende. Der var ikke en Dag, uden at Marguerite havde otte—ti Personer ved Bordet. Prudence trak alle dem med, som hun kjendte, og opførte sig fuldstændig, som om Huset tilhørte hende.

Som De kan forstaa, var det Hertugens Penge, der maatte betale Alt, og dog skete det af og til, at Prudence bad mig om Tusind Francs, som hun sagde, var til Marguerite. De veed, at jeg havde vundet nogle Penge i Spil, jeg skyndte mig derfor at betale Prudence, hvad Marguerite forlangte, og da jeg var bange for, at hun skulde have Brug for Mere, end jeg havde, laante jeg i Paris en Sum, der var ligesaa stor som den, jeg allerede tidligere havde laant, og som jeg havde betalt tilbage paa Klokkeslet.

Jeg var altsaa i Besiddelse af en tolv Tusind

Francs, hvori mine Rentepenge ikke vare medregnede.

Imidlertid tog Marguerites Fornøjelse ved at se sine Venner lidt efter lidt af, dels paa Grund af de Udgifter, det medførte, men særlig fordi det af og til nødte hende til at bede mig om Penge. Hertugen, der havde lejet Huset, for at Marguerite skulde udhvile sig, kom ikke mere, da han var bange for at træffe et talrigt, overstadigt Selskab, af hvilket han ikke vilde ses. Det stammede særlig fra, at han en Dag, da han var kommen for at spise til Middag alene med Marguerite, var falden ned i Frokost paa femten Personer, der endnu ikke var færdig paa den Tid, da der sædvanlig blev spist til Middag. Da han uden at tænke derover, aabnede Døren til Spisestuen, blev han modtaget med en almindelig Latter, og han blev nødt til hurtigt at trække sig tilbage overfor den uforskammede Lystighed, der slog ham i Møde.

Marguerite havde rejst sig fra Bordet, var gaaet ind med Hertugen i Værelset ved Siden af og havde forsøgt at gjøre sit Bedste for at faa ham til at glemme det ubehagelige Møde, men den Gamle, der var saaret i sin Forfængelighed, var vedbleven at være stødt, han havde rent ud sagt til den stakkels Pige, at han var kjed af at betale for alle Dumheder for en Kvinde, der ikke engang kunde skaffe ham Respekt, og han vár gaaet bort meget ophidset.

Siden den Dag hørte man ikke mere Tale om

ham. Det nyttede ikke, om Marguerite sendte de Fremmede væk eller forandrede sine Vaner. Hertugen lod ikke mere høre fra sig. Jeg havde vundet det, at min Elskede nu mere fuldt ud var min, og at min Drøm endelig begyndte at realiseres. Marguerite kunde ikke længere undvære mig. Uden at bryde sig om, hvad Følgen vilde blive, fortalte hun rent ud om vor Forbindelse, og jeg var naaet dertil, at jeg ikke mere forlod hendes Hjem. Tjenerskabet kaldte mig: Herren og behandlede mig som saadan.

Prudence havde i Anledning af denne nye Livsførelse taget Marguerite ordentlig for, men hun havde svaret, at hun elskede mig, og at hun ikke kunde leve uden mig, og hvad der end skete, vilde hun ikke give Afkald paa den Lykke altid at have mig hos sig. Hun tilføjede, at det stod alle dem, der ikke syntes om det, frit for at blive borte.

Det havde jeg hørt en Dag, da Prudence havde sagt til Marguerite, at hun havde noget Vigtigt at sige hende. Jeg havde lyttet ved Døren til det Værelse, hvor de to Veninder havde lukket sig inde.

Nogen Tid efter kom Prudence igjen. Jeg sluttede mig af Marguerites Holdning overfor hende til, at en ny Samtale vilde finde Sted af samme Art som den, jeg havde faaet at høre, og jeg vilde ogsaa høre denne.

De to Kvinder satte sig ind i Boudoiret, og jeg gav mig til at lytte.

„Naa," sagde Marguerite.

„Jeg har talt med Hertugen."

„Hvad sagde han?"

„At han gjerne vilde tilgive Dem den første Scene, men at han havde faaet at vide, at De levede offentligt sammen med Hr. Armand Duval, og det vilde han ikke finde sig i. Lad Marguerite forlade denne unge Mand, sagde han, saa vil jeg ligesom tidligere give hende Alt, hvad hun vil have, hvis ikke, saa maa hun være forberedt paa at faa Afslag paa Alt, hvad det saa end er."

„Hvad svarede De?"

„At jeg skulde meddele Dem det, og at jeg skulde prøve paa at tale Dem til Fornuft. Tænk, kjære Barn, hvad De taber, og hvad Armand kan byde Dem. Han elsker Dem af hele sin Sjæl, men han har ikke tilstrækkelig Formue til at kunne tilfredsstille Deres Fornødenheder, og en Dag vil han forlade Dem, naar det maaske allerede er for sent, og Hertugen ikke mere vil vide noget af Dem. Skal jeg tale med Armand?"

Marguerite syntes at betænke sig, thi hun svarede ikke. Mit Hjerte bankede voldsomt, medens jeg lyttede efter Svaret.

„Nej," sagde hun, „jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg lever sammen med ham. Det er maaske Vanvid, men jeg elsker ham. Hvad skal man sige til det! Nu har han desuden vænnet sig til

at elske mig, uden at Noget staar hindrende i Vejen. Han vilde lide altfor meget, dersom han nu skulde blive nødt til at forlade mig, selv om det kun var een eneste Time om Dagen. Desuden har jeg ikke saa lang Tid at leve i, at jeg skulde gjøre mig selv ulykkelig og ofre mig for en Olding, som lader mig ældes ved sit blotte Selskab. Lad ham beholde sine Penge, og lad mig fortsætte min Vej.“

„Hvad vil De da gjøre?“

„Det veed jeg ikke.“

Prudence vilde vistnok have svaret, men jeg traadte pludselig ind og kastede mig for Marguerites Fødder. Jeg bedækkede hendes Hænder med Taarer, der flød af Glæde over at være elsket saa højt.

„Mit Liv tilhører Dig, Marguerite, Du har ikke nogen anden Mand nødig. Er jeg ikke hos Dig. Kan jeg nogensinde forlade Dig, og kan jeg tilstrækkelig tilbagebetale den Lykke, Du skjænker mig? Lad os ikke mere lægge noget Baand paa os. Vi elske hinanden, hvad bryde vi os saa om Resten?“

„Ja, ja, jeg elsker Dig, min Armand,“ sagde hun halvhøjt og slyngede sine Arme om min Hals. „Jeg elsker Dig, som jeg aldrig havde troet, at jeg vilde komme til at elske. Vi ville være lykkelige, vi ville leve sammen i stille Fred, og jeg vil for bestandig sige Farvel til det Liv, hvorover jeg

nu rødmer. Du vil aldrig bebrejde mig min Fortid, vel?“

Taarerne kvalte min Stemme. Jeg kunde ikke svare, jeg trykkede kun Marguerite til mit Hjerte.

„Nuvel,“ sagde hun med bevæget Stemme og vendte sig mod Prudence, „fortæl denne Scene til Hertugen og tilføj, at vi ikke have Brug for ham.“

Fra den Dag var der ikke mere Tale om Hertugen. Marguerite var ikke længer den Kvinde, jeg tidligere havde kjendt. Hun undgik Alt, hvad der kunde minde mig om det Liv, midt i hvilket jeg først havde mødt hende. Aldrig har en Hustru eller en Søster vist en saadan Kjærlighed, vist en saadan Omsorg for sin Mand eller sin Broder, som Marguerite for mig. Denne sygelige Natur var modtagelig for ethvert Indtryk, tilgjængelig for enhver Følelse. Hun havde brudt med sine Venner som med sine Vaner, med sit Sprog og med sine Fornødenheder. Naar man saa os gaa ud sammen for at foretage en lille Udflugt i en Baad, som jeg havde kjøbt, saa vilde man aldrig have troet, at denne hvidklædte Kvinde med stor Straahat og en let Silkekaabe over Armen til Beskyttelse mod Køligheden paa Vandet, var den Marguerite Gautier, som fire Maaneder tidligere vakte saa megen Opsigt ved sin Luxus og sine Skandaler.

Ak! Vi skyndte os at blive lykkelige, som om vi havde en Fornemmelse af, at vi ikke skulde være det længe.

I to Maaneder havde vi slet ikke været i Paris. Der havde Ingen været at besøge os med Undtagelse af denne Julie Duprat, som jeg tidligere har omtalt, og til hvem Marguerite senere skulde overgive den rørende Beretning, som jeg har her.

Jeg tilbragte hele Dagen ved min Elskedes Side. Vi aabnede Vinduerne, der vendte ud til Haven, og medens vi saa paa Sommeren, der glad slog ned i Blomsterne og udfoldede dem, indaandede vi under Træernes Skygge Side om Side dette virkelige Liv, som hverken Marguerite eller jeg tidligere havde forstaaet.

Denne Kvinde kunde blive saa forbavset som et Barn over den mindste Ting. Der var Dage, hvor hun løb omkring i Haven som en ti Aars Pige efter en Sommerfugl eller en Guldsmed.

Denne Courtisane, der havde ladet give flere Penge ud til Blomster, end en hel Familie behøvede for at leve lykkeligt, sad undertiden paa Græsplainen timevis for at undersøge den simple Blomst, hvis Navn hun bar.

Det var i denne Periode, at hun saa ofte læste Manon Lescaut. Jeg traf hende tidt med denne Bog, og hun sagde altid, at naar en Kvinde elsker, saa kunde hun aldrig gjøre, hvad Manon gjorde.

To, tre Gange skrev Hertugen til hende. Hun kjendte Haandskriften og gav mig Brevene uden at læse dem.

Undertiden bragte Udtrykkene i disse Breve Taarer i Øjnene paa mig.

Han havde troet, at han skulde vende Marguerite tilbage til sig, naar han lukkede sin Pung for hende, men da han havde set, hvor unyttigt dette Middel var, havde han ikke kunnet udholde det, han havde skrevet ligesom tidligere og paany bedt hende om Tilladelse til at maatte komme tilbage, hvad Betingelser hun end stillede.

Jeg havde altsaa læst disse indtrængende, selvgjentagende Breve, og jeg havde revet dem i Stykker, uden at fortælle Marguerite, hvad de indeholdt, og uden at raade hende til atter at se den gamle Mand, skjøndt jeg nærede en vis Medlidenhedsfølelse med det stakkels Menneskes Smerte. Jeg frygtede imidlertid for, at hun i dette Raad kun skulde se et Ønske fra min Side om, at han atter skulde paatage sig det Nødvendige til Husets Førelse, efter at hun havde gjenoptaget sin gamle Forbindelse med ham, jeg vilde fremfor Alt ikke have, at hun skulde tro, at jeg vilde mindske min Ansvarlighed i alle Konsekventser for det Liv, hvortil hendes Kjærlighed til mig havde ført hende.

Følgen var, at Hertugen, der ikke fik noget Svar, holdt op med at skrive, og at Marguerite og jeg vedblev at leve sammen uden at bekymre os om Fremtiden.

Attende Kapitel.

Det vil være vanskeligt i Enkelthederne at beskrivė Dem det nye Liv, vi førte. Det bestod af en Række Barnagtigheder, der forekom os henrivende, men som ere uden Betydning for dem, der høre fortælle om dem. De veed, hvad det vil sige at elske en Kvinde, de veed, hvorledes den ene Dag sluger den anden, og med hvilken forelsket Ladhed man lader sig føre fra idag til imorgen. De har prøvet denne Glemsel af alt Andet, der fødes af en hæftig, tillidsfuld og gjensidig Kjærlighed. Ethvert Væsen, der ikke er den elskede Kvinde, synes at være en unyttig Skabning. Man beklager, at man allerede har strøet Dele af sit Hjerte ud til andre Kvinder, og man kan ikke tænke sig Muligheden af at trykke en anden Haand end den, man har mellem Hænder. Hjernen tillader hverken Arbejde eller Erindring, overhovedet Intet af det, der kan drage den bort fra den eneste Tanke, som uophørlig beskjæftiger den. Hver Dag opdager man en ny Yndighed, en ny Nydelse.

Tilværelsen er bleven Opfyldelsen af et stadigt Begjær, Sjælen er bleven den Vestalinde, der skal holde Kjærlighedens hellige Ild vedlige.

Undertiden var der dog Øjeblikke, hvor Marguerite var vemodig, ja endog havde Taarer i Øjnene. Jeg spurgte hende, hvorfra denne pludselige Sørgmodighed kom, og hun svarede:

„Vor Kjærlighed er ikke almindelig, kjære Armand. Du elsker mig, som om jeg aldrig havde tilhørt nogen Anden, og jeg skjælver for, at Du senere, naar Din Kjærlighed er slukt, og Du bebrejder mig min Fortid, vil tvinge mig ud i den Existens, i hvilken Du har truffet mig. Tænk paa, at nu, da jeg har prøvet et nyt Liv, vil jeg dø, dersom jeg skal gjenoptage det gamle. Sig, at Du aldrig vil forlade mig.“

„Det sværger jeg Dig til.“

Ved disse Ord saa hun paa mig, som om hun i mine Øjne vilde læse, om min Ed var oprigtig. Saa kastede hun sig i mine Arme og skjulte sit Hoved ved mit Bryst.

„Det er, fordi Du ikke veed, hvor højt jeg elsker Dig.“

En Aften stod vi sammen og lænede os ud af Vinduet. Vi betragtede Maanen, der syntes at have vanskeligt ved at gaa ned i sin tætte Skyseng, og vi lyttede til Vinden, der peb i Træerne. Vi holdt hinanden i Haanden, saa sagde Marguerite:

„Det er Vinteren, der kommer, vil Du have, vi skal rejse?“

„Og hvorhen?“

„Til Italien.“

„Du kjeder Dig altsaa her?“

„Jeg er bange for Vinteren, men jeg er især bange for at komme tilbage til Paris.“

„Hvorfor?“

„Af mange Grunde.“

Hun sagde atter hurtigt, uden at meddele mig Grunden til sin Frygt:

„Vil Du rejse? Jeg vil sælge Alt, hvad jeg har, vi ville leve sammen dernede, der vil Intet være tilbage af det, som jeg var, Ingen vil vide, hvem jeg er. Vil Du?“

„Lad os rejse, dersom det kan more Dig, Marguerite; lad os gjøre en Udflugt, men hvorfor er det nødvendigt at sælge det, som Du vil være lykkelig ved at finde, naar Du kommer hjem igjen? Jeg har ikke en Formue, der er stor nok til, at jeg kan modtage et saadant Offer, men jeg har tilstrækkeligt til, at vi kan rejse anstændigt i fem, sex Maaneder, dersom det ellers kan glæde Dig.“

„Aa nej,“ sagde hun og gik bort fra Vinduet og satte sig paa en Sofa tilbage i Værelset, „hvad skulde det være godt for at give vore Penge ud dernede. Jeg koster Dig allerede tilstrækkelig her.“

„Bebrejder Du mig det, Marguerite, det er ikke pænt.“

„Undskyld min Ven,“ sagde hun og rakte mig Haanden, „det Uvejr hidser mine Nerver. Jeg siger ikke, hvad jeg vil sige.“

Efter at have kysset mig, sad hun længe drømmende. Saadanne Scener havde oftere fundet Sted, og vi forstode ikke, hvoraf de fødtes. Ikke desto mindre sporede jeg hos Marguerite en Uro for Fremtiden. Hun kunde ikke tvivle paa min

Kjærlighed, thi den blev daglig større, og dog saa jeg, at hun ofte var nedslaaet, uden at hun nogensinde forklarede mig Grunden dertil uden under Paaskud af en eller anden fysisk Aarsag.

Jeg frygtede for, at hun trættedes af det altfor ensformige Liv, og jeg foreslog hende at vende tilbage til Paris, men hun viste stadig dette Forslag tilbage og forsikrede, at hun ikke kunde finde sig saa lykkelig nogensteds som paa Landet.

Prudence kom nu meget sjældent, men til Gjengjæld skrev hun oftere Breve, som jeg aldrig forlangte at se, men som stadig gjorde et stærkt Indtryk paa Marguerite. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke.

En Dag var Marguerite inde i sit Værelse. Jeg gik derind. Hun sad og skrev.

„Hvem skriver Du til?“ spurgte jeg.

„Til Prudence. Vil Du have, at jeg skal læse Brevet for Dig?“

Jeg havde en sand Rædsel for Alt, hvad der kunde ligne Mistanke, jeg svarede derfor, at det jo ikke kom mig ved, hvad hun skrev, og jeg havde desuden en Følelse af, at det Brev der ikke vilde give mig den sande Grund til hendes Sørgmodighed.

Næste Dag var det dejligt Vejr. Marguerite foreslog mig at foretage en Udflugt med Baaden ud til en lille Ø. Hun syntes at være i særdeles godt Humør. Klokken var fem, da vi kom tilbage.

„Fru Duvernoy har været her," sagde Nanine, da hun saa os komme.

„Er hun gaaet igjen?" spurgte Marguerite.

„Ja, hun kjørte i Fruens Vogn. Hun sagde, at det var en Aftale?"

„Det er godt," sagde Marguerite hurtigt, „lad os saa faa noget Middagsmad."

To Dage senere kom der et Brev fra Prudence, og i fjorten Dage syntes Marguerite at være reven ud af sin mystiske Melankoli, som hun uafbrudt bad mig om Tilgivelse for, nu da den var forsvunden.

Imidlertid kom Vognen ikke tilbage.

„Hvor kan det være, at Prudence ikke sender Kjøretøjet tilbage?" spurgte jeg en Dag.

„Den ene af Hestene er syg, og Vognen skal repareres. Det er bedst, at det bliver ordnet, medens vi ere herude og ikke har Brug for Vognen, i Stedet for at vente, til vi kommer til Paris."

Prudence kom et Par Dage senere og bekræftede, hvad Marguerite havde sagt.

Da Prudence gik om Aftenen, klagede hun over Kulde og bad Marguerite om at laane et Cachemirsschawl.

Saaledes gik en Maaned, og Marguerite var endnu mere glad og forelsket end nogensinde.

Imidlertid var Vognen ikke kommet igjen, og Caschemirsschawlet var ikke sendt tilbage. Alt dette stødte mig uvilkaarligt, og da jeg vidste, i hvilken Skuffe Marguerite gjemte de Breve, hun

fik fra Prudence, benyttede jeg mig af et Øjeblik, da hun var nede i Haven. Jeg gik hen til Skuffen og prøvede paa at lukke den op. Det var forgjæves, den var lukket og laaset.

Saa trak jeg i dem, hvor hun i Almindelighed gjemte sine Smykker og Diamanter. De gik let op, men Etuierne var borte sammen med deres Indhold.

En stikkende Frygt greb mig.

Jeg vilde forlange Sandheden at vide af Marguerite, men hun vilde sikkert ikke tilstaa.

„Kjære Marguerite," sagde jeg derfor, „jeg vil gjerne bede Dig om Lov til at tage ind til Paris. Hjemme veed de ikke, hvor jeg er, og maaske ligger der Brev fra min Fader. Han er vistnok urolig."

„Tag afsted, min Ven," sagde hun, „men kom tilbage i god Tid."

Jeg tog til Byen.

Jeg gik lige op til Prudence.

„Hør," sagde jeg uden videre Indledning, „svar mig aabent, hvor er Marguerites Heste?"

„De er solgte."

„Og Cachemirsschawlet?"

„Solgt."

„Og Diamanterne?"

„Pantsatte."

„Og hvem har solgt og pantsat det?"

„Jeg."

„Hvorfor har De ikke ladet mig det vide?"

„Fordi Marguerite havde forbudt mig det.“

„Og hvorfor har De ikke bedt mig om Penge?“

„Fordi hun ikke vilde have det.“

„Og hvad er de Penge blevne brugt til?“

„Til at betale med.“

„Hun skylder altsaa meget?“

„Endnu omtrent tredive Tusind Francs eller deromkring. Ja, min kjære Ven, jeg sagde Dem det paa Forhaand. De vilde ikke tro mig; nu har De faaet Vished. Hertugen havde kautioneret overfor Sadelmageren, men da han kom, blev han smidt ned ad Trapperne med den Besked, at Hertugen ikke betalte Noget for Frøken Gautier. Manden vilde have Penge, saa har vi givet ham et Afdrag. Det var det Par Tusind Francs, som jeg bad Dem om. Saa er der nogle velvillige Sjæle, der har fortalt ham, at hans Debitor ikke mere støttes af Hertugen, men lever sammen med et ungt Menneske uden Formue. Da de andre Kreditorer fik det at høre, forlangte de deres Penge og begyndte at gjøre Arrest. Marguerite vilde sælge Alt, men det var allerede for sent, og jeg satte mig ogsaa derimod. Men betales maatte der, og for ikke at bede Dem om Penge, har hun solgt sine Heste og sine Cachemirsschawler og sat sine Smykker. Vil De se Kvitteringerne og Laanesedlerne.“

Prudence trak en Skuffe ud og viste mig Papirerne.

„Javel,“ vedblev hun med den Udholdenhed,

der udmærker den Kvinde, der har Lov til at sige: Kan Du se, jeg havde Ret, „javel, De troede, at det var nok at elske hinanden og at tage ud paa Landet og leve et idyllisk Hyrdeliv. Nej, min Ven, nej! Ved Siden af det ideale Liv findes det virkelige Liv, og selv de mest oplıøjede Beslutninger holdes forbundne ved Traade, der ere latterlige, men stærke som Jern, og som man ikke saa let river i Stykker. Naar Marguerite ikke allerede har bedraget Dem en Snes Gange, saa er det, fordi hun er en ejendommelig Natur. Jeg raadede hende, saa godt jeg kunde, thi det gjorde mig ondt at se den stakkels Pige plukke sig selv for Alt. Hun vilde ikke høre! Hun svarede mig, at hun elskede Dem, og at hun ikke for Alt i Verden vilde bedrage Dem. Alt det er meget smukt, meget poetisk, men det er ikke med den Slags Penge, man betaler sine Kreditorer, og nu kan hun ikke komme ud af det igjen med ringere end tredive Tusind Francs.“

„Godt, saa betaler jeg den Sum.“

„Vil De laane den?“

„Ja, hvad Andet.“

„Det bliver en smuk Historie. De vil lægge Dem ud med Deres Fader, De vil tørre alle Deres Hjælpekilder ud, og desuden gaar man ikke hver Dag hen og faar tredive Tusind Francs. Tro mig, min kjære Armand, jeg kjender Kvinderne bedre end De. Gjør ikke den Dumhed, som De dog vil bebrejde Dem. Vær fornuftig. Jeg siger ikke, at

De skal holde op med at leve sammen med Marguerite, men De skal leve med hende, saaledes som De gjorde det i Begyndelsen af Sommeren. Lad hende finde Midler til at komme ud af Forlegenheden. Hertugen vender lidt efter lidt tilbage til hende. Dersom hun vil tage Grev de N . . ., saa vil han, det sagde han endnu igaar, betale hele hendes Gjæld og give hende fire, fem Tusind Francs om Maaneden. Han har to Hundrede Tusind Francs om Aaret. Det vilde være en Position for hende. Men De, De vil før eller senere komme til at forlade hende, vent derfor ikke med det, til De er ruineret, saa meget mere som Greven er et Fæ, og Intet vil hindre Dem i at være gode Venner med Marguerite. I Begyndelsen vil hun græde lidt, men senere vil hun takke Dem for, hvad De har gjort. Bild Dem ind, at Marguerite er gift, og at De bedrager Ægtemanden. Alt dette har jeg tidligere sagt Dem, men dengang var det et Raad, nu er det en tvingende Nødvendighed."

Prudence havde frygtelig Ret.

„De skal ikke sige noget til Marguerite, men tag hende med tilbage til Paris. De har levet fire, fem Maaneder alene med hende, det er der ikke noget at sige til; men luk Øjnene, det er Alt, hvad der forlanges af Dem. Om en fjorten Dages Tid vil hun tage Grev de N . . . til Naade, i Vinter vil hun spare, og til Sommer kan I atter være sammen."

Prudence syntes henrykt ved sit Raad, som jeg viste tilbage med Indignation.

Hverken min Kjærlighed eller min Værdighed tillod mig at handle saaledes, men desuden var jeg overbevist om, at Marguerite allerede var kommen saa vidt, at hun hellere vilde dø end at gaa ind paa et saadant Arrangement.

„Nu har vi snakket nok om det," sagde jeg til Prudence, „hvormeget skal Marguerite definitivt have?"

„Det har jeg jo sagt Dem, tredive Tusind Francs."

„Hvornaar skal hun have dem?"

„Inden to Maaneder."

„Hun skal faa dem."

Prudence trak paa Skuldrene.

„Jeg skal give Dem dem, men De maa sværge mig til, at De ikke siger noget til Marguerite om, at jeg har givet Dem Pengene."

„Vær De bare rolig."

„Og hvis hun sender Dem andre Ting, som De skal sælge, saa maa De underrette mig derom."

„Det er der ingen Fare for, hun har ikke Mere."

Jeg gik hjem til mig selv for at se, om der laa Breve fra min Fader.

Der var ialt fire.

Nittende Kapitel.

I de tre første Breve var min Fader ængstelig over min Taushed og spurgte om Grunden til den. I det sidste lod han mig forstaa, at han havde hørt om min forandrede Levemaade og anmældte sit nær forestaaende Besøg.

Jeg har altid havt stor Respekt og oprigtig Hengivenhed for min Fader. Jeg svarede ham derfor, at en lille Rejse havde været Grunden til min Tavshed, og jeg bad ham meddele mig, hvad Dag han kom, for at jeg kunde hente ham.

Jeg gav Tjeneren min Adresse og paalagde ham at sende mig det første Brev, som kom med Poststempel fra den By, hvor min Fader boede. Saa tog jeg strax tilbage til Bougival.

Marguerite ventede mig ved Havelaagen.

Hendes Blik var uroligt. Hun fløj mig om Halsen og kunde ikke bare sig for at sige:

„Har Du talt med Prudence?“

„Nej.“

„Du har været længe i Paris.“

„Der laa Breve til mig fra Fader. Dem maatte jeg svare paa.“

Lidt efter kom Nanine helt forpustet ind. Marguerite rejste sig og gik hen til hende.

Da Nanine var gaaet, satte Marguerite sig ved Siden af mig. Hun tog min Haand og sagde:

„Hvorfor har Du ikke sagt mig Sandheden? Du har været hos Prudence.“

„Hvem har sagt det?“

„Nanine.“

„Hvoraf veed hun det?“

„Hun har fulgt efter Dig.“

„Havde Du sagt, hun skulde gjøre det?“

„Ja, jeg tænkte, at Du maatte have en gyldig Grund til at tage til Paris, Du, der ikke har forladt mig i fire Maaneder. Jeg var bange for, at der var tilstødt Dig en Ulykke, eller at Du maaske vilde besøge en anden Kvinde.“

„Barn!“

„Nu er jeg sikker, jeg veed, hvad Du har foretaget Dig, men jeg veed endnu ikke, hvad Du har faaet at vide.“

Jeg rakte Marguerite min Faders Brev.

„Det er ikke det, jeg vil vide. Hvad jeg ønsker Besked om, er, hvorfor Du har været hos Prudence.“

„For at besøge hende.“

„Det er ikke sandt, min Ven.“

„Ja, ja, jeg spurgte hende, om det gik bedre med Hesten, og om hun havde Brug længere for Dit Cachemirs Schawl og Dine Smykker.“

Marguerite blev rød, men hun svarede ikke.

„Jeg fik at vide, hvad Du har gjort af Hestene, Cachemirs Schawlerne og Diamanterne.“

„Naa, og hvad vil Du saa bebrejde mig?“

„Jeg vil bebrejde Dig, at det ikke er faldet Dig ind at bede mig om, hvad Du trængte til.“

„I en Forbindelse som vor maa Kvinden,

dersom hun endnu har nogen Værdighed, paalægge sig alle mulige Ofre, hellere end at anmode sin Tilbeder om Penge og besmitte sin Kjærlighed. Du elsker mig, det er jeg sikker paa, men Du veed endnu ikke, hvor skjør den Traad er, der binder den Kjærlighed, man nærer til Kvinder som mig, til Hjærtet. Hvem veed! En Dag, naar Du var uoplagt eller ærgerlig, kunde Du maaske bilde Dig ind at se en behændig Beregning i vor Forbindelse. Prudence er en rigtig Sladrehank. Hvad Brug havde jeg for de Heste. Det er en ren Indtægt for mig at sælge dem. Jeg kan godt undvære dem. At Du elsker mig, det er Alt, hvad jeg forlanger, og Du vil elske mig ligesaa højt, uden at jeg har Heste, Cachemirs-Schawler eller Diamanter."

„Kjære Marguerite," sagde jeg og trykkede kjærligt hendes Hænder, „Du maatte jo kunne sige Dig selv, at jeg en Dag vilde faa det Offer at vide, og at jeg den Dag, jeg fik det at vide, ikke vilde kunne modtage det."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi jeg ikke vil have, at den Tilbøjelighed, Du nærer for mig, skal skille Dig af med eet eneste Smykke. Heller ikke vil jeg have, at Du en Dag, naar Du er uoplagt eller ærgerlig, skal komme til at tænke paa, at det ikke vilde være sket, dersom Du havde levet sammen med en anden Mand, og at Du, om det saa kun var et Minut, skulde bebrejde Dig at have

levet sammen med mig. Om nogle Dage vil Du have Dine Heste, Dine Diamanter og Dine Cachemirs Schawler igjen. De ere ligesaa nødvendige for Dig, som Luften for at leve, og det er maaske latterligt, men jeg elsker Dig mere i Din Flothed end i Din Tarvelighed."

„Saa elsker Du mig ikke længere?"

„Er Du forrykt."

„Dersom Du elskede mig, vilde Du lade mig elske Dig paa den Maade, jeg vil; Du vedbliver i mig at se en Kvinde, fra hvem Luxus er uadskillelig, og som Du stadig anser Dig for forpligtet til at betale. Uden at Du selv veed af det, tænker Du paa engang dog at forlade mig. Ja, Du har Ret, min Ven, men jeg havde haabet, at det skulde være anderledes."

Marguerite gjorde en Bevægelse, som om hun vilde rejse; jeg holdt hende tilbage og sagde:

„Jeg vil have, at Du skal være lykkelig, og at Du ikke skal have Noget at bebrejde mig, det er hele Sagen."

„Og saa maa vi skilles!"

„Hvorfor Marguerite? Hvem kan skille os To ad?"

„Du, der ikke vil give mig Lov til at forstaa, hvorledes Du er situeret, og som har den Forfængelighed at beholde mig, saaledes som jeg er situeret, Du, som, idet Du vedligeholder den Luxus, midt i hvilken jeg har levet, tillige vil vedligeholde den moralske Afstand, der skiller os, Du,

som ikke tror, at min Tilbøjelighed er tilstrækkelig uinteresseret til, at Du tør dele med mig den Formue, som Du er i Besiddelse af, og som kunde sætte os i Stand til at leve lykkeligt sammen, men som foretrækker at ruinere Dig, Slave, som Du er, af en latterlig Fordom. Tror Du da, at jeg stiller Kjøretøj og Smykker ved Siden af Din Kjærlighed. Tror Du, at Lykken for mig bestaar i ydre Skin, som man er tilfreds med, naar man ikke elsker, men som bliver saa usselt, naar man elsker. Du betaler min Gjæld, Du sætter Din Formue overstyr og ender med at betale min Kjærlighed. Hvorlænge tror Du, det vil vare? To, tre Maaneder, og saa vil det være for sent at begynde paa det Liv, som jeg foreslaar Dig, thi saa maa Du modtage Alt af mig, og det kan en Mand med Æresfølelse ikke indlade sig paa. Nu derimod har Du otte, ti Tusind Francs om Aaret. Vi vil leje en lille Lejlighed, hvor vi kan bo sammen. Om Sommeren vil vi tage paa Landet, ikke i et Hus som dette, men i en lille Lejlighed, der er tilstrækkelig for To. Du er uafhængig, jeg er fri, vi ere unge, i Himlens Navn, Armand, kast mig ikke tilbage i det Liv, som jeg tidligere var nødt til at føre.“

Jeg kunde ikke svare, Taknemmelighedens og Kjærlighedens Taarer fugtede mine Øjne, og jeg kastede mig i Marguerites Arme.

„Jeg vilde,“ begyndte hun atter, „have arrangeret Alt, uden at sige Noget til Dig. Jeg vilde

have betalt min Gjæld og sat vor nye Lejlighed i Stand. I Oktober Maaned vilde vi være komne tilbage til Paris, og Alt vilde være blevet opklaret, men nu da Prudence har fortalt Dig det Hele, saa maa Du gaa ind derpaa paa Forhaand i Stedet for bagefter. — Elsker Du mig tilstrækkeligt til at gjøre det?“

Det var umuligt at modstaa en saadan Offerberedvillighed. Jeg kyssede bevæget Marguerites Hænder og sagde:

„Jeg vil gjøre Alt, hvad Du vil.“

Følgelig blev det, som hun havde bestemt.

Hun blev ude af sig selv af Henrykkelse, hun dandsede og sang, Indretningen af den tarvelige Lejlighed blev for hende en Fest, medens hun allerede begyndte at spørge mig til Raads om, hvor og hvordan vi skulde bo.

Jeg saa, at hun var stolt og lykkelig over den Beslutning, hun havde taget, og som syntes at skulle nærme os definitivt til hinanden. Jeg vilde ikke være hende Noget skyldig.

I dette Øjeblik traf jeg Bestemmelse for Livet.

Jeg disponerede over min Formue saaledes, at jeg gav Marguerite min Mødrenearv. Den maatte være tilstrækkelig til at veje op mod det Offer, jeg modtog.

Selv havde jeg de fem Tusind Francs, som jeg fik af Fader, og hvad der end skete, vilde de være tilstrækkelige til, at jeg kunde leve.

Jeg fortalte ikke Marguerite min Bestemmelse,

da jeg var sikker paa, at hun vilde afslaa at modtage Gaven.

Min Mødrenearv indestod i en Ejendom som Prioritet for et Laan paa tredsindstyve Tusind Francs. Jeg havde aldrig set Stedet, men hvert Kvartal fik jeg mine Penge udbetalte af min Faders Sagfører, der var en gammel Ven af Familien, og som mod min Kvittering overrakte mig syv Hundrede og halvtredsindstyve Francs.

Da Marguerite og jeg kom tilbage til Paris for at søge en Lejlighed, gik jeg op til Sagføreren og spurgte ham, hvorledes jeg skulde bære mig ad med at transportere min Arv til en Anden.

Den elskværdige gamle Mand troede, at jeg var ruineret, og spurgte mig om Grunden til min Bestemmelse. Da han før eller senere vilde erfare Sammenhængen, foretrak jeg at fortælle ham hele Sandheden.

Han gjorde mig ikke nogen Bebrejdelse, hvad hans Stilling som Ven af Familien og som Sagfører havde berettiget ham til, og paatog sig at arrangere Alt paa det Bedste.

Jeg paalagde ham selvfølgelig den største Diskretion overfor min Fader, og gik hen til Julie Duprat, hvem Marguerite havde foretrukket at besøge i Stedet for at høre Prudence prædike Moral.

Saa begyndte vi at søge en Lejlighed. Alle dem, vi saa paa, fandt Marguerite for dyre og jeg for tarvelige. Endelig bleve vi dog enige, og vi bestemte os til at bo i et af de allerroligste

Kvarterer i Paris i en lille Havepavillon, der laa adskilt fra Forhuset.

Bagved Pavillonen var der en prægtig Have, der var omgivet af Mure, som vare tilstrækkelig høje til at skille os fra vore Naboer og tilstrækkelig lave til ikke at tage Udsigten fra os.

Lejligheden var bedre, end vi nogensinde havde ventet.

Medens jeg gik hjem til mig selv, gik Marguerite op til en Forretningsmand, der, efter hvad hun sagde, allerede havde ordnet en lignende Affære som hendes for en af hendes Bekjendte.

Hun var henrykt, da hun kom tilbage. Manden havde lovet at betale hendes Gjæld og give hende Kvittering for den og at laane hende tyve Tusind Francs paa hendes Indbo.

Vi rejste glade tilbage til Bougival og vedbleve at beskjæftige os med vore Fremtidsplaner, der, takket være vor Ubekymrethed og særlig vor Kjærlighed, stod for os i det mest gyldne Skjær.

Otte Dage senere sade vi ved Frokostbordet, da Nanine kom ind og meddelte, at min Tjener vilde tale med mig.

Jeg bad ham komme.

„Herre," sagde han, Deres Fader er kommen til Paris og beder Dem komme strax, da han venter Dem."

Denne Meddelelse var den naturligste Ting af Verden, og dog saa Marguerite og jeg paa hinanden.

Vi anede en Ulykke.

Uden at hun havde sagt Noget om det Indtryk, Meddelelsen havde gjort paa hende, rakte jeg hende derfor Haanden og sagde:

„Du skal ikke være bange?“

„Kom saa hurtigt som muligt tilbage,“ sagde Marguerite, „jeg venter Dig ved Vinduet.“

Jeg sendte Joseph afsted med den Besked, at jeg vilde komme. To Timer senere var jeg da ogsaa ganske rigtigt i Provence-Gade.

Tyvende Kapitel.

Min Fader sad i daglig Frakke og skrev i min Dagligstue. Jeg forstod strax, af den Maade, paa hvilken han løftede Øjnene op paa mig, da jeg traadte ind, at det drejede sig om alvorlige Spørgsmaal.

Jeg lod imidlertid, som om jeg Intet havde læst ud af hans Ansigt, og kyssede ham:

„Hvornaar er Du kommen?“

„Igaar Aftes“.

„Du har vel boet hos mig som sædvanlig“.

„Ja“.

„Det var kjedeligt, at jeg ikke var hjemme og kunde tage imod Dig.“

Jeg ventede med disse Ord at fremkalde den

Moralprædiken, som jeg læste paa min Faders kolde Ansigt. Men han svarede mig ikke. Han lukkede det Brev, som han lige havde skrevet, og gav det til Joseph, for at han skulde kaste det i en Postkasse.

Da vi vare blevne alene, rejste min Fader sig og sagde, medens han lænede sig mod Kaminen:

„Vi have meget alvorlige Ting at tale om, min kjære Armand.“

„Hvad vil Du mig, Fader?“

„Vil Du love mig at være aabenhjærtig?“

„Det plejer jeg jo at være.“

„Er det sandt, at Du lever sammen med en Kvinde, der hedder Marguerite Gautier?“

„Ja.“

„Veed Du, hvad denne Kvinde tidligere har været?“

„Ja“.

„Og for hendes Skyld har Du iaar glemt at besøge os, Din Søster og mig.“

„Ja, Fader, det tilstaar jeg.“

„Du holder altsaa meget af denne Kvinde?“

„Det kan Du nok forstaa, Fader, naar hun har faaet mig til at svigte en af mine helligste Pligter, hvorfor jeg beder Dig om Forladelse.“

Min Fader var aabenbart ikke forberedt paa et saa kategorisk Svar. Han tænkte sig et Øjeblik om, saa sagde han:

„Du har vel forstaaet, at Du ikke altid kan blive ved at leve paa den Maade.“

„Jeg frygter det, Fader, men jeg har endnu ikke forstaaet det.“

„Men Du maa have kunnet forstaa,“ sagde min Fader i en noget tørrere Tone, „at jeg ikke vil finde mig deri.“

„Jeg har sagt til mig selv, at saalænge jeg ikke gjorde Noget, der stred mod den Respekt, jeg skylder Hensynet til vort Navn og vor Familie, saa kunde jeg leve, som jeg lever, og det har beroliget mig lidt med Hensyn til den Frygt, jeg oprindelig nærede.“

Lidenskaben gjør stærk. Jeg var beredt paa en Kamp, selv mod min Fader, for Marguerites Skyld.

„Men saa er Øjeblikket til at leve anderledes nu kommet.“

„Og hvorfor det, Fader?“

„Fordi Du staar i Begreb med at gjøre Noget, der vil krænke den Respekt, som Du siger at nære overfor vor Familie.“

„Jeg forstaar ikke, hvad Du mener.“

„Saa skal jeg forklare Dig det. At Du har en Elskerinde, det lader jeg gaa, at Du betaler hende, som en Gentleman maa betale en saadan Kvindes Kjærlighed, det er der heller ikke Noget at sige til, men at Du for hendes Skyld glemmer Dine helligste Pligter, at Du lader det komme saa vidt, at Rygtet om Dit skandaløse Liv naaer ned til mig i Provindsen og kaster Skygge over det hæderlige Navn, som jeg har givet Dig, se det er

Noget, som ikke burde ske, men som i hvert Fald ikke mere maa ske.“

„Tillad mig, Fader, at gjøre Dig opmærksom paa, at de, der have givet Dig Oplysninger om mig, ikke have været rigtig underrettede. Jeg boer sammen med Frøken Gautier, men jeg har ikke givet hende det Navn, som jeg har faaet af Dig, jeg giver ikke mere ud paa hende, end hvad mine Midler tillade mig, jeg har ikke gjort Gjæld, og jeg er ikke kommen i nogen af de Situationer, der tillade en Fader at bruge de Ord overfor sin Søn, som Du har brugt overfor mig.“

En Fader har altid Ret til at holde sin Søn tilbage, naar han ser, han er ved at komme paa Afveje. Endnu har Du ikke gjort noget Galt, men det vil komme.“

„Men Fader dog.“

„Jeg kjender Livet bedre end Du, Armand. Der findes kun fuldstændig rene Følelser hos fuldstændig rene Kvinder. Det vilde være unødvendigt, at Verden blev ældre, naar den ikke ogsaa blev bedre. Du maa forlade Din Elskerinde!“

„Jeg vil nødig gjøre Dig imod, Fader, men det er umuligt.“

„Saa maa jeg tvinge Dig dertil.“

„Der er uheldigvis ikke længere nogen Ø, til hvilken man deportere Courtisaner, og selv om der var en, saa vilde jeg følge Frøken Gautier, dersom Du fik udvirket, at hun blev sendt derhen. Hvad vil Du gjøre? Jeg har maaske Uret, men jeg

kan ikke blive lykkelig uden sammen med denne Kvinde."

„Saa luk dog Dine Øjne op, Armand, se Din Fader, som altid har elsket Dig, og som kun vil Din Lykke. Er det værdigt for Dig at leve som i Ægteskab med en Kvinde, der har været kjendt af Gud og Hvermand?"

„Hvad gjør det, Fader, naar det er umuligt for Fremtiden, hvad gjør det, naar denne Kvinde elsker mig og gjenfødes gjennem den Kjærlighed, som hun har til mig, og som jeg har til hende. Hvad gjør det overhovedet, naar der er Omvendelse?"

„Tror Du da, at det er en hæderlig Mands Opgave at omvende Courtisaner, tror Du, at Gud har givet Livet et saa grotesk Formaal, og at Hjærtet ikke maa have en renere Begejstring? Hvad vil Enden blive paa et saa ejendommeligt Forhold, og hvordan vil Du tænke om det, Du her siger, naar Du er fyrretyve Aar? Du vil smile ad Din Kjærlighed, dersom Du til den Tid kan smile ad den, dersom den ikke har sat for dybe Mærker i Din Fortid. Hvad vilde Du have været nu, dersom Din Fader havde havt Din Opfattelse og givet efter for enhver flygtig Kjærlighed i Stedet for at grundfæste den ubrødeligt paa een ærlig og loyal Følelse. Tænk over det, Armand, og kom ikke mere med saadanne Dumheder. Forlad nu den Kvinde, Din Fader beder Dig derom."

Jeg svarede ikke.

„Armand“, vedblev min Fader, „i Din salig Moders Navn, hør mig og forlad det Liv, som Du vil glemme hurtigere, end Du tror, og hvortil Du knytter en umulig Theori. Du er kun fire og tyve Aar. Tænk paa Din Fremtid, Du kan ikke stadig elske denne Kvinde, som heller ikke stadig vil kunne elske Dig. I overdrive Begge Eders Kjærlighed. I lukke Eder selv enhver Fremtid. Et Skridt endnu, og Ingen af Eder vil kunne forlade den Vej, I have betraadt, og I ville hele Eders Liv komme til at bøde for Eders Ungdoms Fejl. Rejs med, tilbring en Maaned eller to sammen med Din Søster. Hvile og Familiekærlighed vil hurtig helbrede denne Feber, thi Andet er det ikke. Samtidig vil Din Elskerinde trøste sig, hun vil tage en Anden, og naar Du har glemt hende, for hvis Skyld Du har været paa Nippet til at bryde med Din Fader og miste hans Kjærlighed, saa vil Du sige, at jeg har gjort Ret i at komme og hente Dig, og Du vil velsigne mig. Ikke sandt! Du tager med Armand?“

Jeg følte, at min Fader havde Ret, hvis Talen havde været om enhver anden Kvinde, men jeg følte ogsaa, at det ikke gjaldt overfor Marguerite. Dog den Tone, i hvilken han havde sagt de sidste Ord, var saa blid, saa bønfaldende, at jeg ikke vovede at svare.

„Naa?“ sagde han bevæget.

„Jeg kan ikke love Dig Noget, Fader“, sagde

jeg. „Det, Du der beder mig om, overstiger mine Kræfter. „Tro mig," vedblev jeg, da jeg saae ham gjøre en utaalmodig Bevægelse, „Du overdriver Betydningen af denne Forbindelse. Marguerite er ikke den Kvinde, Du antager hende for. Det er saa langt fra, at denne Kjærlighed vil kaste mig ud i et daarligt Spor, at den netop kan udvikle de nobleste Følelser hos mig. Den sande Kjærlighed gjør En altid bedre, hvad det saa er for en Kvinde, der indgyder En den, dersom Du kjendte Marguerite, vilde Du forstaa, at jeg ikke udsætter mig for Noget. Hun er saa nobel som nogen Kvinde. Ligesaa gridske, som mange Andre ere, ligesaa uinteresseret er hun."

„Det forhindrer hende dog ikke i at modtage hele Din Formue, thi de tresindstyve Tusinde Francs, som Du havde arvet efter Din Moder, og som Du har givet hende, de ere — mærk Dig det vel — de ere Din eneste Formue."

Min Fader havde sandsynligvis gjemt dette Slutningsargument og denne Trudsel som det sidste Middel.

Jeg stod fastere overfor hans Trudsler end overfor hans Bønner.

„Hvem har fortalt Dig, at jeg vil give hende den Sum?

Min Sagfører. Skulde han som en hæderlig Mand kunne foretage en saadan Transaktion uden at meddele mig det? Det er for at forhindre Din Ruin til Fordel for en saadan Kvinde, at jeg er

taget til Paris. Din Moder har efter sin Død efterladt Dig saa meget, at Du kan leve anstændigt, men hun har ikke ment, at Du skal kaste Dine Penge i Grams til Elskerinder.“

„Jeg sværger Dig Fader, hun veed ikke Noget om det.“

„Hvorfor har Du da gjort det?“

„Fordi Marguerite, den Kvinde, som Du bagtaler, og som Du vil have, at jeg skal forlade, ofrer Alt, hvad hun har, for at kunne leve sammen med mig.“

„Og et saadant Offer tager Du imod! Hvad er Du da bleven for en Mand, at Du tillader en Frøken Marguerite at ofre Noget paa Dig? Nu er det nok. Du forlader den Kvinde. Nylig bad jeg Dig derom, nu befaler jeg Dig det. Den Slags Ting vil jeg ikke taale i min Familie. Pak Dine Kufferter og gjør Dig parat til at følge med.“

„Nej.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi jeg allerede er bleven saa gammel, at jeg ikke mere lystrer en Ordre.“

Min Fader blev bleg ved dette Svar.

„Godt, saa veed jeg, hvad jeg har at gjøre.“

Jeg ringede.

Joseph kom ind.

„Bring mit Tøj over paa Hotel Paris,“ sagde han til min Tjener. Saa gik han ind i mit Soveværelse og gjorde sig i Stand.

Da han kom tilbage, gik jeg hen til ham.

„Du maa love mig ikke at foretage Dig Noget, der kan gjøre Marguerite Fortræd.“

Min Fader standsede og saae foragtelig paa mig. Han svarede kun:

„Jeg tror, Du er gal“.

Med de Ord gik han og slog hæftigt Døren i efter sig.

Lidt efter gik jeg ogsaa og tog en Vogn til Bougival.

Marguerite ventede mig ved Vinduet.

En og tyvende Kapitel.

„Endelig!“ udbrød hun og fløj mig om Halsen.

Jeg fortalte hende den Scene, der var foretaldet mellem mig og min Fader.

„Aa, Gud!“ Jeg tænkte det nok,“ sagde hun, „da Joseph kom og meddelte, at Din Fader var kommen, skjælvede jeg, som ved et Ulykkesbudskab. Stakkels Ven. Og alt det er min Skyld. Du havde maaske gjort bedre i at forlade mig end at bryde med Din Fader. Men jeg har jo ikke gjort ham Noget. Vi leve stille og roligt, og vi ville leve endnu roligere. Har Du fortalt ham, hvordan vi foreløbig ville indrette os?“

„Ja, det er det, der har irriteret ham mest,

thi netop i dette Arrangement har han set Beviset paa vor gjensidige Kjærlighed.“

„Hvad skulle vi da gjøre?“

„Blive sammen, min kjære Marguerite, og lade Uvejret drive over.“

„Vil det drive over?“

„Det maa det.“

„Men Din Fader vil ikke lade det blive ved det.“

„Hvad skulde han gjøre?“

„Ja, hvad veed jeg! Alt hvad en Fader kan gjøre for at faae sin Søn til at lystre. Han vil erindre Dig om mit tidligere Liv og vil maaske tilmed gjøre mig den Ære at finde paa en eller anden ny Historie, for at Du skal forlade mig.“

„Du veed jo, at jeg elsker Dig.“

„Ja, men jeg veed ogsaa, at Du før eller senere maa adlyde Din Fader, og at det maaske ender med, at Du lader Dig overbevise.“

„Nej, Marguerite, det er mig, der skal overbevise ham. Det er en af hans Venner, der har sat hele hans Vrede i Scene, men han er god og retskaffen, og han vil komme bort fra det første Indtryk. Men lige meget med det, naar Alt kommer til Alt.“

„Nej, sig ikke det, Armand. Jeg vilde hellere alt Andet, end at Du skulde bryde med Din Familie for min Skyld. Lad os være sammen idag, og rejs saa imorgen til Paris. Din Fader vil have tænkt over Sagen ligesom Du, og maaske ville I

kunne tale bedre sammen. Sæt Dig ikke op mod hans Theorier og lad, som om Du gjør visse Indrømmelser. Lad ikke, som om Du holder altfor stærkt paa mig, saa vil han lade Tingene blive, som De ere. Tab ikke Modet og vær overbevist om Eet, og det er, at hvad der end sker, vil Din Marguerite staa sammen med Dig."

„Sværger Du mig det."

„Behøver jeg at sværge?"

Hvor det er sødt at lade sig overbevise af den Elskedes Stemme! Marguerite og jeg tilbragte hele Dagen med paany at gjennemgaa vore Planer, som om vi havde forstaaet, at det var nødvendigt at realisere dem hurtigst muligt. Vi ventede hvert Øjeblik, at der vilde ske Noget, men heldigvis gik Dagen, uden at der skete noget Nyt.

Den næste Formiddag Klokken ti tog jeg afsted, og Klokken tolv kom jeg til Hotellet.

Min Fader var allerede gaaet ud.

Jeg gik hjem til mig selv i det Haab, at han maaske var gaaet derhen. Han havde ikke været der. Jeg gik hen til Sagføreren. Nej, der havde han heller ikke været.

Saa gik jeg tilbage til Hotellet og ventede til Klokken sex. Min Fader kom ikke.

Jeg tog tilbage til Bougival.

Marguerite ventede mig ikke ved Vinduet som den foregaaende Dag. Hun sad i Kakkelovnskrogen. Vejret var allerede begyndt at blive koldt.

Hun var saa fordybet i sine Tanker, at hun

ikke mærkede, at jeg nærmede mig. Da hun følte mine Læber paa sin Pande, skjælvede hun, som om dette Kys havde faaet hende til at fare op i Søvne.

„Du gjorde mig saa forskrækket. Hvordan gik det med Din Fader?“

„Jeg traf ham ikke. Jeg forstaar ikke, hvad det skal sige; han var hverken hos sig selv eller hos nogen af dem, hos hvem jeg ventede at træffe ham.“

„Saa maa Du tage fat igjen imorgen.“

„Jeg har mest Lyst til at vente, til han selv ønsker at tale med mig. Jeg mener, at jeg har gjort, hvad der kan forlanges af mig.“

„Nej, min Ven, det er ikke nok, Du maa tage ind til Din Fader allerede imorgen.“

„Hvorfor imorgen, hellere end en anden Dag?“

„Fordi,“ sagde Marguerite, der forekom mig at blive lidt rød ved dette Spørgsmaal, „fordi Iveren fra Din Side da vil synes større, og vi hurtigere ville opnaa Tilgivelse.“

Hele Resten af Dagen var Marguerite optaget, distrait og nedslaaet. Jeg maatte ofte tale to Gange til hende for at faae Svar. Hun skød Skylden paa den Frygt for Fremtiden, som de sidste Dages Begivenheder indgød hende.

Natten igjennem maatte jeg trøste hende, og næste Morgen lod hun mig tage afsted med saadanne Tegn paa Uro, at jeg ikke kunde forklare mig det.

Ligesom den foregaaende Dag var min Fader gaaet, men han havde ladet følgende Brev ligge til mig:

„Hvis Du kommer idag, saa vent til Klokken fire. Hvis jeg ikke er kommen til den Tid, saa spis Middag sammen med mig imorgen. Jeg maa tale med Dig.“

Jeg ventede til den aftalte Tid. Min Fader viste sig ikke, og jeg tog hjem igjen.

Den foregaaende Dag havde Marguerite været sørgmodig, nu traf jeg hende febrilsk og exalteret. Da hun saa mig, sprang hun mig om Halsen, men hun græd længe i mine Arme.

Jeg spurgte hende, hvorfra denne Bevægelse kom, thi den udviklede sig saa stærkt, at den foruroligede mig. Hun gav mig ikke noget positivt Svar, medens hun kom frem med Alt, hvad en Kvinde kommer frem med, naar hun ikke vil sige Sandheden.

Da hun var bleven lidt roligere, fortalte jeg hende Udbyttet af min Udflugt, jeg viste hende min Faders Brev og gjorde hende opmærksom paa, at vi kunde drage gode Slutninger deraf.

Ved Synet af Brevet og de Forhaabninger, jeg gjorde mig af det, voxede Marguerites Graad saaledes, at jeg maatte kalde paa Nanine, da jeg frygtede et nerveust Krampetilfælde. Vi bragte den stakkels Pige til Sengs. Hun græd uafbrudt uden at sige et Ord, medens hun trykkede mine Hænder og hvert Øjeblik kyssede dem.

Jeg spurgte Nanine, om Marguerite i min Fraværelse havde modtaget noget Brev eller Besøg, der kunde forklare hendes Sindstilstand, men Nanine svarede, at der ikke havde været Nogen, og at hun ikke havde modtaget Noget.

Imidlertid maatte der siden den foregaaende Dag være passeres Noget, der var saa meget betydningsfuldere, som Marguerite skjulte det for mig.

Om Aftenen syntes hun lidt mere rolig. Hun lod mig sætte mig ved Foden af hendes Seng, og hun gjentog længe Forsikringen om sin Kjærlighed. Saa smilede hun til mig, men med Anstrængelse, thi uvilkaarligt tilsløredes hendes Øjne af Taarer.

Endelig faldt hun i Søvn, men det var af den Slags Søvn, der opriver Legemet i Stedet for at give det Hvile. Fra Tid til anden udstødte hun et Skrig og foer op i Søvne; naar hun saa havde forvisset sig om, at jeg stadig var hos hende, lod hun mig sværge paa, at jeg bestandig vilde elske hende. Jeg forstod ikke Noget af disse gjentagne Udbrud af Smerte, der fortsattes helt ud paa Morgenstunden. Saa faldt Marguerite i en Slags Døs. I to Nætter havde hun ikke sovet.

Denne Hvile varede ikke længe.

Klokken henad elleve vaagnede Marguerite, og da hun opdagede, at jeg var staaet op, saa hun sig forvirret om og udbrød:

„Gaar Du allerede?“

„Nej,“ sagde jeg og tog hendes Hænder, „men

jeg vilde blot lade Dig sove. Det er endnu tidligt.“

„Hvad Tid tager Du til Paris?“

„Klokken fire.“

„Saa tidligt! Men saalænge vil Du blive hos mig, ikke sandt?“

„Naturligvis, det plejer jeg jo altid.“

„Hvor det bliver dejligt.“

„Skal vi spise Frokost?“ sagde hun distrait.

„Som Du vil.“

„Og saa maa Du kysse mig, lige til Du skal afsted.“

„Ja, og jeg skal komme tilbage saa hurtigt som muligt.“

„Kommer Du tilbage,“ sagde hun, og betragtede mig med forstyrret Blik.

„Ja, naturligvis.“

„Ja, naturligvis! Du kommer igjen iaften, og jeg venter Dig som sædvanlig. Du skal elske mig, og vi skulle være lykkelige, som vi have været det i al den Tid, vi have kjendt hinanden.“

Hun sagde disse Ord stødvis. Det var, som skjulte hun bag dem en smertelig Tanke. Jeg frygtede hvert Øjeblik, at hun skulde tale i Vildelse.

„Hør,“ sagde jeg, „Du er syg, og jeg kan ikke lade Dig ligge alene. Jeg vil skrive til min Fader, at jeg ikke kommer.“

„Nej, nej,“ udbrød hun hæftigt, „gjør det ikke. Saa vil Din Fader beskylde mig for, at det er mig, der forhindrer Dig i at komme, naar han

vil tale med Dig. Nej, nej, Du maa tage afsted, Du maa. Jeg er heller ikke syg, nu har jeg det helt godt. Jeg har blot havt en ond Drøm, som jeg endnu ikke er vaagnet rigtig op af.“

Fra det Øjeblik forsøgte Marguerite at være munter. Hun græd ikke længere.

Da Tiden kom, at jeg skulde afsted, kyssede jeg hende og spurgte, om hun vilde følge mig til Banegaarden. Jeg haabede, at Spadseretouren og den friske Luft skulde gjøre hende godt.

Jeg vilde ogsaa gjærne være sammen med hende saa længe som muligt.

Hun gik ind paa det og tog sit Overstykke. Nanine fulgte med, for at hun ikke skulde gaa alene tilbage.

Tyve Gange var jeg paa Nippet til ikke at tage afsted. Men Haabet om hurtigt at komme tilbage og Frygten for paany at støde min Fader holdt min Beslutning oppe, og jeg tog med Toget.

„Vi ses iaften,“ sagde jeg, da jeg forlod Marguerite. Hun svarede ikke.

Allerede een Gang tidligere havde hun ikke svaret mig paa disse Ord, og, som De husker, havde Grev de G. derefter været hos hende. Den Tid laa saa langt tilbage, at Mindet næsten var udslukket af min Erindring, og dersom der var Noget, jeg frygtede, saa var det absolut ikke længere, at Marguerite bedrog mig.

Saa snart jeg kom til Paris, skyndte jeg mig hen til Prudence og bad hende besøge Marguerite,

i det Haab, at hendes Oprømthed og gode Humeur skulde adsprede hende.

Jeg gik lige ind og traf Prudence i Færd med sit Toilette.

„Naa," sagde hun uroligt. „Er Marguerite med Dem?"

„Nej."

„Hvordan har hun det?"

„Hun er syg."

„Kommer hun ikke?"

„Skulde hun komme?"

Fru Duvernoy blev rød og svarede, ikke uden en vis Forlegenhed:

„Jeg mente blot, at da De var i Paris, kom hun maaske ind og traf Dem."

„Nej."

„Jeg saa fast paa Prudence. Hun slog Øjnene ned, og jeg troede at læse paa hendes Ansigt, at hun var bange for at se min Visit trække længere ud.

„Jeg kom netop, kjære Prudence, for at bede Dem om, dersom De ikke havde andet at gjøre, at komme ud iaften og holde Marguerite med Selskab. De kan ligge derude inat. Jeg har aldrig set hende, som hun er i Dag, og jeg skjælver for, at hun skal blive syg."

„Jeg skal spise ude i Dag," svarede Prudence, „saa jeg kan ikke tage ud til Marguerite iaften, men jeg skal nok komme i Morgen."

Jeg sagde Farvel til Fru Duvernoy, der næsten

forekom mig ligesaa optaget som Marguerite, og jeg gik hen til min Fader, der strax ved første Øjekast studerede mig nøje.

Han rakte mig Haanden.

„Dine to Visiter have glædet mig, Armand,“ sagde han, „de have ladet mig formode, at Du paa Din Side har tænkt over Sagen ligesom jeg paa min.“

„Tør jeg saa spørge Dig, Fader, hvad Resultat Du er kommet til?“

„Det Resultat, at jeg har lagt for stor Vægt paa, hvad der er bleven fortalt mig, og at jeg har lovet mig selv at være mindre streng imod Dig.“

„Er det sandt, Fader!“ udbrød jeg i overstrømmende Glæde.

„Ja, min kjære Dreng, en ung Mand maa vel have en Forbindelse, og efter de Oplysninger, jeg har indhentet, vil jeg foretrække, at det er Frøken Gautier hellere end nogen Anden.“

„Kjære Fader, hvor Du gjør mig lykkelig.“

Vi talte sammen et Par Øjeblikke, saa satte vi os til Bords. Fader var Elskværdigheden selv, medens vi spiste til Middag.

Jeg brændte efter at komme tilbage til Bougival og fortælle Marguerite, hvilken heldig Vending Tingene havde taget. Hvert Øjeblik saa jeg paa Taffeluhret.

„Du ser hele Tiden efter Klokken,“ sagde min Fader, „Du er utaalmodig efter at komme

fra mig. I unge Mennesker, I ofre dog stadig den virkelige Hengivenhed for den tvivlsomme.“

„Det maa Du ikke sige, Fader, Marguerite elsker mig, det er jeg sikker paa.“

Han trængte svært ind paa mig for at faae mig til at være sammen med sig hele Aftenen og vente med at tage ud til den næste Morgen. Men Marguerite havde været syg, da jeg forlod hende, og jeg bad ham om at maatte tage tilbage i god Tid og lovede ham, at jeg skulde komme igjen den næste Dag.

Det var smukt Vejr, og han fulgte mig. Aldrig har jeg været saa lykkelig. Fremtiden laa for mig netop saaledes, som jeg saa længe havde ønsket den.

Jeg holdt saa meget af min Fader som aldrig før.

Ligesom jeg skulde afsted, trængte han atter ind paa mig for at faae mig til at blive. Jeg afslog det.

„Du elsker hende altsaa meget,“ spurgte han.

„Til Vanvid.“

„Tag saa afsted!“ Han strøg sig med Haanden over Panden, som om han vilde jage en Tanke bort; saa aabnede han Munden, som om han vilde sige Noget, men han nøjedes med at trykke min Haand og forlod mig hurtigt, idet han sagde:

„Saa ses vi i Morgen!“

To og tyvende Kapitel.

Klokken elleve var jeg i Bougival.

Der var ikke Lys i et eneste Vindue, og jeg ringede, uden at der blev lukket op.

Det var første Gang, noget Lignende var sket. Endelig viste Havekarlen sig, og jeg kom ind.

Nanine kom ud med et Lys. Jeg gik ind i Marguerites Værelse.

„Hvor er Fruen?“

„Hun er taget til Paris,“ svarede Nanine.

„Til Paris!“

„Ja.“

„Hvornaar?“

„En Time efter Herren.“

„Hun har ikke lagt nogen Besked til mig?“

„Nej.“

Saa gik Nanine.

„Det kan være,“ tænkte jeg, „at hun er bleven ængstelig og er taget til Paris for at forvisse sig om, at den Visit, som jeg sagde, jeg vilde aflægge hos min Fader, ikke var et Paaskud til at slippe bort.“

„Maaske har Prudence ladet hende kalde i et eller andet vigtigt Anliggende.“

Men jeg havde jo talt med Prudence, og hun havde ikke sagt Noget, der kunde tyde paa, at hun havde skrevet til Marguerite.

Pludselig kom jeg i Tanker om Fru Duvernoys Spørgsmaal: Kommer hun ikke idag, den Gang

jeg havde fortalt hende, at Marguerite var syg. Samtidig kom jeg i Tanker om Prudences forlegne Udtryk, da jeg havde set skarpt paa hende efter det Svar, der syntes at røbe et Stævnemøde. Hertil kom Marguerites ustandselige Taarer, som jeg et Øjeblik havde glemt over den venlige Modtagelse, min Fader havde givet mig.

Fra det Øjeblik samlede alle Dagens Begivenheder sig om min første Mistanke og fæstnede den saa stærkt i min Tanke, at Alt, endog min Faders Elskværdighed, bekræftede den.

Marguerite havde næsten tvunget mig til at tage til Paris, hun havde ladet, som om hun var rolig, da jeg havde foreslaaet at blive hos hende.

Var jeg gaaet i en Fælde? Bedrog Marguerite mig? Havde hun tænkt, at hun kunde være hjemme i rette Tid til, at jeg ikke havde lagt Mærke til hendes Fraværelse, og saa var hun bleven opholdt. Hvorfor havde hun ikke givet nogen Besked til Nanine, og hvorfor havde hun ikke skrevet til mig. Hvad betød disse Taarer, denne Fraværelse, dette Mysterium.

Dette spurgte jeg mig med Forfærdelse om midt i dette tomme Værelse, medens jeg ufravendt stirrede paa Uhret, der viste Midnat og syntes at give mig Vished for, at det var altfor sent til at vente, at Marguerite skulde komme tilbage.

Men efter Arrangementet, vi havde truffet, efter de Ofre, der vare tilbudte og modtagne, var

det da sandsynligt, at hun bedrog mig? Nej! Jeg forsøgte at vise min første Mistanke tilbage.

Den stakkels Pige havde søgt En, til hvem hun kunde afhænde sit Indbo, og saa var hun taget til Paris for at afslutte Handelen. Hun havde ikke villet sige Noget til mig, thi hun vidste, at selv om jeg gik ind paa dette Arrangement, der var nødvendigt for vor Lykke, saa var det mig dog pinligt, og hun havde været bange for at støde min Egenkjærlighed og min Finfølelse. Prudence ventede hende aabenbart i den Anledning og havde forraadt sig overfor mig. Marguerite var ikke bleven færdig paa een Dag, og hun var bleven liggende hos hende, men maaske kom hun om lidt, thi hun maatte kunne forstaa, hvor ængstelig jeg var, og vilde sikkert ikke lade mig svære i Uvished.

Men hvad skulde saa Taarerne betyde? Den stakkels Pige havde uden Tvivl ikke kunnet skille sig af med den Luxus, i hvilken hun indtil nu havde levet lykkeligt, uden at det gjorde hende ondt.

Jeg tilgav saa gjærne Marguerite hendes Beklagelser. Jeg ventede utaalmodigt for at kunne sige hende, medens jeg bedækkede hende med Kys, at jeg havde gjættet Grunden til hendes mystiske Fraværelse.

Men Natten gik, og Marguerite kom ikke.

Uroen snærede sig efterhaanden sammen om mit Hoved og Hjærte. Maaske var der hændet hende Noget. Maaske var hun kommen til Skade,

syg eller død. Maaske kom der et Bud med en smertelig Efterretning. Maaske vilde Dagen overraske mig i den samme Uro og Frygt.

Den Tanke, at Marguerite bedrog mig, medens jeg ventede hende midt i den Rædsel, som hendes Fraværelse indgød mig, kom ikke mere igjen. Der maatte være sket Noget, som hun ikke selv var Herre over. Jo mere jeg tænkte derover, desto mere sikker var jeg paa, at denne Grund kun kunde være en Ulykke.

Klokken slog eet. Jeg sagde til mig selv, at jeg vilde vente en Time endnu, men dersom Marguerite ikke var kommen til den Tid, saa vilde jeg tage tilbage til Paris.

Medens jeg ventede, ledte jeg efter en Bog, thi jeg kunde ikke tænke.

„Manon Lescaut“ laa opslaaet paa Bordet. Det forekom mig, at Bogen Sted for Sted og Side for Side var gjennemvædet af Taarer. Efterat have bladet den igjennem, lukkede jeg Bogen, hvis Bogstaver forekom mig uden Indhold, medens jeg betragtede dem gjennem min Tvivls Slør.

Tiden gik langsomt. Himmelen var overtrukken. Efteraarsregnen pidskede paa Ruderne. Den tomme Seng syntes mig til Tider at ligne en Grav. Jeg blev bange.

Jeg aabnede Døren. Jeg lyttede, men hørte kun Lyden af Vinden, der susede i Træerne. Ikke en Vogn hen ad Vejen. Klokken slog sørgmodig halv paa Kirkeuhret.

Jeg var kommen paa det Punkt, at jeg frygtede for, at Nogen skulde komme. Jeg syntes, at det kun kunde være en Ulykke, der vilde møde mig paa denne Tid og i dette Vejr.

Klokken slog to. Jeg ventede endnu lidt. Kun Uret afbrød Tausheden med sin ensformige Dikken.

Endelig forlod jeg Værelset, i hvilket hver Gjenstand havde faaet det triste Udseende, som meddeles den af Hjærtets urolige Ensomhed.

I Værelset ved Siden af sad Nanine, der var falden i Søvn over sit Arbejde. Da Døren gik, sprang hun op og spurgte, om Fruen var kommen hjem.

„Nej, men hvis hun kommer, saa sig hende, at jeg ikke har kunnet blive Herre over min Uro, og at jeg er taget ind til Paris.“

„Paa denne Tid af Natten?“

„Ja.“

„Men hvordan vil De komme afsted? Der er ingen Vogn.“

„Saa gaar jeg.“

„Men det regner.“

„Hvad gjør det?“

„Fruen vil nok komme, og dersom hun ikke kommer, vil der være Tid nok imorgen til at faae at vide, hvad der har opholdt hende. De vil ødelægge Dem selv paa den Tur.“

„Naa, der er ingen Fare, Nanine. Farvel.“

Den flinke Pige hentede mit Overtøj, hjalp

mig det paa og tilbød at gaa over og vække Madam Arnould for at høre, om hun maaske skulde have en Vogn, men det vilde jeg ikke have, da jeg var sikker paa, at jeg ved dette maaske frugtesløse Forsøg vilde spilde mere Tid, end jeg vilde bruge til at tilbagelægge den halve Vej.

Jeg trængte ogsaa til frisk Luft og en fysisk Anstrengelse, der kunde lægge en Dæmper paa min Ophidselse.

Jeg tog Nøglen til Lejligheden i Antin-Gade, og efter at have sagt Farvel til Nanine, der havde fulgt mig ud til Laagen, gik jeg.

Jeg begyndte først at løbe, men Jorden var stærkt opblødt, saa at jeg blev dobbelt træt. Efterat jeg havde løbet en halv Times Tid, blev jeg nødt til at holde op. Jeg var badet i Sved. Jeg pustede lidt og fortsatte min Vej. Natten var saa mørk, at jeg hvert Øjeblik frygtede for at tørne mod et af Træerne ved Vejen, der, medens jeg skyndte mig afsted, forekom mig som store Fantomer, der kom imod mig.

Jeg mødte et Par Fragtmandsvogne, som jeg snart havde ladet bag mig.

En Kaleskevogn kom i skarpt Trav ad Vejen til Bougival. I det Øjeblik, den passerede forbi mig, kom det Haab op i mig, at det var Marguerite.

Jeg standsede og raabte: Marguerite! Marguerite! Ingen svarede, og Vognen rullede videre. Jeg saae den fjærne sig og forsvinde.

Jeg brugte to Timer om at naa til Bommen ved Paris.

Synet af Byen gav mig fornyede Kræfter, og jeg skyndte mig ned ad den lange Allee, som jeg saa ofte havde passeret.

I Nat gik Ingen den Vej.

Man skulde have troet, at man gik i en død By.

Dagen var ved at gry.

Da jeg naaede Antin-Gade, begyndte Byen allerede at røre sig, men den var endnu ikke helt vaagnet.

Klokken slog sex paa Kirken Saint-Roch, da jeg naaede det Sted, hvor Marguerite boede.

I Forbifarten nævnede jeg mit Navn til Portneren, der havde faaet tilstrækkelig mange Drikkepenge af mig til at vide, at jeg havde Ret til at komme til Marguerite paa denne Tid.

Der var derfor intet i Vejen for, at jeg passerede. Jeg kunde have spurgt ham, om Marguerite var hjemme, men han kunde have svaret mig nej, og jeg vilde hellere være i Uvished endnu et Par Minutter, thi saalænge jeg var i Uvished, havde jeg endnu Haab.

Jeg lagde Øret til Døren og forsøgte at opfange blot en Lyd af Bevægelse.

Der var Intet. Samme Stilhed her som ude paa Landet.

Jeg lukkede op og traadte ind.

Alle Gardiner vare trukne tæt for.

Jeg rullede op i Spisestuen, jeg gik hen til Sovekammeret og aabnede Døren.

Heftigt slog jeg Gardinerne til Side. Et svagt Dagslys trængte ind. Jeg løb hen til Sengen.

Den var tom.

Jeg aabnede den ene Dør efter den anden. Alle Værelserne vare tomme.

Jeg var ved at blive gal.

Jeg gik ind i Toiletværelset og aabnede Vinduet. Jeg kaldte et Par Gange paa Prudence.

Fru Duvernoys Vinduer forbleve lukkede.

Saa gik jeg ned til Portneren og spurgte, om Frøken Gautier havde været hjemme i Løbet af Dagen.

„Ja," svarede han, „sammen med Fru Duvernoy."

„Har hun ikke givet nogen Besked til mig?"

„Nej."

„Veed De ikke, hvad De derefter toge sig for?"

„De kjørte bort i en Vogn."

„Hvad Slags Vogn?"

„En Herskabsvogn."

Hvad skulde det sige?

Jeg ringede paa Døren ved Siden af.

„Hvor vil De hen?" spurgte Portneren.

„Jeg vil op til Fru Duvernoy."

„Hun er ikke kommen hjem endnu."

„Er De sikker paa det?"

„Jo, her er endogsaa et Brev, der kom til

hende igaar Aftes, og som jeg endnu ikke har faaet afleveret.“

Portneren viste mig et Brev, paa hvilket jeg uvilkaarligt lod Øjnene falde.

Jeg kjendte Marguerites Haand.

Jeg tog Brevet.

Udenpaa stode følgende Ord:

„Til Fru Duvernoy for at give det til Hr. Duval.“

„Det Brev er til mig,“ sagde jeg til Portneren og pegede paa Udskriften.

„Er De Hr. Duval?“ sagde Manden.

„Ja.“

„Nu kjender jeg Dem, De er oftere kommen hos Fru Duvernoy.“

Saasnart jeg var naaet ud paa Gaden, brød jeg Brevet.

Selv om Lynet var slaaet ned, kunde jeg ikke være bleven mere forfærdet, end jeg blev ved Læsningen af dette Brev:

„Naar De læser dette, Armand, er jeg allerede en anden Mands Elskerinde. Alt er forbi imellem os.

Min Ven, vend hjem til Deres Fader og til Deres unge, uskyldige Søster, der ikke kjender Noget til alle vore uheldige Forhold, og hos hvem De hurtigt vil glemme, hvad De har maattet lide paa Grund af den fortabte Kvinde, som hedder Marguerite Gautier, som De en kort Stund har

villet elske, og som skylder Dem de eneste lykkelige Øjeblikke i hendes Liv, som hun nu haaber ikke vil vare altfor længe.“

Da jeg havde læst det sidste Ord, troede jeg, at jeg skulde blive gal.

Et Øjeblik var jeg virkelig bange for at falde om paa Stenbroen. Der gik en Sky for mine Øjne, og Blodet bankede i Tindingerne.

Endelig fik jeg samlet mig lidt, jeg saa mig omkring, helt forbavset over, at de Andre fortsatte deres Liv, uden at standses ved min Ulykke.

Jeg var ikke i Stand til alene at bære det Slag, som Marguerite havde tilføjet mig.

Saa kom jeg i Tanker om, at min Fader var i samme By som jeg, at jeg i Løbet af ti Minutter kunde være hos ham, og at han vilde dele min Smerte, hvad saa Grunden til den end var. Jeg løb som en Vanvittig, som en Tyv hen til „Hotel Paris“. Nøglen sad i Døren til min Faders Værelse. Jeg gik ind.

Han sad og læste.

Han syntes kun lidet forbavset over at se mig. Man kunde have troet, at han ventede mig.

Jeg kastede mig i hans Arme uden at sige et Ord, jeg rakte ham Marguerites Brev, og idet jeg sank ned ved Siden af hans Seng, gav jeg mig til at græde hede Taarer.

Tre og tyvende Kapitel.

Da Livet iøvrigt var gaaet som sædvanlig, kunde jeg ikke faa den Tanke i mit Hoved, at den Dag, der oprandt, skulde blive ligesom den, der var gaaet. Der var Øjeblikke, hvor jeg forestillede mig, at det var en Omstændighed, som jeg nu ikke mere huskede, der havde ladet mig tilbringe Natten adskilt fra Marguerite, men naar jeg vendte tilbage til Bougival, vilde jeg finde hende urolig, ligesom jeg havde været det, og hun vilde spørge mig, hvad der havde holdt mig fjærnt fra hende.

Naar Ens Tilværelse er bleven vænnet til en saadan Kjærlighed som min, saa synes det, at den umuligt kan undvære den, uden at hele Livet brister.

Jeg var nødt til fra Tid til anden at læse Marguerites Brev for at overbevise mig om, at jeg virkelig ikke drømte.

Mit Legeme, der var bukket under for det moralske Slag, var ude af Stand til at gjøre en Bevægelse. Uroen, den natlige Spadseretur og den Meddelelse, som Morgenen havde bragt mig, havde udtømt min Modstandsevne. Min Fader benyttede sig af denne fuldstændige Kraftløshed til at tage det bestemte Løfte af mig, at jeg vilde rejse hjem sammen med ham.

Jeg lovede ham Alt, hvad han ønskede. Jeg var ude af Stand til at føre en Samtale, og jeg

trængte til virkelig Deltagelse for at kunne leve efter det, der var overgaaet mig.

Jeg var glad til, at min Fader vilde trøste mig i en saadan Sorg.

Alt, hvad jeg husker, er, at han henad Klokken fem lod mig stige ind sammen med sig i en Postvogn. Uden at sige Noget til mig, havde han ladet mine Kufferter pakke og surre bagpaa Vognen.

Jeg følte ikke, hvad der skete, førend vi havde forladt Byen, og Ensomheden paa Vejen lod mig mærke mit Hjærtes Tomhed.

Saa blev jeg atter greben af Graad.

Min Fader havde forstaaet, at Ord, selv om de kom fra ham, ikke vilde trøste mig, og han lod mig græde uden at sige et Ord, medens han indskrænkede sig til af og til at trykke min Haand, som om han vilde erindre mig om, at jeg havde en Ven ved Siden af mig.

Om Natten sov jeg lidt. Jeg drømte om Marguerite.

Jeg sprang op i Søvne. Jeg forstod ikke, hvorfor jeg sad i en Vogn.

Virkeligheden vendte lidt efter lidt tilbage i min Erindring, og jeg lod Hovedet synke ned paa Brystet.

Jeg vovede ikke at tale til min Fader, jeg frygtede stadig for, at han skulde sige:

„Kan Du se, at jeg havde Ret, da jeg ikke troede paa denne Kvindes Kjærlighed.“

Men han sagde Intet, og vi naaede hjem, uden

at han havde sagt Andet end nogle Ord, der slet ikke vedkom den Begivenhed, der havde faaet mig til at rejse.

Da jeg omfavnede min Søster, gjenkaldte jeg mig Marguerites Ord i Erindringen, men jeg forstod strax, at hvor god hun end var, saa vilde hun ikke kunne faa mig til at glemme hende.

Jagttiden var inde, og min Fader tænkte, at den kunde more mig. Der blev derfor arrangeret Jagtpartier med Naboer og Venner. Jeg deltog uden Lyst og uden Lidenskabelighed med den Ligegladhed, der var karakteristisk for alle mine Handlinger fra det Øjeblik, jeg forlod Paris.

Det var Klapjagter. Jeg blev sat paa min Post. Jeg stillede Bøssen ved Siden af mig og drømte.

Jeg saa paa de drivende Skyer. Jeg lod min Tanke have frit Løb, og undertiden vaktes jeg af Tilraabet fra en Jæger, der pegede paa en Hare, som strøg tæt forbi mig.

Intet af dette undgik min Faders Opmærksomhed, og han lod sig ikke skuffe af mit rolige Udvortes. Han forstod godt, at der en Dag vilde komme en forfærdelig Reaktion, der maaske endogsaa kunde blive farlig, og idet han undgik at faa Udseende af at trøste mig, gjorde han sit Muligste for at adsprede mig.

Min Søster var selvfølgelig ikke indviet i alle disse Ting, hun forstod derfor ikke, hvorfor jeg,

der tidligere var saa munter, pludselig var bleven saa nedslaaet og drømmende.

Naar jeg undertiden midt i min Sørgmodighed blev truffet af min Faders urolige Blik, rakte jeg ham Haanden, og jeg trykkede hans, som om jeg stiltiende vilde bede ham om Tilgivelse for den Sorg, jeg mod min Villie paaførte ham.

Saaledes forløb en Maaned; saa kunde jeg ikke holde det ud længere.

Erindringen om Marguerite forfulgte mig uophørligt. Jeg havde elsket denne Kvinde altfor højt og elskede hende endnu for meget til, at hun med eet Slag kunde blive mig ligegyldig. Jeg maatte enten elske hende eller hade hende. Men hvad Følelse jeg end kom til at nære for hende, saa maatte jeg se hende, og det hurtigst muligt.

Dette Ønske satte sig fast i min Villie, der efterhaanden vaagnede i mit kraftesløse Legeme.

Det var ikke en Gang i Fremtiden, ikke om en Maaned, ikke om en Uge, at jeg maatte se hende, nej, det var strax Dagen efter, at jeg havde faaet den Ide. Jeg sagde derfor til min Fader, at jeg maatte til Paris i Forretningsanliggender, men at jeg snart vilde komme tilbage.

Han gjættede uden Tvivl Grunden til min Bortrejse, thi han opfordrede mig til at blive, men da han saa, at Nægtelse af mit Ønske i min ophidsede Sindstilstand kunde have skjæbnesvangre Følger for mig, omfavnede han mig og bad mig,

næsten med Taarer, om snart at komme tilbage til ham.

Jeg sov ikke, før jeg var kommen tilbage til Paris. Men hvad skulde jeg gjøre der? Jeg vidste det ikke, men fremfor Alt maatte jeg træffe Marguerite.

Jeg gik hjem og klædte mig om, og da det var smukt Vejr og endnu var god Tid, gik jeg ud i de elysæiske Marker.

Efter en halv Times Forløb saa jeg Marguerites Vogn komme.

Hun maatte have kjøbt sine Heste tilbage, thi Kjøretøjet saa ud ligesom tidligere. Hun var imidlertid ikke deri.

Jeg havde lige lagt Mærke til hendes Fraværelse, da jeg ved at se mig om fik Øje paa Marguerite, der kom spadserende, ledsaget af en Dame, som jeg aldrig tidligere havde set.

Da hun gik forbi mig, blev hun bleg, og et nervøst Smil trak hendes Mund sammen. Jeg følte en voldsom Hjærtebanken, men det lykkedes mig dog at give mit Ansigt et koldt Udtryk, og jeg hilste ligegyldigt paa Marguerite, der omtrent samtidig naaede sin Vogn og steg op i den.

Jeg kjendte hende til Bunds. Det uventede Møde med mig maatte have gjort et stærkt Indtryk paa hende. Hun havde ganske sikkert faaet at vide, at jeg var bortrejst, og det havde beroliget hende med Hensyn til Følgerne af vort Brud, men da hun nu saa, at jeg var kommen tilbage, da hun

havde staaet Ansigt til Ansigt med mig, bleg som jeg var, saa havde hun forstaaet, at mit Komme havde et Maal, og hun maatte have spurgt sig selv, hvad der nu vilde ske.

Dersom jeg havde truffet Marguerite ulykkelig, dersom jeg havde kunnet hævne mig ved at hjælpe hende, saa vilde jeg maaske have tilgivet hende, og jeg vilde sikkert aldrig have tænkt paa at gjøre hende Fortræd, men hun var lykkelig — i hvert Fald tilsyneladende, en Anden havde givet hende den Luxus, som jeg ikke vedblivende havde kunnet yde hende, Bruddet, der var fremkaldt af hende, hidrørte altsaa fra den allerlaveste Beregning. Jeg var bleven ydmyget i min Egenkjærlighed som i min Kjærlighed, hun maatte absolut betale det, som jeg led.

Jeg kunde ikke være ligegyldig overfor, hvad denne Kvinde foretog sig, hvad der vilde gjøre hende mest ondt, var aabenbart min Ligegyldighed, det var altsaa denne Følelse, som jeg maatte bære til Skue ikke blot overfor hende, men ogsaa overfor Andre.

Jeg prøvede paa at sætte et smilende Ansigt op og gik hen til Prudence.

Kammerjomfruen meldte mig og lod mig vente et Par Minutter i Dagligstuen.

Endelig kom Fru Duvernoy og tog mig med ind i sit Bodoir. I det Øjeblik jeg satte mig, hørte jeg Dagligstuedøren gaa og lette Skridt hen over Gulvet. Saa blev en Dør slaaet haardt i.

„Kommer jeg til Ulejlighed?“ spurgte jeg Prudence.

Nej, paa ingen Maade, det var Marguerite, der var her. Da hun hørte, at De kom, skyndte hun sig bort. Det var hende, der gik.“

„Er hun bange for mig?“

„Nej, men hun antager, at det ikke vil være Dem behageligt at se hende igjen.“

„Hvorfor ikke det? sagde jeg og forsøgte at aande let, thi Bevægelsen var lige ved at kvæle mig. „Den stakkels Pige har forladt mig for at faa sin Vogn, sine Møbler og sine Diamanter igjen. Det er meget fornuftigt af hende, og det kan jeg ikke fortænke hende i. Jeg har set hende idag,“ tilføjede jeg ligegyldigt.

„Hvor,“ spurgte Prudence og saa paa mig, som om hun vilde sige: Er det den Mand, som var forelsket?

„I de elysæiske Marker. Hun var sammen med en anden Dame, der var meget smuk. Hvem var det?

„Hvordan saa hun ud?“

„Hun var blond og slank med Sidekrøller, blaa Øjne og meget elegant.“

„Naa, det var Olympia. Det er en meget smuk Pige.“

„Hvem lever hun sammen med?“

„Ikke med Nogen og med Alle.“

„Hvor bor hun?“

„I Tronchet-Gade. Naa, De vil gjøre Deres Hoser grønne hos hende?“

„Man veed jo aldrig, hvad der kan ske.“

„Og Marguerite?“

„Hvis jeg sagde, at jeg ikke tænkte mere paa hende, saa vilde det være usandt, men jeg er af den Slags Mænd, for hvem Maaden, paa hvilken et Brud sker, spiller en stor Rolle. Marguerite har kvitteret mig saa letsindigt, at jeg maatte være en god Nar, om jeg var saa forelsket, som jeg har været, og jeg har virkelig været forelsket i denne Kvinde.“

De kan selv tænke Dem, i hvilken Tone jeg forsøgte at sige disse Ord. Vandet drev mig ned over Panden.

„Hun elskede ogsaa Dem, og hun elsker Dem endnu. Det bedste Bevis er, at da hun idag havde mødt Dem, kom hun strax op og fortalte mig det. Da hun var her, skjælvede hun over hele Kroppen og var lige ved at faa Ondt.“

„Naa, hvad sagde hun?“

„Hun sagde, han kommer nok op til Dem, og hun bad mig om at bede Dem om Tilgivelse.“

„Jeg har tilgivet hende, kan De sige til hende. Hun er en god Pige, men en Pige er hun, og jeg maatte have ventet det, der skete. Jeg er hende endogsaa taknemlig for den Bestemmelse, hun har taget, og jeg spørger mig selv, hvad det vilde have ført til, hvis jeg havde realiseret min Plan om

fuldstændig at leve sammen med hende. Det vilde jo have været Vanvid.“

„Hun vil blive meget glad, naar hun hører, at De har forstaaet, at det var nødvendigt for hende at handle saaledes. Det var paa høje Tid, hun forlod Dem. Den Rævepels, som hun vilde sælge sine Møbler til, havde opsøgt hendes Kreditorer for at høre, hvormeget hun skyldte; de blev allarmerede, og i Løbet af to Dage vilde de have ladet det Hele sælge.“

„Men nu er Gjælden betalt?“

„Saa omtrent.“

„Hvem har maattet bløde?“

„Grev de N . . . Ja, min Ven, der er Folk, der ere skabte til det Samme. Kort og godt, han har givet tyve Tusind Francs, men saa kunde han foreløbig ikke mere. Han veed godt, at Marguerite ikke bryder sig om ham, men alligevel er han meget gentil overfor hende. Som De har set, har han kjøbt hendes Heste tilbage til hende, har indløst hendes Smykker og givet hende ligesaameget som Hertugen gav hende. Hvis hun vil leve roligt, kan hun beholde ham længe.“

Og hun, bor hun fast her i Paris?“

„Hun har ikke villet tage ud til Bougival mere, efter at De var rejst. Jeg maatte tage derud og ordne det Hele, ogsaa Deres Sager. Der ligger en Pakke til Dem her. Der er Alt, undtagen en lille Lommebog med Deres Navnetræk. Den

har Marguerite taget. Hvis De vil have det, skal jeg bede hende om den.“

„Nej, lad hende blot beholde den,“ sagde jeg og følte Taarerne stige fra Hjertet til Øjnene ved Erindringen om det lille Landsted, hvor jeg havde levet saa lykkeligt, og ved Tanken om, at Marguerite havde beholdt en Ting, der tilhørte mig og erindrede hende om mig.

Hvis hun var kommen ind i dette Øjeblik, vilde alle mine Hævntanker være blæste bort, og jeg vilde være falden hende for Fode.

„Forresten,“ vedblev Prudence, „har jeg aldrig før set hende, som hun er nu. Hun sover næsten ikke mere, hun farer fra Bal til Bal, souperer og drikker endogsaa af og til formeget. For kort Tid siden maatte hun efter en Souper ligge otte Dage i Sengen, og da Lægen gav hende Lov til at staa op, begyndte hun forfra med Fare for at dø. Vil De ikke se til hende?“

„Hvad skulde det være godt for? Jeg er kommen for at besøge Dem, fordi De altid har været saa elskværdig imod mig, og fordi jeg kjendte Dem, før jeg kjendte Marguerite, det er Dem, jeg skylder Bekjendtskabet til hende, og det er vist ogsaa Dem, jeg kan takke for, at det er forbi.“

„Jeg har ganske vist gjort, hvad jeg formaaede, for at faa hende til at forlade Dem, og jeg tror, at De senere ikke vil være vred paa mig af den Grund.“

„Jeg staar altsaa i dobbelt Taknemmeligheds-

gjæld til Dem," sagde jeg og rejste mig, thi jeg væmmedes ved denne Kvinde, der tog alt det, jeg havde sagt, i Alvor.

„Gaar De?"

„Ja."

Nu vidste jeg tilstrækkeligt:

„Naar ser man Dem igjen?"

„Snart! Farvel!"

„Farvel."

Prudence fulgte mig lige til Døren. Jeg gik hjem, medens jeg græd af Raseri og havde Hjærtet fuldt af Hævntanker.

Marguerite var altsaa ligesom de Andre. Den dybe Kjærlighed, hun nærede for mig, havde ikke kunnet faa hende til at modstaa Lysten til at vende tilbage til sit tidligere Liv med Kjøretøj og Orgier.

Dette sagde jeg til mig selv, medens jeg laa søvnløs, medens jeg, dersom jeg virkelig havde tænkt saa roligt, som jeg selv bildte mig det ind, i Margueriteſ voldsomme Levevis vilde have set et Middel til at prøve paa at bortdrive en Tanke, der stadig plagede hende, en Erindring, der uophørlig kom igjen.

Desværre var den onde Lidenskab imidlertid oppe i mig, og jeg søgte kun et Middel til at pine den stakkels Skabning.

Mennesket er meget lille, og meget slet, naar han saares i en af sine Lidenskaber.

Denne Olympia, som jeg havde set Marguerite sammen med, var tilsyneladende bleven hendes Ven-

inde, i hvert Fald den, som hun mest havde Omgang med, efter at hun var vendt tilbage til Paris. Da hun gav et Bal, søgte jeg at faa en Indbydelse, da jeg nok kunde tænke, at Marguerite kom, og jeg fik den.

Da jeg opfyldt af smertelig Bevægelse kom til Ballet, var det allerede meget animeret. Der blev dandset og raabt op, og i en af Kvadrillerne opdagede jeg Marguerite, der dandsede med Grev de N., der syntes meget stolt over at kunne vise hende frem, og som syntes at sige til Alle:

„Denne Kvinde er min.“

Jeg stillede mig lænet mod Kaminen lige over for Marguerite, og jeg saae paa, at hun dandsede. Næppe havde hun faaet Øje paa mig, før hun blev urolig. Jeg saae hende, og jeg hilste flygtigt paa hende med Haanden og Øjnene.

Da Turen var forbi, gik jeg hen og hilste paa Værtinden, der for sine Gjæster udfoldede sine prægtige Skuldre og det Halve af sin blændende hvide Barm.

Denne Kvinde var smuk, smukkere, i hvert Fald hvad det Ydre angik, end Marguerite. Det gik først rigtig op for mig ved visse Blikke, som Marguerite kastede paa Olympia, medens jeg talte med hende. Den Mand, der vandt denne Kvinde, kunde være lige saa stolt som Grev de N., og hun var tilstrækkelig smuk til at kunne indgyde en lignende Lidenskab, som den, Marguerite havde indgydt mig.

Paa dette Tidspunkt havde hun intet fast Forhold. Det vilde derfor ikke være svært for mig at erobre hende. Det kom kun an paa at rutte med saameget Guld, at man kunde henlede hendes Opmærksomhed paa sig.

Min Beslutning var taget. Denne Kvinde skulde være min.

Jeg debuterede med at dandse med Olympia.

En halv Time senere lod Marguerite sin Pelts hente og forlod Ballet bleg som Døden.

Fire og tyvende Kapitel.

Det var allerede Noget, men det var ikke nok. Jeg forstod, hvilket Herredømme jeg havde over denne Kvinde, og jeg misbrugte det paa den fejgeste Maade.

Efter Aftensmaden, der var meget støjende, begyndte man at spille. Jeg satte mig ved Siden af Olympia, og jeg vovede mig ud med saa stor Dristighed, at hun ikke kunde lade være at lægge Mærke dertil. I Løbet af kort Tid vandt jeg halvandet til to hundrede Guldstykker, som jeg samlede i en Bunke foran mig, og paa hvilke Olympia fæstede sine begjærlige Øjne.

Jeg var den Eneste, der ikke var gaaet helt op i Spillet, og som derfor tog Notits af hende.

Hele Resten af Natten vandt jeg, og det blev mig, der maatte give hende Penge til at gjøre Indsats med, thi hun havde tabt Alt, hvad hun havde liggende foran sig, og sandsynligvis Alt, hvad hun havde hos sig.

Klokken fem om Morgenen blev der brudt op. Jeg havde vundet tre Hundrede Guldstykker Alle de, der havde deltaget i Spillet, vare allerede paa Vejen ned ad Trapperne, og jeg var alene tilbage, uden at Nogen spurgte efter mig, thi jeg var ikke Ven med en Eneste af de Fremmede.

Olympia lyste dem selv ned ad Trapperne, og da hun kom tilbage, sagde jeg til hende:

„Jeg maa nødvendigvis tale med Dem.“

„Imorgen,“ sagde hun.

„Nej, strax.“

„Hvad har De at sige mig?“

„Nu skal De høre.“

Vi gik helt ind i Lejligheden.

„De har tabt iaften.“

„Ja.“

„Alt, hvad De havde hos Dem?“

Hun betænkte sig.

„Vær nu aabenhjærtig.“

„Godt, Ja!“

„Jeg har vundet tre hundrede Guldstykker, der er de, hvis De vil have dem.“

Jeg kastede samtidig Pengene paa Bordet.

„Hvorfor vil De give mig dem?“

„Naturligvis, fordi jeg elsker Dem.“

„Nej, det er, fordi De er forelsket i Marguerite, og nu vil De hævne Dem paa hende ved at søge mig. En Kvinde som mig narrer man ikke, min kjære Ven. Desværre er jeg imidlertid altfor ung og altfor kjøn til at ville spille den Rolle, De foreslaar mig.“

„De afslaar det altsaa?“

„Ja“.

„Foretrækker De at elske mig for Ingenting. I saa Fald er det mig, der giver Afslag. Tænk vel over Sagen, min kjære Olympia, jeg kunde have sendt En eller Anden i mit Navn med de tre Hundrede Guldstykker, saa vilde De have modtaget dem paa de samme Betingelser, som jeg nu foreslaar. Jeg har foretrukket at gaa direkte til Dem. Tag mod mit Tilbud uden at undersøge Grunden til min Handlemaade. Sig til Dem selv, at De er smuk, og at der ikke er noget mærkeligt i, at jeg er forelsket i Dem.“

Marguerite var en Kvinde, der var stillet ligesom Olympia, og dog vilde jeg aldrig have vovet at tiltale hende saaledes den første Gang, jeg saa hende. Det var, fordi jeg elskede Marguerite, fordi jeg hos hende anede et Instinkt, der manglede hos denne Skabning, og fordi denne Kvinde til Trods for hendes ualmindelige Skjønhed i Virkeligheden indgød mig Væmmelse, i samme Øjeblik som jeg gjorde hende mit Forslag.

Det endte med, at hun gik ind paa det. Men jeg forlod hende uden Minde om hendes Kjærtegn

og de Kjærlighedsord, som hun havde følt sig forpligtet til som Vederlag for sex Tusinde Francs, som jeg havde overladt hende.

Og dog havde der været Folk, der havde ruineret sig for denne Kvinde.

Fra dette Øjeblik tilføjede jeg Marguerite en uafbrudt Række Lidelser. Olympia og hun saa ikke mere til hinanden. De kan nok tænke hvorfor. Jeg gav Olympia Kjøretøj og Smykker, jeg spillede, og jeg foretog mig i det Hele alle de Dumheder, der sædvanlig begaas af en Mand, der er forelsket i en Kvinde som Olympia.

Selv Prudence lod sig skuffe og endte med at tro, at jeg fuldstændig havde glemt Marguerite, medens denne, hvad enten hun nu havde gjættet Grunden til min Opførsel eller lod sig føre bag Lyset som de Andre, bevarede sin Værdighed overfor alle de Krænkelser, jeg tilføjede hende. Dog syntes hun at lide, thi hver Gang, jeg traf hende, var hun endnu mere bleg, endnu mere nedslaaet. Min Kjærlighed til hende, der paa dette Tidspunkt var bleven saa overspændt, at den troede, den var Had, nød Synet af denne daglige Smerte. Undertiden, naar jeg opførte mig med lav Hjærteløshed, kunde Marguerite se saa bønfaldende paa mig, at jeg rødmede over den Rolle, som jeg havde paataget mig, og var ved at bede hende om Tilgivelse.

Men denne Anger viste sig kun blinkvis, og Olympia, der var endt med at sætte al Egenkjærlighed til Side og forstod, at hun ved at gjøre

Marguerite Ondt kunde opnaa Alt af mig, hun hidsede mig uophørligt op imod hende og fornærmede hende, saa ofte der gaves en Lejlighed, med den udholdende Fejghed, der er karakteristisk for den begunstigede Kvinde.

Marguerite kom sluttelig ikke mere paa Bal eller i Theatret af Frygt for at træffe Olympia og mig. Saa fulgte anonyme Breve ovenpaa de direkte Uforskammetheder, og der var ikke den Ting saa lav, at jeg ikke fik Olympia til at fortælle den og selv udspredte den om Marguerite.

Man maa være gal, for at det skal komme saa vidt. Jeg følte mig som en Mand, der efter at have drukket daarlig Vin falder i en af disse nervøse Sjælstilstande, hvori Haanden er i Stand til at begaa en Forbrydelse, uden at Tanken véd Noget derom. Midt i alt dette var jeg selv Martyr.

Den Ro, uden Haan, og den Værdighed, uden Ringeagt, méd hvilken Marguerite besvarede alle mine Angreb, og som i mine egne Øjne gjorde hende mig overlegen, oprørte mig imod hende.

En Aften var Olympia ude, jeg véd ikke hvor, og havde truffet Marguerite, der denne Gang ikke havde lagt Fingrene imellem overfor den tossede Pige, der insulterede hende, og hun behandlede hende saadan, at hun blev nødt til at vige Pladsen. Olympia var bleven rasende, og Marguerite havde maattet bæres besvimet bort.

Da Olympia kom tilbage, fortalte hun mig, hvad der var sket. Hun forestillede mig, at Mar-

guerite, da hun saa, at hun var alene, havde villet hævne sig paa hende, og jeg maatte skrive til hende, at hun skulde respektere den Kvinde, jeg elskede, enten jeg var tilstede eller ej.

Jeg behøver vel ikke at tilføje, at jeg strax gik ind derpaa, og at jeg samlede alt det Bitreste, Haanligste og Grusomste, jeg kunde finde, i dette Brev, som jeg strax samme Aften sendte til Marguerite.

Denne Gang var Stødet for haardt til, at den Ulykkelige kunde bære det uden at sige Noget.

Jeg tænkte nok, at der vilde komme et Svar, og jeg var fast bestemt paa ikke at gaa ud hele Dagen.

Ved Totiden blev der ringet paa, og Prudence traadte ind.

Jeg prøvede at paatage mig en ligegyldig Mine og spørge hende, hvad jeg skyldte Æren af hendes Visit, men Fru Duvernoy var den Dag ikke til at spøge med, og i en meget bevæget Tone foreholdt hun mig, at jeg lige siden min Tilbagekomst, altsaa i omtrent tre Uger, aldrig havde ladet nogen Lejlighed gaa ubenyttet hen til at krænke Marguerite, at hun var bleven syg deraf, og at Scenen den foregaaende Dag og mit Brev havde tvunget hende til at gaa til Sengs.

Uden at gjøre mig Bebrejdelser, sendte Marguerite Bud til mig og bad mig om at skaane hende, idet hun tilføjede, at hun hverken havde

moralsk eller fysisk Kraft til at bære, hvad jeg bød hende.

„At Frøken Gautier giver mig Løbepas," sagde jeg, „det bliver hendes Sag, men naar hun insulterer en Kvinde, som jeg elsker, saa vil jeg aldrig taale det."

„Kjære Ven sagde Prudence, „De er under Indflydelse af en Kvinde uden Hjerte og uden Aand, De er forelsket i hende, det er sandt, men det er ingen Grund til, at De skal mishandle en Kvinde, der ikke kan forsvare sig."

„Lad Frøken Gautier sende mig sin Greve, saa er Partiet lige."

„Det veed De godt, at hun ikke vil. Lad hende derfor være i Fred, kjære Armand, De har kun Skam af den Maade, paa hvilken De opfører Dem overfor hende. Hun er bleg, hun hoster og vil ikke gjøre det længe."

Prudence rakte mig Haanden og tilføjede. „Kom og se til hende, Deres Besøg vil gjøre hende godt."

„Jeg har ikke Lyst til at møde Greven."

„Greven er aldrig hos hende. Han kan ikke holde det ud."

„Dersom Marguerite ønsker at tale med mig, saa veed hun, hvor jeg bor, og saa kan hun komme, men jeg sætter ikke min Fod i Antin-Gade."

„Og De vil tage godt imod hende?"

„Selvfølgelig."

„Godt, saa er jeg sikker paa, at hun kommer."

„Lad hende blot komme.“

„Gaar De ud idag?“

„Jeg er hjemme hele Aftenen.“

„Saa siger jeg det til hende.“

Prudence gik.“

Jeg skrev ikke engang til Olympia, at jeg ikke kom hen til hende. Jeg gjorde ikke mange Ophævelser med den Kvinde. Jeg tror nok, at hun trøstede sig med en Skuespiller fra et eller andet Boulevardtheater.

Jeg gik ud for at spise til Middag, og kom næsten øjeblikkelig tilbage. Jeg lod lægge i Kakkelovnen i alle Værelser og lod Joseph gaa.

Jeg kan ikke gjøre Dem Rede for alle de forskjellige Indtryk, der stormede ind paa mig i den Time, jeg ventede. Da det ved Nitiden ringede, samlede de sig i en saadan Bevægelse, at jeg var nødt til at støtte mig mod Væggen for ikke at falde, da jeg gik for at lukke op.

Heldigvis var der kun halvt oplyst i Forværelset, saa Udtrykket i mit Ansigt lod sig ikke godt se.

Marguerite traadte ind.

Hun var helt klædt i Sort og tæt tilsløret. Jeg kunde næppe kjende hendes Ansigt under Blonderne.

Hun gik ind i Dagligstuen og slog Sløret til Side.

Hun var bleg som Marmor.

„Her er jeg, Armand," sagde hun. „De har ønsket at tale med mig, og jeg er kommen."

Hun lod Hovedet synke ned i Hænderne, og Taarerne trillede ned over hendes Kinder.

Jeg gik hen til hende.

„Hvad er der i Vejen," sagde jeg med bevæget Stemme.

Hun trykkede min Haand uden at svare, thi Taarerne tilslørede endnu hendes Stemme. Men et Par Minutter senere sagde hun, da hun var bleven roligere.

„De har gjort mig ondt, og jeg har ikke gjort Dem Noget."

„Ikke Noget!" sagde jeg med et bittert Smil.

„Nej, ikke Noget ud over, hvad Omstændighederne have tvunget mig til at gjøre."

Jeg veed ikke, om De nogensinde i Deres Liv har prøvet eller vil komme til at prøve, hvad jeg følte ved atter at see Marguerite.

Sidste Gang, hun havde været hos mig, havde hun ogsaa siddet paa den Plads, hvor hun nu havde sat sig, men siden den Tid havde hun tilhørt en Anden. Og dog følte jeg, at jeg elskede denne Kvinde ligesaa højt og maaske højere end nogensinde.

Det var imidlertid vanskeligt for mig at lede Samtalen hen paa det Emne, der havde ført hende til mig. Marguerite forstod det uden Tvivl, thi hun sagde:

„Armand, jeg er bange for at trætte Dem,

men jeg har to Ting at bede Dem om: Dels om Forladelse for, hvad jeg igaar har gjort mod Frøken Olympia, dels om Skaansel for, hvad De maaske endnu er i Stand til at gjøre overfor mig. Uden at De maaske selv veed af det, har De gjort mig saa meget Ondt, at jeg fremtidig ikke vil være i Stand til at bære en Fjerdedel deraf. De vil have Medlidenhed med mig, ikke sandt? Og De vil selv kunne indse, at der for en Mand med Hjerte findes en noblere Opgave end at hævne sig paa en syg Kvinde, der er saa nedslaaet som jeg. Føl paa min Haand. Jeg har Feber, jeg er staaet op af Sengen for at anmode Dem, ikke om at blive Deres Veninde, men om at faa Lov til at være Dem ligegyldig."

Jeg tog Marguerites Haand, den var brændende hed, og den stakkels Kvinde gyste af Kulde under sin tykke Fløjelskappe.

Jeg rullede Lænestolen, hvori hun sad, hen til Kaminen.

„Tror De da, at jeg ikke har lidt den Nat, da jeg efter at have ventet Dem paa Landet, tog ind til Paris for at søge Dem og kun fandt det Brev, der var lige ved at gjøre mig vanvittig.

Hvordan har De kunnet bedrage mig, Marguerite, mig, der elskede Dem saa højt?"

„Lad os ikke tale om det, Armand! Jeg er ikke kommen for at tale derom. Jeg har villet se Dem en Gang endnu paa anden Maade end som Fjende, og jeg har endnu en Gang villet

trykke Deres Haand. De elsker en ung, smuk Kvinde, siger man. Vær lykkelig med hende og glem mig.“

„Og De er uden Tvivl ogsaa lykkelig.“

„Ser jeg ud som en lykkelig Kvinde, Armand? Spot ikke min Smerte, De, der bedre end nogen Anden veed, hvor stor den er, og hvad Grunden til den er.“

„Det afhang af Dem selv alene, om De vilde blive ulykkelig, dersom De virkelig er det.“

„Nej, min Ven, Omstændighederne have været stærkere end min Villie. Jeg har ikke blot lyttet til mit kvindelige Instinkt, men ogsaa til en tvingende Nødvendighed, som De en Dag vil lære at kjende, og som vil faa Dem til at tilgive mig.“

„Hvorfor fortæller De mig ikke Grunden allerede idag?“

„Fordi der ikke derved vil blive knyttet en ny Forbindelse imellem os, medens De derimod vil blive fjernet fra Mennesker, som De ikke maa fjerne Dem fra.“

„Hvad er det for Mennesker?“

„Det kan jeg ikke sige Dem.“

„Virkelig?“

Marguerite rejste sig og gik henimod Døren. Jeg kunde ikke være Vidne til denne stumme, udtryksfulde Sorg uden at blive bevæget.

„De kommer ikke ud,“ sagde jeg og stillede mig foran Døren.

„Hvorfor ikke?“

„Fordi jeg trods Alt elsker Dem og vil beholde Dem her.“

„For atter at vise mig Døren imorgen. Nej, det er umuligt. Vore Skjæbner ere adskilte, forsøg ikke paa atter at forene dem, De vil da maaske komme til at foragte mig, medens De nu kun kan hade mig.“

„Nej, Marguerite,“ sagde jeg, idet jeg følte hele min Kjærlighed vaagne paany ved denne Kvindes Nærværelse. „Nej, jeg skal glemme Alt, og vi ville være lykkelige saaledes, som vi have lovet hinanden det.“

Marguerite rystede tvivlende paa Hovedet og sagde:

„Er jeg ikke Deres Slave, Deres Hund? Gjør med mig, hvad De vil.“

Hun tog sit Overstykke og sin Hat af og kastede den paa Sofaen, medens hun voldsomt løsnede Knapperne i sit Kjoleliv, thi under en af disse Reaktioner, der vare saa hyppige under hendes Sygdom, steg Blodet hende fra Hjertet til Hovedet og var ved at kvæle hende.

En tør, hæs Hoste fulgte.

„Sig til min Kudsk, at han kan kjøre hjem.“

Jeg gik selv ned og gav ham Besked.

Da jeg kom tilbage, sad Marguerite henne ved Ilden, medens Tænderne klaprede i Munden paa hende.

Jeg tog hende i mine Arme og lagde hende, stivfrossen som hun var, hen i min Seng. Jeg

satte mig ved Siden af hende og prøvede paa at varme hende ved mine Kjærtegn. Hun sagde ikke et Ord, hun smilede blot.

Det blev en ejendommelig Nat. Det var, som om hele Marguerites Liv passerede forbi, og jeg elskede hende i dette Øjeblik saa højt, at jeg spurgte mig selv midt i denne Feberkjærlighed, om jeg ikke skulde dræbe hende, for at hun ikke skulde komme til at tilhøre en Anden.

Der var ikke Tale om Søvn.

Marguerite var dødbleg, hun sagde ikke et Ord. Store Taarer gled fra Tid til anden ned over hendes Kinder og glindsede som Diamanter. Hun aabnede af og til Armene imod mig, men de faldt atter kraftesløst ned.

Et Øjeblik troede jeg, at jeg kunde glemme, hvad der var sket siden min Bortrejse fra Bougival, og jeg sagde til Marguerite:

„Skal vi rejse? Skal vi forlade Paris?“

„Nej, nej,“ sagde hun med Rædsel, „jeg kan ikke mere gjøre Noget for Din Lykke, men saalænge jeg aander, vil jeg være Din Slavinde. Naar Du kalder, skal jeg komme, men knyt ikke mere Din Fremtid til min. Du vil blive altfor ulykkelig.“

Da hun var gaaet, var jeg ude af mig selv over den Ensomhed, i hvilken hun efterlod mig. To Timer senere sad jeg endnu og stirrede hen for mig og spurgte mig selv, hvad der vilde blive

af mig midt mellem min Jalousi og min Kjærlighed.

Klokken fem begav jeg mig uden at vide hvorfor til Antin-Gade.

Det var Nanine der lukkede op.

„Fruen kan ikke tage imod Dem," sagde hun forvirret.

„Hvorfor?"

„Fordi Fruen har paalagt mig ikke at lukke Nogen ind."

„Ja, det er rigtigt," stammede jeg, „det havde jeg glemt."

Jeg gik hjem, og veed De, hvad jeg gjorde i dette Vanvidsanfald af Jalousi, veed De, hvad jeg gjorde? Jeg sagde til mig selv, at denne Kvinde gjorde Nar af mig, og idet jeg tænkte mig hende sammen med Greven, gjentagende de samme Ord, som hun havde sagt til mig, tog jeg en Femhundredefrancsseddel og sendte hende den med de Ord:

„De skyndte Dem saa hurtigt bort imorges, at jeg glemte at betale Dem."

Da Brevet var besørget, gik jeg ud for at adsprede mig lidt, angreben som jeg selv var af denne gemene Streg.

Jeg gik op til Olympia, der for at underholde mig sang nogle slibrige Sange. Hun var rigtig Typen paa Kourtisanen uden Skam, uden Hjerte og uden Aand, i hvert Fald i mine Øjne, men

maaske saa en anden Mand i hende det Samme, som jeg havde set i Marguerite.

Hun bad mig om Penge, og jeg gav hende dem, da jeg derefter havde Lov til at gaa, begav jeg mig atter hjem.

Marguerite havde ikke svaret.

Det er unødvendigt at skildre Dem, i hvor ophidset en Tilstand jeg tilbragte hele den næste Dag.

Klokken halv syv om Aftenen kom et Bybud med en Konvolut, i hvilken Pengesedlen laa. Ikke et Ord mere.

„Hvem har givet Dem det?“ spurgte jeg.

„En Dame, der tog med Postvognen til Boulogne sammen med sin Kammerjomfru, og som paalagde mig ikke at bringe Brevet ud, før Vognen var kjørt.“

Jeg styrtede hen til Marguerite.

„Fruen er rejst til England idag Klokken sex,“ svarede Portneren.

Der var Intet, der mere holdt mig tilbage i Paris. Mine Kræfter vare udtømte af alle disse Sindsbevægelser. En af mine Venner vilde foretage en Rejse til Orienten, jeg meddelte min Fader, at jeg havde Lyst til at tage med, min Fader gav mig et Kreditiv og Anbefalinger, og en halv Snes Dage senere indskibede jeg mig i Marseille.

I Alexandria erfarede jeg gjennem en Legationssekretær, som jeg undertiden havde set hos Marguerite, at den stakkels Pige var syg.

Jeg skrev hende saa et Brev til, paa hvilket hun gav det Svar, som De allerede kjender, og som jeg modtog i Toulon.

Jeg rejste strax, og saa kjender De Resten. Nu har De kun tilbage at læse de Breve, som Julie Duprat har overleveret mig, og som er et absolut nødvendigt Supplement til det, som jeg nylig har fortalt Dem.

Fem og tyvende Kapitel.

Armand, der var træt af denne lange Beretning, der ofte var bleven afbrudt af Taarer, lagde begge Hænder over Panden og lukkede Øjnene enten for at tænke eller for at prøve paa at falde i Søvn, efter at han havde givet mig de Blade, der vare beskrevne af Marguerite personlig.

Nogle Øjeblikke senere mærkede jeg paa det lidt hurtigere Aandedræt, at Armand sov, men hans Søvn var saa let, at den mindste Støj vilde vække ham.

Nu skal De høre, hvad jeg læste, idet jeg nedskriver det uden at forandre en Stavelse:

„Idag er det den 15de December. Jeg har været lidende i tre, fire Dage. Idag er jeg gaaet til Sengs, Vejret er mørkt, og jeg er melankolsk; der er Ingen hos mig, jeg tænker paa Dem,

Armand. Og De, hvor er De nu, da jeg skriver disse Linier? Langt fra Paris, meget langt, har man fortalt mig, og maaskee har De allerede glemt Marguerite. Naa, vær lykkelig, De, hvem jeg skylder de eneste glade Øjeblikke i mit Liv.

Jeg kunde ikke modstaa Fristelsen til at give Dem en Forklaring paa min Opførsel, og jeg havde skrevet et Brev til Dem, men et Brev, der er skrevet af en Kvinde som mig, kan let blive betragtet som en Løgn, med mindre Døden gjør det ukrænkeligt med sin Autoritet, og det i Stedet for at være et almindeligt Brev bliver et Skriftemaal.

Idag er jeg syg, jeg kan dø af denne Sygdom, thi jeg har altid havt en Forudfølelse af, at jeg vilde dø ung. Min Moder er død af Brystsyge, og den Maade, paa hvilken jeg indtil nu har levet, har ikke været egnet til at standse denne Disposition, den eneste Arv, som jeg har modtaget. Jeg vil imidlertid ikke dø, førend De fuldt ud faar at vide, hvad De skal tænke om mig, dersom De, naar De kommer tilbage, skulde bekymre Dem om den stakkels Pige, som De engang har elsket.

Her er det Brev, som jeg skrev til Dem. Jeg gjør mig en Glæde af at skrive det endnu en Gang for at give et nyt Bevis til min Retfærdiggjørelse.

De husker, Armand, hvorledes Deres Faders Besøg overraskede os i Bougival. De husker den instinktmæssige Rædsel, som hans Komme foraar-

sagede hos mig, og den Scene, der fandt Sted mellem Dem og ham, og som De fortalte mig om Aftenen.

Den næste Dag, medens De var i Paris og ventede paa, at Deres Fader skulde komme, modtog jeg med Bud et Brev fra Hr. Duval.

Dette Brev, som jeg indlagt lader følge, bad mig i de mest indtrængende Udtryk om at faa Dem fjernet næste Dag under et eller andet Paaskud og at modtage Deres Fader; han maatte nødvendigvis tale med mig og paalagde mig særlig ikke at sige Noget til Dem om det Skridt, han havde foretaget sig.

De husker, hvor indstændigt jeg raadede Dem til atter næste Dag at tage til Paris.

Da De havde været borte en Time kom Deres Fader. Jeg beder Dem om Undskyldning for det Indtryk, som Deres Faders strænge Ansigt gjorde paa mig. Deres Fader var groet fast i den gammeldags Theori, ifølge hvilken enhver Kourtisane er et Væsen uden Hjerte, uden Forstand, en Slags Maskine, der sluger Guld, og som altid er rede til ligesom Maskinerne at knuse den Haand, der rækker den Noget, og uden Barmhjertighed sønderslide den, der lader dem arbejde og funktionere. Deres Faders Brev var saa høfligt, at jeg ikke kunde afslaa at modtage ham; hans Optræden passede imidlertid ikke fuldt ud til det Indtryk, jeg fik af Brevet. Der var altfor meget Overlegent, Udfordrende, næsten Truende i hans første Ord

til, at jeg kunde undlade at gøre ham opmærksom paa, at jeg var hos mig selv, og at jeg ikke skyldte ham Regnskab for mit Liv uden paa Grund af den oprigtige Hengivenhed, som jeg nærede for hans Søn. Hr. Duval beroligede sig lidt og begyndte at fortælle mig, at han ikke længere kunde taale, at hans Søn ruinerede sig for min Skyld; jeg var smuk, det var sandt, men hvor smuk jeg end var, saa maatte jeg ikke benytte mig deraf til at ødelægge en ung Mands Fremtid ved Udgifter som dem, jeg paaførte ham.

Hertil var kun Et at svare, ikke sandt? Jeg maatte give ham Beviser for, at i den Tid, jeg havde kjendt Dem, havde jeg ikke skyet noget Offer for samtidig med at være Dem tro, ikke at bede Dem om flere Penge, end De kunde udrede. Jeg viste ham Laanebeviserne, Kvitteringer fra de Folk, til hvem jeg havde solgt de Gjenstande, som jeg ikke kunde sætte ud, jeg fortalte Deres Fader min Beslutning om at skille mig af med mit Indbo for at kunne betale min Gjæld og leve sammen med Dem uden at være Dem altfor meget til Besvær. Jeg fortalte ham om vor Lykke, om det roligere, smukkere Liv, som De havde stillet mig i Udsigt, og han endte med helt at forandre Væsen, han rakte mig Haanden og bad mig om Undskyldning for den Maade, paa hvilken han havde begyndt med at præsentere sig.

Saa sagde han til mig:

„Det er nu ikke længer med Formaninger og Trudsler, men med Bønner, at jeg vil forsøge at

opnaa fra Deres Side det største Offer, De endnu har bragt min Søn.“

Jeg skjælvede ved denne Indledning.

Deres Fader gik hen til mig, han tog begge mine Hænder og sagde i en kjærlig Tone:

„Mit Barn, optag ikke det, jeg har sagt, i nogen daarlig Mening, gjør Dem kun klart, at Livet undertiden medfører tvingende Nødvendigheder, der ere grufulde for Hjertet, men som man maa underkaste sig. De er god og Deres Sjæl besidder en Ædelmodighed, der ikke kjendes hos mange af de Kvinder, der maaske foragte Dem, men som ikke kunne maale sig med Dem i Værd. Men husk, foruden Kjærligheden findes der Pligter, efter Lidenskabens Alder kommer Manddommens Alder, der for at være respektabel maa være godt funderet paa et solidt Grundlag i en alvorlig Stilling. Min Søn har ingen Formue, og han staar dog i Begreb med at overlade Dem sin mødrene Arv. Dersom han modtager det Offer, som De er i Færd med at gjøre, saa maa det være en Æressag for ham til Gjengjæld at sikre Dem fremtidig mod alle Eventualiteter. Men det Offer kan han ikke modtage, fordi Verden, der ikke kjender Dem, vil give Forholdet en illoyal Udtydning, saa at det ikke tør staa i Forbindelse med det Navn, vi bærer. Man vil ikke spørge om, hvorvidt Armand elsker Dem, eller om De elsker ham, om denne dobbelte Kjærlighed er en Lykke for ham og en Gjenoprejsning for Dem, man vil

kun se Et, det er, at Armand Duval har tilladt, at en betalt Kvinde, ja undskyld at jeg bruger dette Udtryk, sælger det, hun ejer, for hans Skyld. Saa vil Bebrejdelserne og Angerens Tid en Dag komme for Dem som for alle Andre, og I ville Begge komme til at bære en Lænke, som I ikke kunne sprænge. Hvad vil De saa gjøre? Deres Ungdom vil være spildt, og min Søns Fremtid vil være ødelagt, og jeg, hans Fader, vil kun faa det, jeg har ventet af begge mine Børn, ud af det Ene.

De er ung, De er smuk. Livet vil give Dem Trøst, De har en nobel Tankegang, og Forvisningen om, at have gjort en fortjenstfuld Handling vil for Dem udsone Meget i Deres Fortid. I de sex Maaneder, i hvilke Armand har kjendt Dem, har han fuldstændig glemt mig. Fire Gange har jeg skrevet til ham, uden at han har tænkt paa at svare. Jeg kunde være død, uden at han havde vidst Noget derom.

Hvorledes det end hænger sammen med den Beslutning, som De har taget om at leve anderledes, end De tidligere har levet, saa vil Armand, der elsker Dem, aldrig kunne finde sig i den Indespærring, som maa blive Følgen af hans beskedne Midler, og som ikke passer for Deres Skjønhed. Hvem forudser, hvad Følgen vil blive. Han har spillet, det veed jeg; jeg veed ogsaa, at det er sket, uden at han har sagt Noget til Dem, men i et Øjebliks Overilelse kunde han have tabt Størsteparten af det, som jeg i Aaringer har samlet

sammen til ham, til Medgift til min Datter og til mine gamle Dage. Hvad der kunde være sket, kan ske endnu.

Er De desuden sikker paa, at det Liv, De forlader for hans Skyld, ikke paany vil drage Dem til sig? Er De sikker paa, at De ikke kommer til at elske en Anden? Vil De ikke ogsaa komme til at lide under Deres første Forholds Karakter, og De kan maaske ikke berolige ham, naar hans Æresfølelse vaagner med Aarene og følger efter Kjærlighedsdrømmene. Tænk paa alt dette! De elsker Armand, bevis ham det paa den eneste Maade, paa hvilken det er muligt: ved at ofre Deres Kjærlighed til hans Fremtid. Endnu er der ingen Ulykke sket, men den kan ske og maaske i endnu større Omfang, end jeg forudser. Armand kan blive jaloux paa en Mand, som har kjendt Dem, han kan udfordre ham, han kan duellere med ham, og han kan maaske blive dræbt, tænk saa paa, hvad De vil komme til at lide overfor den Fader, der kommer og forlanger Regnskab for sin Søns Liv.

Endelig, mit Barn, skal De vide Alt, jeg har nemlig ikke sagt Dem Alt, jeg har ikke sagt Dem, hvad det er, der fører mig til Paris. Jeg har, som jeg nylig har fortalt Dem, en Datter, der er ung, smuk og ren som en Engel. Hun elsker, og hun har ogsaa bygget sit Livs Drøm paa denne Kjærlighed. Jeg har skrevet det Altsammen til Armand, men optaget, som han har været af Dem,

har han ikke svaret mig. Min Datter vil altsaa gifte sig. Hun ægter den Mand, hun elsker, hun kommer ind i en hæderlig Familie, der vil have, at Alt ogsaa skal være hæderligt i min. Min tilkommende Svigersøns Familie har faaet at vide, hvorledes Armand lever i Paris, og har erklæret, at den vil tage sit Ord tilbage igjen, dersom Armand fortsætter sit Liv paa den Maade. De har et Barns Fremtid i Deres Haand, et Barn, der aldrig har gjort Dem Noget, og som har Lov til at regne paa Fremtiden. Har De Ret til, og føler De Kraft til at ødelægge den? I Deres Kjærligheds og Deres Angers Navn, giv mig min Datters Lykke, Marguerite!“

Jeg græd stille, min Ven, overfor alle disse Forestillinger, som jeg saa ofte havde gjort mig selv, og som i Deres Faders Mund fik en endnu alvorligere Sandhed. Jeg tilføjede selv alt det, som Deres Fader ikke havde vovet at sige mig, men som Gang efter Gang havde svævet ham paa Læberne. Hertil kom, at jeg elskede Dem, Armand. Den faderlige Maade, paa hvilken Hr. Duval talte til mig, de rene Følelser, han fremkaldte hos mig, den Agtelse, som jeg havde vundet hos denne gamle Hædersmand, og som jeg senere vilde vinde hos Dem, alt dette vakte i Forening noble Tanker i min Sjæl, og hævede mig i mine egne Øjne, og lod mig føle en hellig Længsel, som indtil da var mig ukjendt. Naar jeg tænkte paa, at denne gamle Mand, der tiggede mig om sin

Søns Fremtid, en Dag vilde bede sin Datter om at indflette mig i sine Bønner som et mystisk Navn paa en skjult Veninde, saa blev jeg som forvandlet og følte mig stolt af mig selv.

Øjeblikkets Ophidselse overdrev maaske Rigtigheden af disse Indtryk, men jeg følte nu saaledes, og disse nye Følelser bragte den Stemme til Taushed, der talte om de lykkelige Dage, som jeg havde tilbragt sammen med Dem.

„Vel," sagde jeg til Deres Fader og tørrede mine Taarer.

„Tror De, at jeg elsker Deres Søn?"

„Ja," sagde Hr. Duval.

„Med en uinteresseret Kjærlighed?"

„Ja."

„Tror De, at jeg paa denne Kjærlighed havde bygget mit Livs Haab, Drøm og Tilgivelse?"

„Absolut."

„Godt, saa kys mig een Gang, som De kysser Deres Datter, og jeg sværger Dem til, at dette Kys skal gjøre mig stærk overfor min Kjærlighed, og inden otte Dage skal Deres Søn være hjemme hos Dem, maaske ulykkelig for nogen Tid, men helbredet for bestandig."

„De er en nobel Karakter," sagde Deres Fader og kyssede mig paa Panden, og De paatager Dem en Opgave, som Gud vil belønne Dem for, men jeg frygter rigtignok for, at De ikke vil kunne stille Noget op med min Søn."

„Vær De blot rolig, han skal komme til at hade mig.“

Mellem os maatte der slaas en Bom, der var uoverstigelig for begge Parter.

Jeg skrev til Prudence, at jeg gik ind paa Grevens Forslag, og at hun kunde give ham den Besked, at jeg vilde spise til Aften sammen med hende og ham.

Jeg lukkede Brevet, og uden at fortælle Deres Fader hvad det indeholdt, bad jeg ham om at besørge det efter Adressen, naar han kom til Paris.

Han spurgte mig alligevel, hvad der stod i det.

„Det er Deres Søns Lykke,“ svarede jeg.

Deres Fader kyssede mig endnu en Gang. Jeg følte to Taknemmelighedstaarer paa min Pande, jeg følte Dem som min Fortids Synders Daab, og i samme Øjeblik hvor jeg havde besluttet mig til at tilhøre en anden Mand, straalede jeg af Selvglæde ved Tanken om, hvad jeg kjøbte tilbage ved dette nye Fejltrin.

Det var saa naturligt, Armand, De havde jo sagt, at Deres Fader var den nobleste Mand, man kunde tænke sig.

Hr. Duval steg op i sin Vogn og kjørte bort. Men jeg var jo kun en Kvinde, og da jeg saa Dem igjen, kunde jeg ikke lade være at græde, men svag blev jeg ikke.

Har jeg handlet rigtigt? Det spørger jeg mig

selv om idag, da jeg syg gaar til Sengs for maaske ikke at forlade den, før jeg er død.

De har selv været Vidne til, hvad jeg udstod, alt som Tiden nærmede sig til vor uafvendelige Adskillelse. Deres Fader var ikke længere til Stede for at støtte mig, og der var et Øjeblik, da jeg var lige ved at tilstaa Dem Alt, saaledes led jeg ved den Tanke, at De skulde komme til at hade og foragte mig.

Der er en Omstændighed, som De maaske ikke vil tro, Armand: Jeg bad Gud om Kraft til at staa imod, og at han gav mig Kræfter dertil viser, at han modtog mit Offer.

Det er den fulde Sandhed, min Ven, døm mig og tilgiv mig, som jeg har tilgivet Dem alt det Onde, som De har tilføjet mig siden den Dag.

Sex og tyvende Kapitel.

Hvad der fulgte efter denne skjæbnesvangre Dag, det veed De ligesaa godt som jeg, men hvad De ikke veed, og hvad De ikke kan ane, det er, hvad jeg har lidt siden vor Adskillelse.

Jeg havde faaet at vide, at Deres Fader havde taget Dem hjem til sig, men jeg var ikke Tvivl om, at De ikke længe kunde leve uden

mig, og den Dag, jeg mødte Dem i de elysæiske Marker, blev jeg grebet, men ikke forbauset.

Saa fulgte de Dage, af hvilke hver bragte mig en ny Fornærmelse fra Deres Side, en Fornærmelse, som jeg modtog med Glæde, fordi den dels beviste mig, at De stadig elskede mig, dels bibragte mig den Forestilling, at jo mere De forfulgte mig, desto mere vilde jeg voxe i Deres Øjne den Dag, da De fik Sandheden at vide.

De skal ikke forundre Dem over dette Martyrium. Den Kjærlighed, som De, Armand, havde næret til mig, havde aabnet mit Hjerte for en nobel Begejstring.

Imidlertid havde jeg ikke strax været saa stærk. I Tiden mellem at jeg bragte mit Offer, og De vendte tilbage, var jeg nødt til at benytte mig af fysiske Midler for ikke at blive gal og for at bedøve mig overfor det Liv, jeg nu skulde begynde. Prudence har vistnok fortalt Dem, at jeg deltog i alle Fester, alle Baller og alle Orgier.

Mit Haab var, at jeg hurtigt vilde dræbe mig selv gjennem disse Udskejelser, og jeg tror, at dette Haab snart vil gaa i Opfyldelse. Mit Helbred undergravedes selvfølgelig mere og mere, og den Dag, jeg sendte Fru Duvernay til Dem for at bede Dem skaane mig, var mit Legeme og min Sjæls Kræfter udtømte.

Jeg skal ikke, Armand, minde Dem om, paa hvilken Maade De lønnede mig for den sidste Prøve, som jeg gav Dem paa Kjærlighed, og med

hvilken grov Fornærmelse De jagede en døende Kvinde ud af Paris, efterat hun ikke havde kunnet modstaa Deres Stemme, da De paany bad om hendes Kjærlighed, og efterat hun havde svævet i den vanvittige Tro, at hun i et kort Minut kunde gjenforene Fortid og Nutid.

Jeg forlod Alt. Olympia paatog sig, efter hvad jeg har erfaret, at meddele Hr. de N . . . Motivet til min Afrejse. Grev de G. var i London. Det er en af disse Mænd, der i deres Kjærlighedsforhold til Kvinder som mig ikke lægger mere Alvor ind, end at han altid, naar Forholdet er hævet, bliver de Kvinders Venner, som han har kjendt, der bliver intet Had tilbage hos ham, ligesom han i sin Tid ikke har kjendt Noget til Jalousi. Han hører til disse fornemme Herrer, der kun aabne en Krog af deres Hjerte for os, men aabne deres Pung paa vid Gab. Det var ham, jeg strax kom til at tænke paa. Jeg opsøgte ham. Han modtog mig paa den elskværdigste Maade, men han var selv bleven forelsket i en Kvinde og var bange for at kompromittere sig. Han præsenterede mig for sine Venner, der gav en Souper for mig.

„Hvad skulde jeg gjøre min Ven? dræbe mig selv? det vilde være til ingen Nytte at forbitre Deres Liv, som jeg netop vilde gjøre lykkeligt. Og hvorfor skulde man ogsaa dræbe sig, naar man er saa nær ved Døden.

Jeg levede som et Legeme uden Sjæl og

Tanke. Efter at jeg i nogen Tid havde ført denne automatiske Tilværelse, vendte jeg tilbage til Paris og spurgte efter Dem. Jeg fik at vide, at De var taget paa en lang Rejse. Der var Intet, der længere holdt mig oppe. Min Existents blev den samme, som den havde været to Aar iforvejen, inden jeg lærte Dem at kjende. Jeg prøvede paa atter at knytte Hertugen til mig, men jeg havde krænket denne Mand for dybt, og gamle Folk ere ikke taalmodige, sandsynligvis fordi de mærke, at de ikke skulle leve evigt. Sygdommen forværredes fra Dag til Dag, jeg var bleg, nedslaaet og endnu magere end før. Jeg begyndte at blive glemt. Saaledes er det gaaet indtil igaar.

Nu er jeg rigtig syg. Jeg har skrevet til Hertugen for at bede ham om Penge, thi jeg har ingen, og Kreditorerne ere komne og have uden Barmhjertighed presset mig med deres Fordringer. Vil Hertugen svare mig? Hvorfor er De dog ikke i Paris, Armand! De vil komme og besøge mig, og Deres Besøg vil trøste mig!

* * *

20de December.

Det er et forfærdeligt Vejr. Det sneer, og jeg er alene hjemme. I tre Dage har jeg havt en saadan Feber, at jeg ikke har kunnet skrive et Ord til Dem. Der er intet Nyt, min Ven. Hver Dag har jeg et ubestemt Haab om at faa et Brev fra Dem, men der kommer intet, og der vil

sagtens heller intet komme. Mændene alene have Kraft til ikke at tilgive. Hertugen har ikke svaret mig.

Prudence har atter gjenoptaget sine Vandringer til Laanekontoret.

Jeg spytter uafladelig Blod. Det vilde gjøre Dem ondt, dersom De saa det. De er lykkelig. De lever under en mild Himmels Klima, og De har ikke som jeg en iskold Vinter, der knuger Deres Bryst. Idag var jeg lidt oppe, gjennem Gardinerne har jeg set dette pulserende Pariserliv, med hvilket jeg tror, at jeg har brudt for bestandig. Jeg har set enkelte kjendte Ansigter passere gjennem Gaden, optagne, glade og sorgløse. Ikke Een har set op til mine Vinduer. Nogle unge Mennesker have dog skrevet deres Navne hos Portneren. En Gang tidligere har jeg været syg, da kom De, der Intet havde opnaaet af mig uden en Uforskammethed, den første Gang jeg saa Dem, og hørte til mig hver Formiddag. Nu er jeg atter syg. Vi have tilbragt et halvt Aar sammen. Jeg har næret saa stor Kjærlighed til Dem, som en Kvinde kan rumme i sit Hjerte og give igjen, og De er langt borte, og De er vred paa mig, og der kommer ikke et Trøstens Ord fra Dem. Men det er Forholdenes Skyld, at De ikke er her, det er jeg vis paa, thi hvis De var i Paris, saa vilde De ikke forlade mit Hovedgjærde.

* * *

25de December.

Min Læge har forbudt mig at skrive hver Dag. Mine Erindringer forhøje ogsaa kun Feberen, men igaar fik jeg et Brev, der gjorde mig godt, mere ved de Følelser, det røbede, end ved den materielle Hjælp, det bragte mig. Idag kan jeg derfor skrive til Dem. Det Brev, jeg omtalte, var fra Deres Fader, og det lød saaledes:

„Frøken!

I dette Øjeblik erfarer jeg, at De er syg. Dersom jeg var i Paris, vilde jeg personlig komme og se til Dem. Dersom min Søn var hos mig, vilde jeg sende ham, men jeg kan ikke rejse herfra, og Armand er sex, syv Hundrede Mile borte. Tillad mig derfor ganske simpelt at skrive til Dem og forsikre Dem om, hvor ondt Deres Sygdom gjør mig, og bede Dem tro paa mine oprigtige Ønsker om en hurtig Helbredelse.

En af mine gode Venner vil komme til Dem, vær saa venlig at modtage ham. Han har et Ærinde at udrette paa mine Vegne, og jeg venter utaalmodigt paa Udfaldet.

Modtag Forsikringen om min Højagtelse.“

Saaledes lød det Brev, som jeg har modtaget. Deres Fader er en nobel Mand, elsk ham efter Fortjeneste, min Ven, thi der er faa Mennesker, der ere saa værdige til at blive elsket som han.

Dette Brev med hans Navn har gjort mig mere godt end alle min Læges Recepter.

Imorges kom den af Deres Fader omtalte Herre. Han var meget forlegen ved den delikate Mission, han havde paataget sig. Først vilde jeg sige Nej, men den Fremmede sagde, at Hr. Duval vilde tage dette Afslag meget ilde op, Deres Fader havde overdraget ham at give mig tre Tusinde Francs og at sørge for, at jeg fik Alt, hvad jeg trængte til. Jeg tog derimod; hvad der kom fra Deres Fader, kunde ikke betragtes som en Almisse. Dersom jeg er død, naar De kommer tilbage, saa vis Deres Fader, hvad jeg har skrevet, og sig til ham, at den stakkels Pige, som han værdigede at sende dette trøstende Brev, græd Taknemmelighedens Taarer, medens hun skrev disse Linier og bad til Gud for ham.

* * *

Den 4de Januar.

Jeg har tilbragt en Række smertefulde Dage. Jeg troede ikke, Legemet kunde lide saa meget. Aa, min Fortids Liv! Idag vilde jeg betale det dobbelt.

Hver Nat er jeg bleven vækket. Jeg kunde ikke mere trække Vejret. Vildelsen og Hosten slaas om Resten af min elendige Existents.

Spisestuen er fuld af Bonbonæsker og alle Slags Gaver, som mine Venner have sendt. Der-

som De saa, hvorledes Sygdommen har mishandlet mig, vilde De skyndsomt flygte.

Prudence forærer Alt, hvad der kommer, bort som Nytaarsgaver.

Det er Frostvejr. Doktoren har sagt, at jeg kan gaa ud om et Par Dage, dersom det smukke Vejr holder sig.

* * *

8de Januar.

Jeg var igaar ude at kjøre. Det var prægtigt Vejr. Der var fuldt af Mennesker i de elysæiske Marker. Det var som Foraarets første Smil. Alt var som i Fest rundt omkring mig. Jeg havde aldrig troet, at der i en Solstraale kunde være saa megen Glæde, Mildhed og Trøst, som jeg følte det igaar.

Jeg har næsten udelukkende mødt Folk, jeg kjendte, de vare alle veltilfredse og optagne af deres Glæde. Lykkelige Mennesker, der ikke selv vide, at de er det! Olympia kom forbi mig i en elegant Vogn. Hun forsøgte at fornærme mig med Blikket. Hun veed ikke, hvor langt min Tanke er fra al Forfængelighed.

Klokken fire kom jeg hjem og spiste med stor Appetit.

Denne Udflugt har gjort mig godt.

Hvis jeg skulde blive rask!

Hvor Synet af andre Folks Glæde giver En Lyst til at leve, selv om man den foregaaende

Dag har ønsket at dø hurtigt under Trykket af sin Sjæls Ensomhed og Sygeværelsets Mørke.

* * *

10de Januar.

Haabet om Helbredelse var kun en Drøm. Nu ligger jeg atter til Sengs, helt dækket af Plastre, der brænde mig.

Vi maa have gjort meget Ondt, inden vi bleve fødte, eller ogsaa maa vi komme til at nyde en stor Lykke efter Døden, ellers kunde Gud ikke tillade saa mange Lidelser, inden vi udaande.

* * *

Jeg lider stadig.

Grev de N. har sendt mig Penge, men jeg vilde ikke modtage dem. Jeg vil ikke have Noget af denne Mand, det er jo hans Skyld, at De ikke er hos mig.

Vore skjønne Dage i Bougival!

Hvor er De?

Dersom jeg levende gaar ud af dette Værelse, saa vil jeg gjøre en Pilgrimsfart til det lille Hus, hvor vi boede. Men jeg er død, naar jeg bringes ud herfra.

Hvem veed, om jeg kan skrive til Dem imorgen.

* * *

25de Januar.

I elleve Nætter har jeg nu ikke sovet, jeg er

ved at kvæles og tror hvert Øjeblik, at jeg skal dø. Lægen har givet Ordre til, at jeg ikke maa faa Lov til at tage en Pen i Haanden. Julie Duprat, der er her og vaager hos mig, lader mig dog skrive et Par Ord endnn til Dem. Kommer De da ikke tilbage, inden jeg dør? Er det forbi for evigt imellem os? Det forekommer mig, at jeg vilde blive rask, dersom De kom. Hvad Glæde har jeg nu af at komme mig?

* * *

28de Januar.

Imorges blev jeg vækket af en stærk Larm. Julie, der sov i Værelset ved Siden af, kom løbende ind i Spisestuen. Jeg hørte Mandsstemmer, som hun forgjæves søgte at overdøve. Hun kom grædende tilbage.

De kom for at gjøre Exekution. Jeg sagde til hende, at hun skulde lade Dem fuldbyrde, hvad man kalder Retfærdighed. Fogdens Retsbetjent kom ud til mig med Hatten paa Hovedet. Han lukkede alle Skuffer op og skrev Alt op, hvad han fandt. Han lod slet ikke til at lægge Mærke til, at der laa en Døende i Sengen, som Lovens Barmhjertighed dog tillader mig at beholde.

Inden han gik, lod han mig vide, at jeg havde Henstand i otte Dage, men han lod en Opsynsmand blive tilbage for at passe paa. Gode Gud, hvad skal der blive af mig. Denne Scene har gjort mig endnu mere syg. Prudence vilde

bede Deres Faders Ven om Penge, men jeg satte mig derimod.

* * *

Jeg har modtaget Deres Brev imorges. Jeg trængte til det. Vil mit Svar naa Dem i rette Tid? Vil De endnu faa Lejlighed til at se mig? Det blev da endelig en lykkelig Dag, der lod mig glemme alle dem, som jeg har tilbragt i de sidste sex Uger. Det forekommer mig, at jeg har det bedre, til Trods for den Følelse af Nedslaaethed, under hvis Tryk jeg skrev til Dem.

Naar Alt kommer til Alt, maa man ikke føle sig ulykkelig bestandig.

Naar jeg tænker paa, at det kan ske, at jeg ikke dør, at De kommer tilbage, at jeg ser Foraaret, at De stadig elsker mig, og at vi kunne gjenoptage det Liv, som vi førte ifjor!

Det er Vanvid! Jeg kan næppe nok holde Pennen, med hvilken jeg nedskriver denne mit Hjertes urimelige Drøm.

Hvad der end sker, saa vil jeg elske Dem, Armand, og jeg vilde være død for længe siden, dersom Erindringen om vor Kjærlighed ikke havde holdt mig oppe med et svagt Haab om endnu een Gang at se Dem.

* * *

4de Februar.

Grev de G. er vendt tilbage. Den stakkels

Fyr sidder meget daarlig i det, hvad der dog ikke har forhindret ham fra at betale Fogdens Folk og sende Opsynsmanden bort.

Jeg talte til ham om Dem, og han lovede at tale til Dem om mig. Hertugen sendte Bud og lod høre til mig igaar. Han kom selv imorges. Jeg forstaar ikke, hvad der endnu faar denne gamle Mand til at hænge ved Livet. Han sad tre Timer hos mig og sagde ikke tyve Ord. To store Taarer trillede ned over hans Kinder, da han saa, hvor bleg jeg var. Det var vistnok Mindet om hans Datters Død, der fik ham til at græde. Nu har han set hende dø to Gange. Hans Ryg er bøjet, hans Hoved luder, hans Læber hænger, og hans Blik er slukt. Alderen og Smerten tynge med dobbelt Vægt paa hans afkræftede Legeme. Han har ikke gjort mig nogen Bebrejdelse. Man skulde næsten tro, at han hemmeligt nød den Ødelæggelse, som Sygdommen havde anrettet. Han syntes at være stolt over, at han stadig holdt sig oppe, medens jeg, der endnu var ung, var brudt af Lidelse.

Vi have atter faaet daarligt Vejr, der kommer Ingen og ser til mig. Julie vaager saa meget, som hun kan, hos mig. Prudence, som jeg nu ikke kan give saamange Penge som tidligere, begynder at undskylde sig med Forretninger.

Nu da jeg er ved at dø — til Trods for, hvad Lægerne sige, jeg har nemlig flere, hvad der beviser, at Sygdommen er ved at forværres — saa

beklager jeg næsten, at jeg føjede Deres Fader. Dersom jeg havde vidst, at jeg kun vilde røve eet Aar af Deres Tilværelse, saa vilde jeg ikke have kunnet modstaa Fristelsen til at leve dette Aar sammen med Dem, og jeg vilde da i det Mindste være død med en Vens Haand i min. Men maaske vilde jeg ikke være død saa hurtigt, dersom vi havde levet dette Aar sammen.

Guds Villie ske!

* * *

5te Februar.

Kom, kom Armand. Jeg lider saa forfærdeligt. Aa Gud! Jeg dør! Jeg var igaar saa nedslaaet, at jeg vilde tilbringe Aftenen ude, da den truede med at blive ligesaa forfærdelig lang som den foregaaende. Hertugen havde været her om Morgenen. Det forekom mig, at Synet af denne Olding, der er glemt af Døden, lod mig dø endnu hurtigere.

Trods den brændende Feber lod jeg mig klæde paa og gik i Vaudeville-Theatret.

Julie havde sminket mig, ellers vilde jeg have set ud som et Lig. Jeg tog Plads i den samme Loge, hvor jeg i sin Tid modtog Dem første Gang; jeg havde uafbrudt Øjnene rettede mod det Sted, hvor De havde siddet, og hvor der nu sad en velnæret Landmand, der uafbrudt lo højlydt af alle de Flovser, som Skuespillerne sagde. Jeg blev bragt omtrent halvdød hjem. Hele Natten hostede jeg

og spyttede Blod. Idag kan jeg ikke længere tale og kan næsten ikke røre et Lem. Aa Gud! Aa Gud! Jeg dør! Jeg ventede det, men jeg kan ikke forsone mig med den Tanke at skulle lide mere, end jeg allerede har lidt, og hvis . . .“

Herefter var der endnu tilføjet nogle Bogstaver, der vare aldeles ulæselige. Det var Julie Duprat, der havde fortsat.

* * *

18de Februar.

„Hr. Armand!

Lige siden den Aften, da Marguerite vilde gaa i Theatret, har hendes Tilstand stadig forværret sig. Hun har mistet Stemmen og Lemmernes Brug. Det er umuligt at beskrive, hvad vor stakkels Veninde lider. Jeg er ikke vant til den Slags Sindsbevægelser, og jeg bliver stadig opskræmt.

Hvad vilde jeg ikke give til, at De var hos os!

Hun taler næsten hele Tiden i Vildelse, men enten hun fantaserer eller er klar, er det næsten uafbrudt Deres Navn, hun nævner, naar hun kan sige et Ord.

Lægen har sagt til mig, at hun ikke har langt igjen. Siden hun er bleven saa syg, har den gamle Hertug ikke været her.

Han har sagt til Doktoren, at det gjorde ham alt for ondt at være Vidne til dette Syn.

Fru Duvernoy befinder sig ikke vel. Denne

Kvinde, der troede, at hun kunde trække flere Penge ud af Marguerite, af hvem hun næsten helt levede, har paataget sig Forpligtelser, som hun ikke kan indfri. Da hun saa, at hendes Naboerske ikke længere kunde være hende til Nytte, kom hun ikke engang og saa til hende. Alle forlade Marguerite. Hr. de G., der plages af sin Gjæld, har maattet vende tilbage til London. Da han rejste, sendte han os nogle Penge, han har gjort, hvad han kunde, men Fogdens Folk kom paany og gjorde Exekution, og Kreditorerne vente kun paa Margueriteś Død for at lade Alt sælge.

Jeg vilde benytte mine sidste Midler for at forhindre, at Alt blev skrevet, men Fogdens Folk underrettede mig om, at det vilde være til ingen Nytte, da der var en Række andre Domme, for hvilke der skulde gjøres Exekution. Naar hun alligevel skal dø, saa maa det Hele hellere opgives, i Stedet for at forsøge paa at redde Noget til hendes Familie, som hun aldrig har villet se, og som aldrig har brudt sig om hende. De kan ikke gjøre Dem nogen Forestilling om, under hvilken forgyldt Elendighed den stakkels Pige dør. Igaar havde vi slet ingen Penge. Service, Smykker, Cachemirsschavler, Alt er sat ud eller beslaglagt. Marguerite er endnu klar over, hvad der foregaar omkring hende, og hun lider med Legemet, med Sjælen, med Hjertet. Stride Taarer perle paa hendes Kinder, der ere saa afmagrede og blege, at De ikke vilde gjenkjende det Ansigt,

som De har elsket saa højt, hvis De nu saa det. Hun har taget det Løfte af mig at skrive til Dem, naar hun ikke kunde mere; nu sidder jeg hos hende og skriver. Hun vender Øjnene hen imod mig, men hun ser mig ikke, hendes Blik er allerede tilsløret af Døden, der nærmer sig. Nu smiler hun, og hele hendes Tanke, hele hendes Sjæl er hos Dem, det er jeg sikker paa.

Hver Gang, Døren gaar, straale hendes Øjne, og hun tror stadig, at De vil komme. Naar hun saa ser, at det ikke er Dem, antager hendes Ansigt atter det smertelige Udtryk, hun bades i en kold Sved, og hendes Kinder blive purpurrøde.

* * *

19de Februar. Midnat.

Det har været en sørgelig Dag. Imorges fik Marguerite et Kvælningsanfald, Lægen aarelod hende, og hun fik en Smule Stemme tilbage. Lægen raadede hende til at sende Bud efter en Præst. Det gik hun ind paa, og han gik selv hen og hentede en fra Kirken Saint-Roch.

Marguerite havde imidlertid kaldt mig hen til sin Seng. Hun bad mig om at aabne hendes Skab. Hun pegede paa en Kappe og en lang Chemise, helt besat med Blonder, og sagde med svag Stemme:

„Naar jeg har skriftet, dør jeg. Klæd mig saa paa med de Gjenstande. Det er en Døendes Koketteri.“

Saa kyssede hun mig grædende og tilføjede:

„Jeg vilde sige Noget, men jeg er ved at kvæles, naar jeg taler. Luft! Luft!“

Jeg brast i Graad. Jeg aabnede Vinduet, og et Par Minutter senere kom Præsten.

Jeg gik hen til ham.

Da han hørte, hvem han var kaldt til, var han bange for at blive daarligt modtaget.

„Kom kun dristig indenfor, Hr. Pastor,“ sagde jeg.

Han blev kun kort i Sygeværelset. Da han gik, sagde han:

„Hun har levet som en Synderinde, men hun dør som en Kristen.“

Nogle Øjeblikke senere kom han tilbage med en lille Kordreng, der bar et Krucifix. En Kirkebetjent gik foran dem og ringede med en Klokke for at forkynde, at Gud kom til den Døende.

Jeg faldt paa Knæ. Jeg veed ikke, hvorlænge jeg vil bevare Indtrykket af dette Optrin, men jeg havde hidtil aldrig troet, at en menneskelig Handling kunde gjøre et saa dybt Indtryk.

Præsten salvede med hellig Olie den Døendes Fødder, Hænder og Pande og holdt en kort Bøn. Marguerite var beredt til at gaa ind til Himmelen, og der vil hun sikkert komme, dersom Gud har set hendes Livs Prøvelser og hendes Døds Hellighed.

Fra dette Øjeblik har hun ikke sagt et Ord, og ikke gjort en Bevægelse. Jeg vilde mindst tyve Gange have troet, at hun var død, dersom jeg

ikke stadig havde hørt hende trække Vejret med Besvær.

* * *

20de Februar. Kl. 5 Eftm.

Alt er forbi.

Marguerite faldt i Dødskamp omtrent Klokken to i Nat. Aldrig har en Martyr lidt saaledes, at dømme efter de Skrig, hun udstødte. To, tre Gange rejste hun sig op i Sengen, som om hun vilde holde den Sjæl tilbage, der var ved at stige op mod Gud.

To, tre Gange har hun ogsaa nævnet Deres Navn. Saa blev Alt ganske stille, og hun faldt udmattet tilbage i Sengen. Tause Taarer gled ned over hendes Kinder, og hun var død.

Jeg gik hen til hende. Jeg kaldte paa hende, og da hun ikke svarede, lukkede jeg hendes Øjne og kyssede hende paa Panden.

Stakkels, kjære Marguerite, gid jeg havde været en hellig Kvinde, for at dette Kys kunde have været en Anbefaling for Dig hos Gud.

Saa klædte jeg hende, saaledes som hun havde bedt mig om. Jeg hentede en Præst i Kirken Saint Roch, jeg brændte to Voxlys for hende, og jeg bad i en Time til Gud i Kirken.

Jeg forstaar mig ikke meget paa Religion, men jeg haaber, at den gode Gud vil se paa, at mine Taarer vare oprigtige, min Bøn brændende og min Almisse ærlig ment, og at han vil have Medlidenhed med den, der døde saa ung og smuk

og ikke havde Andre, der kunde lukke hendes Øjne og svøbe hende.

* * *

22de Februar.

Idag har Begravelsen fundet Sted. Mange af Marguerites Venner havde indfundet sig i Kirken. Nogle af dem græd oprigtigt. Da Ligfølget satte sig i Bevægelse ud til Montmartre Kirkegaarden, gik kun to Mænd bagved Kisten: Grev de G., der i samme Anledning var kommen tilbage fra London, og Hertugen, der gik støttet af to Tjenere.

Jeg skriver alle disse Detailler hjemme hos Marguerite under Taarer, og medens Lampen lyser melankolsk over Middagsmaaltidet, som jeg ikke rører, men som Nanine har sat paa Bordet, da jeg ikke har spist i et Døgn.

Mit Liv vil ikke længe bevare disse sørgelige Indtryk. Derfor nedskriver jeg med det Samme alle disse Enkeltheder, paa det Sted, hvor de hører hjemme, af Frygt for, at jeg ikke vilde kunne gjengive dem i deres triste Nøjagtighed, dersom der hengik for lang Tid mellem deres Oplevelse og Deres Tilbagekomst.

Syv og tyvende Kapitel.

„Har De læst det?“ spurgte Armand, da jeg var færdig.

„Jeg forstaar, hvad De maa have lidt, kjære Ven, dersom alt det, jeg har læst, er sandt.“

„Jeg har faaet Bekræftelse derpaa gjennem et Brev fra min Fader.“

Vi talte endnu nogen Tid om den triste Skjæbne, der havde ramt Marguerite, saa gik jeg hjem for at hvile mig lidt.

Armand, der stadig var nedslaaet, men som følte sig lettet ved sin Fortrolighed, blev hurtigt rask, og vi gik sammen hen for at aflægge Visit hos Prudence og Julie Duprat.

Prudence var gaaet fallit. Hun sagde, at det var Marguerites Skyld, at hun under hendes Sygdom havde laant hende mange Penge, uden at Marguerite havde givet hende Kvittering, saa at hun ikke kunde melde sig som Kreditor i hendes Bo.

Ved Hjælp af denne Krønike, som Fru Duvernay fortalte overalt for at undskylde sine daarlige Affairer, fik hun en Tusindfrancsseddel trukket ud af Armand, der ikke troede paa hendes Historier, men lod, som om han troede paa dem, saa stor Respekt havde han for Alt, der havde været i Berøring med Marguerite.

* * *

Saa kom vi hen til Julie Duprat, der fortalte

os om de triste Begivenheder, hun havde været Vidne til.

Hun græd oprigtigt ved Tanken om sin Veninde.

Endelig gik vi ud til Marguerites Grav, paa hvilken Aprils første Solstraaler varmede de første fremspirende Skud.

Armand havde endnu en sidste Pligt: at besøge sin Fader. Han ønskede, at jeg ledsagede ham.

Vi kom ned til Provindsbyen, hvor jeg saa Hr. Duval netop saaledes, som jeg havde forestillet mig ham, efter hans Søns Beskrivelse: Høj, værdig og forekommende.

Han modtog Armand med Glædestaarer og trykkede mig venligt i Haanden.

Jeg lagde strax Mærke til, at Faderfølelse var den, der hos ham beherskede alle andre. Hans Datter Blanche havde disse klare Øjne, denne kydske Mund, der beviser, at Sjælen kun indeholder rene Tanker, og Læberne kun sige fromme Ord.

Den unge Pige smilede ved sin Broders Tilbagekomst uden at ane, at langt borte fra hende havde en Kvinde ofret sin Lykke kun ved at høre hendes Navn nævne.

Jeg blev nogen Tid i denne lykkelige Familie, der var helt optaget af den, der kom for at faa sit Hjerte helbredet i dens Skjød.

Saa vendte jeg tilbage til Paris, hvor jeg skrev denne Historie, som Armand havde fortalt

mig. Den har kun een Fortjeneste, der kan bevises, den, at den er sand.

Jeg drager ikke af denne Fortælling den Slutning, at alle Kvinder som Marguerite vilde være i Stand til at gjøre, hvad hun gjorde, det er langt derfra, men jeg har havt Bevis for, at een af dem har næret en alvorlig Kjærlighed i sit Liv, at hun har lidt for den, og at hun er død under den. Jeg har fortalt Læserne, hvad jeg har hørt. Det var min Pligt.

Jeg er ikke Lastens Apostel, men jeg gjør mig til Talsmand for den noble Ulykke, overalt hvor jeg hører den bede.

Jeg gjentager: Marguerites Historie er en Undtagelse. Dersom den havde været almindelig, havde det ikke været Umagen værd at skrive den.

Ende.

...s Eftflg. J. Skræm,
Bogbinderi
Brolæggerstræde 3.